

Giới thiệu Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo

Truyện Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo của tác giả Tứ Ân, DinhNhi208 là một tác phẩm ngôn tình sủng thuộc thể loại hiện đại, hắc bang, tổng tài, HE.

Cô và anh học chung từ thời trung học. Ngày tốt nghiệp cô lấy hết dũng cảm hẹn anh đến để tỏ tình nhưng anh lại không xuất hiện, khiến cô thất vọng.

Cô nói với bản thân mình rằng anh chỉ là một gã rề trên con đường đời mà thôi... Thời gian trôi qua, cô đồ đại học rồi đi làm. Cô xin vào tập đoàn do anh làm chủ tịch nhưng lại không hề biết điều đó. Cô ngây ngốc giữ trong lòng mối tình từ thiếu niên, dù bị bắt nạt cũng chẳng phản kháng, tổng tài ở trên tôi ở dưới mọi đau thương đều tự nhận lấy...

Mối tình học trò đang dở liệu có kết thúc tốt đẹp?

Anh có phải là một người Chủ Tịch cao cao tại thượng, đứng trên vạn người, hay là còn những bí mật khác mà mọi người vẫn chưa biết???!

Cô là một người hiền lành lương thiện, đã trải qua những bi thương của cuộc đời, mất đi mẹ, nỗi đau thấu tâm can, chịu sự hành hạ từ người cha ruột vô lương tâm của mình... Liệu rằng, cô có thể vượt qua tất cả, đến với bờ bến hạnh phúc hay không?? Đón xem truyện hay này để tìm ra nhé!

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tạm Biệt Cậu, Mối Tình Đầu Của Tôi

Hôm nay lễ Tốt nghiệp của trường Trung Học Thiên Ân. Mưa rơi lã chã, tiết trời âm u như tâm trạng của tôi. Tôi Diệp Bối Nhi hôm nay tự nhủ với bản thân nhất định phải tỏ tình với 'người ấy'. Bước chân vào trường ánh mắt tôi không thể giấu được niềm vui sướng khi sắp gặp người mà tôi tương tư bấy lâu nay.

Nhưng tôi đợi mãi, đợi mãi vẫn không thấy bóng dáng thân thuộc ấy. Mưa ngày càng lớn kéo mây đen cuộn cuộn, sấm chớp chạm vào nhau như muốn xé không gian trên bầu trời. Thật khiến người khác bất chợt rùng mình.

Buổi lễ kết thúc. Tôi ảo não lê bước đến cổng trường. Tim rất đau, rất đau như hàng ngàn hàng vạn mũi kim đâm vào khiến cho máu từ từ rỉ ra.

Tường Từ Hi có phải cậu đã biết tình cảm của tôi hay không??? Hay là cậu cố tình tránh né tôi? Cậu có thể từ chối tôi, nhưng cậu đừng tránh mặt tôi. Tim đau lắm cậu biết không? Tôi tự nhủ trong lòng mình.

Mưa ngày càng nhiều, những hạt mưa trĩu nặng như mang theo tâm tình mà rơi xuống con đường quen thuộc trước cổng trường.

Cô lê bước chân nặng chịch của mình ra khỏi cổng và cất bước đi về, không quên tự cười giễu cợt với bản thân. Cho rằng mình thích một người chắc chắn sẽ có người đáp lại tình cảm của mình. Cô bất ngờ đứng lại dưới gốc cây phượng. Hai hàng nước âm ỉ lăn dài trên gò má của cô, đứng dưới tán cây bất chợt nhớ lại kỉ niệm mà cô và Tường Từ Hi đã trải qua. Nhưng tất cả cũng chỉ là kỉ niệm, chỉ là kỉ niệm mà thôi.

Cô thầm nhủ với mình.

“Tạm biệt mối tình đầu của tôi”

Nhiều năm trôi qua.....

Cô đã tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh. Hình bóng của Tường Từ Hi dần dần phai mờ. Cô không còn khóc vì anh nữa. Dần dần cũng quen được với cuộc sống không có anh.

“Dậy mau Bối Bối, trễ giờ đi phỏng vấn rồi.” Người đang lồm lổ lay lay con heo đang ngủ nướng trên giường là bạn thân cũng là bạn cùng phòng của Diệp Bối Nhi.

“Còn sớm mà Tiểu Uyển” Cô vừa nói vừa ngáp dài ngáp ngắn cố gắng chui vào chăn ngủ tiếp.

“Hazzi!! Thật hết cách với cậu rồi Bối Bối. Đã gần 8h30 mà còn sớm hả?????”

Người trong chăn vẫn còn mê man chẳng biết trời trăng mây gió gì cả.

“Cái gì?? Đã 8h30 rồi à, 9h tớ phải đi phỏng vấn. Sao cậu không đánh thức tớ dậy??” Cô mang giọng điệu còn ngái ngủ của mình nói với người bạn Trương Lam Uyển.

Sau một hồi sửa soạn chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn. Cô ra khỏi nhà lúc 8h45.

“Thôi chết rồi, trễ giờ mất. Đành ngồi Taxi vậy” Thường ngày cô rất tiết kiệm nên không dám ngồi Taxi chỉ ngồi xe bus hoặc tàu điện ngầm.

Tập đoàn Tường Thị.

Đứng trước đại sảnh cô thật kinh ngạc khi nhìn thấy rất nhiều người đến phỏng vấn xin việc. Tập đoàn Tường Thị là một tập đoàn lớn nhất nhì trong giới kinh tế hiện nay, kinh doanh đủ loại mặt hàng, đủ loại lĩnh vực ngành nghề từ Mỹ Phẩm, Quần Áo đến Hàng Không, Điện Tử, Bất Động Sản....

Diệp Bối Nhi trong lòng rất bồn chồn với một tập đoàn lớn như thế, tiêu chuẩn chọn nhân viên như thế nào???

Cô bước chân vào thang máy lên đến tầng 29. Thang máy vừa mở cửa đã đập thẳng vào mắt cô một bảng chữ nền màu xanh chữ màu trắng 'PHÒNG TUYỂN DỤNG' nhất thời không phản ứng kịp nên ngất người ra.

“Nghe nói tiêu chí tuyển chọn nhân viên của tập đoàn rất khắt khe” Một trong những người tham gia phỏng vấn ngày hôm nay nói với người bên cạnh.

Nghe được những lời vừa nói sống lưng cô cảm lạnh lạnh. 'Tuyển chọn khắt khe, vậy mình có được chọn hay không??' Cô tự nhủ với bản thân.

Diệp Bối Nhi cô bước đến hàng ghế và ngồi xuống chờ gọi tên. Cũng may cô đến kịp nếu không thì..... Cô đã suy nghĩ rất lâu mình nên ứng phó thế nào khi dự tuyển đây. Cứ thế cứ thế. Lần lượt những người ở đã được gọi tên vào phỏng vấn.

“Diệp Bối Nhi, xin mời vào” Một giọng nói trầm ấm đã cắt đứt mạch suy nghĩ của cô. Bối Nhi vội vàng đáp lại: “ Có tôi đây.”

Rồi nhanh chân bước vào phòng tuyển dụng. Mới bước chân vào đã bắt gặp ánh mắt sắc lạnh như băng. Dáng người cao ráo, vai rộng, ngực nở nang, lông mày rậm, mái tóc nâu hạt dẻ được vuốt keo chải ngược về sau. Nhìn thật hút hồn. Bỗng nhiên anh ngược mặt lên nhìn người trước mặt mình, bất chợt thốt lên: “ Diệp Bối Nhi, là cậu....”

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Gặp Lại - Không Nhận Ra

“Diệp Bối Nhi, là cậu.....” Lời nói vừa thốt ra của người đàn ông này làm cho cô có chút kinh ngạc. Tại sao anh biết cô? Cô và anh ta có quen biết nhau sao? Hay là cô từng thiếu nợ anh? Một loạt suy nghĩ chảy dài trong đầu cô.

“Diệp Bối Nhi, mời cô ngồi.” Anh lấy lại bình tĩnh sau đó cất tiếng, người trợ lý ngồi bên cạnh có chút ngờ về Chủ Tịch của mình. Tại sao anh lại biết cô gái này? Bọn họ có quan hệ gì?

Suy nghĩ vừa dứt Chủ Tịch của anh liền cất tiếng hỏi: “ Trợ lý Miêu có chuyện gì à?” Mặc dù lời nói không một chút lạnh lùng nhưng khuôn mặt anh lại trái ngược hoàn toàn với lời nói. Khí lạnh phát ra từ người anh, ánh mắt sâu không rõ tâm tư, lông mày khẽ nhíu chặt, môi mỏng mím chặt lại thành một đường, ngón trỏ tay phải gõ gõ trên bàn không theo bất cứ một quy luật nào. Trên người anh tỏa ra sát khí cực lớn nhưng thể che lấp vẻ đẹp mê hồn với khí thế Bá Vương lạnh lùng. Khuôn mặt được cắt cạnh với tỉ lệ cân đối, không có một từ có thể diễn tả hết vẻ đẹp hoàn hảo của anh.

Còn bên phía Diệp Bối Nhi vẫn ngạc nhiên trước sự việc này. Tại sao người đàn ông này lại biết được tên cô? Vấn đề ở đây cô không hề quen biết người này nhưng nhìn kĩ lại có phần giống 'người ấy'. Nhưng suy nghĩ chợt loé lên lại bị cô dập tắt. Không thể nào? Không thể nào là cậu ấy chỉ là người giống người thôi. Cô khẽ lắc đầu những lời độc thoại với chính mình bay đi.

Trợ lý Miêu nhìn tập hồ sơ được ngay ngắn trên bàn. Hồ sơ có ghi rõ họ tên và những thông tin cá nhân của cô.

Họ & tên: Diệp Bối Nhi

Tuổi: 20 Giới tính: Nữ

Tốt nghiệp Trường Đại học Bắc Kinh

Bằng A Tin học

Trình độ ngoại ngữ loại C

Số điện thoại: 0357xxxxxx

Tình trạng hiện nay: Độc thân

Tình trạng sức khỏe: Tốt

Đại loại là như thế. Nhưng với trình độ như thế thì khó lòng mà xin vào làm việc ở Tường Thị. Trợ lý Miêu lắc đầu trầm mặc. Từ nãy đến giờ Chủ tịch của chúng ta vẫn không nói lời nào trừ việc lúc nãy gọi tên cô, tay vẫn tiếp tục gõ gõ trên bàn. Trợ lý có chút rung mình với những đợt khí lạnh tản ra.

Trợ lý Miêu nhìn tập hồ sơ trên tay, thờ dãi lắc đầu sau đó liền mặt đối mặt với Diệp Bối Nhi từ chối hồ sơ của cô: “Cô Diệp, tập đoàn chúng tôi khô.....”

Chưa nói dứt lời Tường Từ Hi đã lên tiếng: “Cô Diệp, tập đoàn chúng tôi tiếp nhận hồ sơ của cô. Ngày mai, có thể đi làm, thử việc trong 1 tháng.”

Trợ lý Miêu có chút kinh ngạc đối với những của Chủ tịch vừa nói. Không phải trước giờ Chủ tịch rất khắt khe với việc tuyển dụng nhân sự sao? Tại sao bây giờ lại dễ dãi như vậy? Thật khó hiểu.

Diệp Bối Nhi tựa tiểu phi tiểu đứng lên cúi đầu cảm ơn về phía Tường Từ Hi. Cổ kim nén cảm sung sướng, vui mừng của mình. Sau đó xoay người đi ra phía cửa chợt có tiếng ‘Đợi đã’ vọng lại, làm cho bước chân Diệp Bối Nhi bất động. Lại một lần nữa âm thanh trầm ấm vang lên trong đó có pha lẫn một chút lạnh lùng: “Cô Diệp, cô không nhớ tôi là ai sao?”

Lúc này cô nàng mới kịp phản ứng xoay người lại: “Chủ tịch Tường, tôi có quen biết anh sao?” Cô còn cố ý nhấn mạnh chữ ‘Tôi’ khiến Tường Từ Hi có chút bất ngờ. Không ngờ sau bao nhiêu năm nay chắc cô cũng đã quên anh rồi. Trong ngực anh chợt loé lên tia chua xót. Không lâu sau, anh trở với dáng vẻ mặt lạnh Tula của mình.

“À không! Chắc tôi nhìn nhầm cô với một người bạn.”

“Vậy à, nếu không có việc gì tôi xin phép đi trước.” Cô thốt lên những lời này có chút xa cách.

Mặt Tường Từ Hi lúc này càng lạnh hơn. Trợ lý Miêu bên cạnh anh cảm được lượng sát khí không hề nhỏ. Từ lúc đi theo anh đến bây giờ vẫn chưa từng nhìn về mặt Tường Từ Hi đằng đằng sát khí như Diêm Vương tái thế muốn lấy mạng người lôi xuống Địa Ngục vậy. Không chịu về mặt của anh nữa, trợ lý Miêu bèn lấy hết can đảm cất tiếng: “Chủ tịch, ngài không sao chứ?”

Bây giờ, Tường Từ Hi mới mơ hồ định thần lại, lạnh lùng đáp: “Không sao”. Trợ lý thở phào nhẹ nhõm, nếu Chủ tịch không đáp lại biết chắc rằng mình bị ăn tươi nuốt sống rồi.

Tường Từ Hi trong lòng buồn bực nói rất nhỏ chỉ đủ mình anh nghe thấy: “Diệp Bối Nhi, em gan lắm! Ngay cả tôi còn không nhớ. Vậy mà lúc trước nói thích tôi.”

Thấy anh vẫn đứng đó bất động, trợ lý Miêu bị dọa thêm một trận. Đang trong tư thế thả hồn lên mây để suy nghĩ. Bất chợt Tường Từ Hi lên tiếng, âm thanh có chút ma mị khiến người khác phải rung mình: “Trợ lý Miêu, đang tròn giờ làm việc còn dám thử người ra đó.”

“Dạ, xin lỗi Chủ tịch” Trợ lý Miêu cúi người 45 độ nghiêng đầu đối với người đang nói kia.

Trong lòng thầm nghĩ ‘Chủ tịch à, không phải ngài trong giờ làm việc cũng thử người ra lúc nãy sao?’

Những lời như thế trợ lý chỉ có thể nói thầm trong lòng. Nếu không chỉ có một kết cục ‘CHẾT KHÔNG TOÀN THÂN’.

Tường Từ Hi đã đi đến phòng làm việc mình và bước vào trong, không nhanh không chậm đã ngồi an vị trên chiếc ghế Chủ tịch, anh tui thân độc thoại: “Diệp Bối Nhi, xem em sống sót như thế nào trong tập đoàn của tôi.” Dứt lời anh nở một nụ cười ma mị trên khuôn mặt hoàn hảo của mình. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Ngày Đi Làm Đầu Tiên 1

Vừa bước chân ra khỏi cửa tập đoàn, Diệp Bối Nhi đã nhận được điện thoại của cô bạn thân Trương Lam Uyên: “Sao rồi Bối Bối? Có được nhận không?” Đang về hấp tấp của cô như lập tức muốn biết được kết quả vừa rồi. Nhưng bên đầu dây vẫn trầm mặc không trả lời.

“Bối Bối, cậu không sao chứ? Có chuyện gì à?” Cô lo lắng cho người bên đầu dây.

“Không có gì. Tớ được nhận vào làm trong Tập đoàn Tường Thị rồi, tớ có việc về nhà rồi nói. Tạm biệt!”

Sau một lúc cô mới định thần lại đáp lại Tiểu Uyển, liền nhanh chóng cúp máy.

Diệp Bối Nhi vẫn không rõ tại sao đường đường là Chủ tịch tập đoàn lớn như thế, nguyên có nào lại biết cô còn hỏi cô 'cậu không nhớ tôi à'. Vẫn bị những suy nghĩ ấy bao phủ khắp người, cô không phát hiện một chiếc xe hiệu BMW màu đen bóng loáng đang đậu ngay sát đường đối diện đang theo dõi nhất cử nhất động của cô.

Cô vẫn thờ người ra đó, tự hồ thả hồn lên mây cất bước vừa đi vừa suy nghĩ. Không lâu sau đã ra đến bến xe bus gần Tập đoàn Tường Thị, liền móc trong ví tiền vài đồng trả tiền xe, tìm một chỗ trống ngồi vào đó.

Chiếc BMW màu đen liền nổ máy chạy theo chiếc xe bus đằng trước. Người đàn ông trên chiếc BMW đang đeo tai nghe Bluetooth kết nối cuộc gọi với một người khác.

Tút...tút...tút....

Sau một hồi đổ chuông đầu dây bên kia cuối cùng cũng bắt máy. Một âm thanh trầm, lạnh lẽo phả ra hơi khí như đến từ Địa Phủ:“Chuyện gì?”

“Bẩm Bang chủ, Diệp tiểu thư đang trên đường về nhà. Có cần theo dõi tiếp không?” Người đàn ông trên chiếc BMW đang chờ đợi câu trả lời từ đầu dây.

“Tiếp tục theo dõi, nhất cử nhất động cũng không được bỏ sót”. Vẫn giữ âm thanh lạnh lẽo ấy ra lệnh cho thuộc hạ.

“Dạ rõ Bang chủ” Tên thuộc hạ không chút nghĩ ngợi liếng thoảng gật đầu tuân mệnh. E rằng nói thêm chút nữa với Bang chủ, anh sẽ bị giọng nói lạnh lẽo của ông chủ truyền đến lạnh thấu xương tuy mà chết.

Sáng sớm hôm sau.....

“Bối Bối, cậu có muốn đi làm nữa không hả? Còn ngủ nữa 8h30 rồi. Dậy đi” Giọng nói này không ai khác ngoài Trương Lam Uyển. Thật hết cách với cô nàng Diệp Bối Nhi. Ngày đầu đi làm đã đi trễ.

“Hả? 8h30? Trễ rồi, trễ rồi. Sao cậu không gọi tớ dậy?” Thật hết biết nói, người ta đứng lay cô mãi cô có chịu đếm xỉa đến lời nói của người khác đâu. Vậy mà còn trách cứ. —'

“Tớ có gọi, cậu có dậy đâu. Sao lại trách tớ. Bỏ tay với cậu rồi đấy”. Bị trách oan nên Trương Lam Uyển lửa giận bùng bùng dâng trào.

“À, tớ xin lỗi nhé! Bây giờ trễ rồi tớ đi đây. Bồi thường cho cậu sau nhé.” Diệp Bối Nhi vừa nói vừa thu dọn đồ chuẩn bị ngày đầu đi làm.

Tập đoàn Tường Thị

Tầng 50

“Alex, nhân viên mới Diệp Bối Nhi vẫn chưa đến????” Quản lý Mẫn có phần bức bối vì ngày đầu đi làm lại đi trễ. Bất cập trên phải chờ đúng là để lại ấn tượng xấu trong lòng quản lý Mẫn.

“Vẫn chưa tới, thưa sếp” Alex đáp. Alex là một người tính tình rất tốt, luôn hoà đồng, giúp đỡ mọi người nhưng có phần kiêu lời.

Diệp Bối Nhi vừa bước thờ dốc vừa chạy vào thang máy dành cho nhân viên ấn số lên tầng 50. Mọi người trong thang máy nhìn dáng vẻ của cô biết rằng đã trễ giờ làm nên không nói gì nhường chỗ cho cô vào.

Bỗng nhiên có người thốt lên mấy tiếng làm không gian yên tĩnh trong thang máy bị xé toát:“ Mới ngày đầu đi làm đã đi trễ thật không ra thể thống gì!” Người vừa cất tiếng là Trưởng phòng Liễu Phi Nhã. Cô vào đây làm việc trong Tập đoàn được 2 năm. Thường ngày cô rất hóng hách nhưng lại lần được việc nên không ai nói gì. Cứ vậy mà cô ý thể ta đây.

Diệp Bối Nhi không so đo với loại người này. Cửa thang máy vừa mở cô phóng ra ngoài như tia chớp.

Không cần thận tông phải người trước mặt, đầu cô đập vào bộ ngực trắng kiêu, ngược mắt lên nhìn thấy người đàn ông trước cô cao 1m89. Dáng người cao ráo, lông mày rậm rạp, vai rộng, sống mũi cao dọc dừa, môi mỏng. Đặc biệt là đôi mắt chim ưng sắc bén không kém phần lạnh lùng. Thân mặc bộ tây trang đen, áo sơ mi màu trắng, cavat màu đen. Càng làm tăng thêm sức quyến rũ ma mị và vài phần lạnh lùng trên khuôn mặt cắt gọn hoàn mỹ ấy.

Mọi người trong văn phòng hoảng hồn khi thấy diễn cảnh vừa xảy ra. Nhất là cô gái vừa bước ra từ thang máy Liễu Phi Nhã chờ xem kịch vui. Mọi người trong văn phòng đồng loạt âm thầm cầu nguyện cho cô gái nhỏ vừa tông phải Chủ tịch.

Không phải không biết Chủ tịch ghét nhất là bị người khác cản đường. Cô gái xấu số này chắc chắn bị đuổi việc, ngày đầu đi làm lại bị đuổi thật là đáng thương! Khác với mọi người Liễu Phi Nhã giương giương tự đắc đứng dựa vào góc tường chờ xem kịch vui.

Diệp Bối Nhi vẫn trong mơ hồ nhìn người đàn ông trước mặt, thốt lên vài chữ:“ Chủ tịch, tôi xin lỗi, tôi không.....” Chưa dứt lời đã bị người cao cao tại thượng ấy cắt ngang.

“Cầm khăn lau đi, mồ hôi đầy trán.” Câu nói lạnh lùng nhưng cũng có phần quan tâm. Nói rồi liền rời đi để lại cho mọi người trong văn phòng một gáo

nước lạnh. Người người mắt chữ O miệng chữ A, há hốc mồm nhìn cô. Ngoại trừ người tên Liễu Phi Nhã mặt không biến sắc đi về phòng làm việc. Thật uổng công cô chờ xem kịch, ai dè thành ra thế này.

“Hôm nay Chủ Tịch không bị gì chứ?”

“Chủ Tịch không nổi giận. Còn quan tâm người khác”

“Không phải Chủ Tịch ghét nhất người khác động vào mình sao?”

“Mọi người có thấy những gì tôi thấy không?”

.....

Hàng loạt những lời nghi vấn được thốt lên. Phút chốc văn phòng an tĩnh trở thành nơi buồn đura lê. Quản lí Mẫn không thích những lời bàn tán trong giờ làm việc, tức giận quát:“ Tất cả quay trở về chỗ làm việc.”

Sau đó, chuyển ánh mắt tức giận lên mục tiêu lên người Diệp Bối Nhi:“ Mới ngày đầu đi làm đã đi trễ, không ra thể thống gì!”

Diệp Bối Nhi bừng tỉnh lại mới phát hiện trên tay cô có 1 chiếc khăn tay, đầu nhể nhại mờ mờ. Nghe được câu nói vừa rồi thấy rất quen, khẽ suy nghĩ rồi đi đến chỗ người đàn ông trung niên đứng.

“Xin lỗi, tôi đi trễ, tự giới thiệu tôi là Diệp Bối Nhi” cô cúi đầu thành khẩn xin lỗi.

Quản lí Mẫn lắc đầu, từ tốn trả lời nhưng trong giọng nói có phần uy nghiêm:“ Không được có lần sau, đi theo tôi.”

“Dạ, thưa....” Câu nói được kéo dài chữ cuối ngụ ý không biết xưng hô với người này như thế nào.

“Tôi tên Mẫn Thiên Khánh, cứ gọi tôi là sếp.” Hiểu được suy nghĩ của Diệp Bối Nhi, quản lí Mẫn trả lời.

“Alex, qua đây, giới thiệu cho cô, đây là Diệp Bối Nhi nhân viên mới. Cô giúp cô ấy giới thiệu với mọi người. Tôi có việc bận. Có việc gì cứ gọi cho tôi.” Dứt lời Quản lí Mẫn xoay người đi đến thang máy. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ngày Đi Làm Đầu Tiên 2

“Xin chào, tôi là Diệp Bối Nhi, xin chỉ giáo, mọi người có thể gọi tôi là Bối Bối.” Diệp Bối Nhi vui vẻ chào hỏi.

“Xin chào Bối Bối, tôi là Alex. Đây là Melvin phụ trách tư vấn khách hàng, Lisa thư kí văn phòng, Kitty thư kí Chủ Tịch, còn một người nữa là Trưởng phòng Liễu Phi Nhã.....” Vì là một người hoà đồng, cô giới thiệu từng người và bỗn phận của họ cho Diệp Bối Nhi.

“Xin chào, Bối Bối” mọi người đồng thanh vui vẻ chào hỏi cô.

Diệp Bối Nhi vui vẻ trả lời:“ Tôi là người mới, có gì mong mọi giúp đỡ.”

Không khí trong văn phòng bỗng chốc trở nên vui vẻ, lâu lâu còn pha lẫn tiếng cười.

“Cạch... Cạch... Cạch”

Đó là tiếng giày cao gót của cô nàng hồng hách Liễu Phi Nhã. Dáng người mảnh khảnh, ba vòng tiêu chuẩn, giày cao gót màu đen càng tôn lên đôi chân thon dài của cô, mái tóc mượt mà buông xoã ngang vai như thác nước chảy dọc xuống hạ nguồn. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang bước đến gần đám người đang cười nói vui vẻ ấy.

Alex thấy cô đang bước đến nhanh chóng đứng dậy giới thiệu:“ Thưa Trưởng phòng đây là nhân viên mới Diệp.....”

Chưa dứt lời Liễu Phi Nhã lên tiếng cắt ngang.

“Tôi biết rồi quay về chỗ làm việc đi, còn cô Diệp Bối Nhi đi theo tôi!”

“Vâng, Trưởng phòng.” Diệp Bối Nhi gật đầu tuân lệnh.

Đi đến cửa văn phòng của Liễu Phi Nhã, Diệp Bối Nhi chậm chậm bước vào.

“Diệp Bối Nhi ngày đầu đi làm đã đi trễ! Cô tưởng đây là nhà cô à.” Liễu Phi Nhã không chút khách khí lên tiếng quát.

“Nhưng Quản lý Mẫn đã nói...” Diệp Bối Nhi giải thích.

“Không giải thích gì hết, viết bản kiểm điểm cho tôi.” Liễu Phi Nhã lại quát.

“Nhưng tôi mới phạm lần đầu...” Diệp Bối Nhi lần nữa giải thích

“Có lần đầu sẽ có lần sau, không cần giải thích, viết bản kiểm điểm.” Liễu Phi Nhã đập bàn

“Vâng, Trưởng phòng tôi sẽ viết.” Diệp Bối Nhi uất ức trả lời.

“Không có chuyện gì nữa, ra ngoài đi.” Liễu Phi Nhã hài lòng giơ tay xua xua ý bảo Diệp Bối Nhi ra ngoài.

Thực ra, lúc đầu Liễu Phi Nhã không có ý chống đối Diệp Bối Nhi. Nhưng từ lúc xảy sự tình cô tông phải Chủ Tịch, anh không giận mà còn quan tâm đến cô khiến Liễu Phi Nhã cảm thấy ganh ghét. Vì Liễu Phi Nhã đã đơn phương Từ Hi 2 năm từ lúc vào công ty gặp anh trong lần phỏng vấn xin việc. Cô thấy bất mãn khi anh quan tâm đến một nhân viên văn phòng nhỏ bé. Càng ngày càng không có thiện cảm với cô gái tên Diệp Bối Nhi.

Diệp Bối Nhi uất ức, mắt có hơi ửng đỏ bước ra ngoài. Mọi người thấy thế liền hỏi: “Sao thế, Bối Bối?”

“Tôi bị phạt viết bản kiểm điểm.” Cô nghẹn ngào nói ra sự tình cho mọi người biết.

Kitty là người lên tiếng đầu tiên: “Sao lại như vậy, cô làm sai chuyện gì à?”

“Đúng đấy, đúng đấy” Alex, Melvin đồng thanh cất tiếng.

“Tôi đi trễ nên bị phạt viết kiểm điểm.” Diệp Bối Nhi đáp lại những lời tâm của mọi người.

“Tức cười, lần đầu đi làm trễ đã viết kiểm điểm, lần sau làm sai vậy nhận lấy đơn đuổi việc à.” Kitty tức giận la lớn.

“Kitty bình tĩnh.” Alex và Melvin lên tiếng, còn riêng Diệp Bối Nhi vẫn im lặng.

Tại sao Kitty lại không sợ cô Liễu Phi Nhã kia. Tất nhiên cô và thư kí Miêu đều là người thân cận bên Chủ Tịch mặt lạnh Tula kia, thì cô dù là Trưởng phòng hống hách cũng phải nể cô 3 phần.

“Bối Bối, để tôi nói giúp cô.” Kitty lại cất tiếng.

“Không cần đâu, là tôi sai trước, đừng làm lớn chuyện để người khác biết không hay.” Diệp Bối Nhi từ chối ý tốt của cô.

“Thôi được rồi, tùy cô vậy. Bây giờ Alex sẽ sắp xếp công việc cho cô, sau đó photo tập tài liệu rồi để vào phòng Chủ Tịch giúp tôi nhé.” Kitty lừa giận vui đi vài phân, giọng giọng êm dịu đáp.

“Cảm ơn, ý tốt của cô. Tôi đi làm việc đây.” Diệp Bối Nhi đáp.

Dứt lời cô đi đến phòng photo tập tài liệu Kitty đưa cho. Đây là tài liệu quan trọng trong cuộc họp cổ đông sắp tới. Không cẩn thận cô làm rơi tập tài xuống đất, hốt hoảng ngồi xổm nhặt lại. Sơ ý nhìn thấy vài chữ nhưng nhanh chóng nhặt lên cho vào máy photo. Hoàn tất liền đưa đến phòng Chủ Tịch.

Cốc... Cốc... Cốc

Cô gõ cửa đẩy vào, nhìn thấy Từ Hi đang chăm chú làm việc. Cô sực nhớ dáng người trông thật giống 'người' năm xưa. Cô lẩm bẩm một mình: “Là cậu thật sao?” Tuy rất nhỏ nhưng do căn phòng qua lớn nên anh vẫn nghe được lời cô vừa nói. Khoé miệng cong lên thật đẹp, khiến người khác say mê bị hút vào. Vẫn kìm nén sự vui vẻ, giọng lạnh lùng vang lên: “Có chuyện gì?”

Đến bây giờ Diệp Bối Nhi mới hoàn hồn, vội vàng đáp giọng có chút run run: “Chủ Tịch, Kitty nhờ tôi photo tập tài liệu rồi mang đến cho anh.” Nói rồi cô đặt tập tài liệu lên bàn, vội vã xoay người bước ra.

“Tại sao khóc?” Anh bất ngờ hỏi.

Cô rất ngạc nhiên khi anh hỏi thế. Giữ bình tĩnh đáp, lưng quay về phía Từ Hi: “Bụi bay vào mắt thôi, Chủ Tịch đã quá quan tâm.”

“Cô nghĩ cô là ai, tôi phải quan tâm cô?” Anh lạnh lùng.

“Xin lỗi, tôi đã hiểu lầm ý Chủ Tịch” Diệp Bối Nhi cố nén xúc động, bình tĩnh trả lời, đưa tay mở cửa đi ra ngoài.

Đối với câu trả lời của cô, đáng lẽ phải vui mừng. Nhưng lúc này tim anh chợt lên cảm giác chua xót. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ngày Đi Làm Đầu Tiên 3

Diệp Bối Nhi nhanh chóng đi ra ngoài. Khoé mắt cay cay, trong đầu vô vàn những hình ảnh lúc trước thi nhau ủa về. Lúc ở trường Trung học Thiên Ân. Anh và cô vui đùa, lâu lâu còn trêu chọc nhau, cùng nhau đi chơi, cùng nhau học bài, cùng nhau đi trên con đường quen thuộc ấy, đến lúc tốt nghiệp cứ ngỡ cô sẽ bày tỏ tình cảm với anh. Đáng tiếc thay, Ông Trời trêu người, mọi chuyện không như cô mong muốn. Anh không xuất hiện, tại sao đến bây giờ anh - Tường Từ Hi lại một lần nữa bước vào cuộc đời cô. Cô cứ cơ hồ rằng cô dần dần quên mất hình bóng ấy đã dẫn dắt cô suốt những năm qua. Cô cứ ngỡ đã quên đi tình cảm đã chôn chặt trong tim mình, đời này không bao giờ nghĩ đến, không bao giờ nhớ đến nữa. Tại sao anh lại xuất hiện một lần nữa trong cuộc đời cô. Tại sao? Tại sao? Tại sao chứ???

Cô không ngừng nhớ lại những kỉ ức, kỉ niệm của cô và anh trong thời đi học.

“Bối Bối, cô không sao chứ? Cô đã đưa tập tài liệu cho Chủ Tịch chưa?” Giọng nói của Kitty đã vang lên làm đứt mạch suy nghĩ của cô.

“Không sao. Tài liệu tôi đã đưa cho Chủ Tịch.” Diệp Bối Nhi xua xua tay vội vàng lảng tránh câu hỏi lúc này của Kitty.

“Thật chứ? Tôi nhìn sắc mặt của cô không được tốt.” Kitty nghi hoặc hỏi.

“Thật mà, không sao, tôi chỉ cảm thấy không quen với công việc thôi.” Diệp Bối Nhi lơ đãng đáp, khoé mắt cô còn chút ửng đỏ. Chẳng tránh Kitty lại tò mò.

“Vây à, không sao thì tốt. Bây giờ cô giúp tôi. Đánh văn kiện vào máy tính rồi gửi qua bên công ty A&Jell giúp tôi nhé. Melvin sẽ đưa địa chỉ Email cho cô.” Đang trong giờ làm việc nên Kitty không tiện hỏi nhiều, đành bảo cô gửi văn kiện qua bên đối tác.

Diệp Bối Nhi nhận văn kiện trên tay nhanh chóng đi đến máy tính. Gõ tập tài liệu Kitty vừa đưa. Tập tài liệu nói nhiều cũng không nhiều ít cũng không ít. Bây giờ mới 10h hơn, Diệp Bối Nhi cặm cụi đánh máy, trong văn phòng đã vang lên những tiếng điện thoại, những tiếng bước chân, tiếng gõ bàn phím... Khác hoàn với lúc này cô bước vào, một không gian tĩnh mịch. Bây giờ mới thực sự không khí của văn phòng làm việc.

Với tốc độ đánh 600 chữ/ 1 phút. Trong vòng nửa tiếng cô đã hoàn thành và đã gửi qua bên công ty đối tác A&Jell. Chung quy cô chỉ là một nhân viên văn phòng nhỏ bé, đối với bản văn kiện cô vừa gửi cho đối tác nhìn vào hoa cả mắt. Nào là bảng thống kê, bảng đánh giá thị trường, bảng đo mức độ rủi ro xảy ra với dự án, lượng tiêu thụ trong tháng, mức giá tiêu thụ phải phù hợp..... Mặc dù là nhân viên văn phòng nhỏ bé so với một Tập đoàn to lớn, khổng lồ, uy nghi như Tường Thị đây cô chỉ là một hạt cát trong sa mạc Sahara rộng lớn, cô cũng muốn dùng chút sức bé nhỏ của mình cống hiến cho công ty. Hiện tại đối với cô, công việc là trên hết, toàn tâm toàn ý vùi đầu vào trong công việc. Để quên đi hình bóng 'người nào đó' trong tim cô. Cô - Diệp Bối Nhi vẫn không nhận ra là mình đang trốn tránh hiện thực, tình cảm của cô đối với Tường Từ Hi. Lại một lần nữa cô chìm trong suy nghĩ của mình, Kitty vô tình đi ngang qua dừng bước, nhìn khuôn mặt thất thần, đờ đẫn kia. Cô không khỏi nghi ngờ Diệp Bối Nhi và Chủ Tịch có quan hệ không bình thường. Không chỉ là quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới. Trực giác của phụ nữ luôn luôn nhạy bén.

Alex đi đến sau lưng Diệp Bối Nhi: “Bối Bối, sao lại thờ người ra đấy, đang nghĩ đến anh chàng đẹp trai nào à?”

Lời nói đùa của Alex đã đưa cô trở lại.

“Đầu có, đang nghĩ về một số chuyện của quá khứ thôi.” Cô trả lời nửa thật nửa giả.

“Một lát đến giờ ăn trưa, chúng ta đi cùng nhé có cả Kitty và Melvin nữa.” Kitty nở nụ cười với cô tỏ vẻ nài nỉ.

Diệp Bối Nhi ra hiệu bằng tay tỏ vẻ đồng ý. Nhìn lại đồng hồ đã 11h. Không ngờ cô thờ người như thế này đã nửa tiếng rồi sao? Không được cô phải tiếp tục làm việc, để quên đi Tường Từ Hi. Sau khi gửi văn kiện cho bên A&Jell, cô lại tiếp tục làm bảng thống kê cho quý này.

Cô hí hục ngồi trước máy tính làm bảng thống kê. Chợt mắt đã đến giờ ăn trưa. Kitty, Alex và cả Melvin nữa là những đồng nghiệp cô mới quen ngày hôm nay. Nhưng họ đối xử rất tốt với cô, rất hoà đồng vui vẻ không giống cái người tên Liễu Phi Nhã kia. Luôn luôn bắt nạt, tìm đủ mọi cách làm khó cô.

Ấy chết, nhắc đến Liễu Phi Nhã cô sực nhớ ra chưa làm bản kiểm điểm.

“Thôi rồi, kì này tiêu thật rồi, tại sao mình lại quên bống đi chuyện này?” Cô tự nói với mình.

“Này, Bối Bối sao không đi ăn trưa, ngồi đây làm gì?” Đó là giọng của Alex.

“Tôi không đi được, tôi xin lỗi.” Diệp Bối Nhi từ chối.

“Tại sao?” Alex thắc mắc.

“Tôi còn phải viết bản kiểm điểm nộp cho Trưởng phòng.” Diệp Bối Nhi giải thích.

“Ăn xong trưa rồi hãy làm.” Alex lại nói.

“Tôi phải làm xong trước khi hết giờ ăn trưa.”

“Đúng là hiệp người quá đáng.” Alex tức giận quát lớn. Không ngờ cuộc đối thoại này giờ cô với Alex lại để Tường Từ Hi nghe được không sót một chữ nào. 'Bản kiểm điểm?' Bản kiểm điểm gì chứ?

“Alex có chuyện gì mà âm ỉ vậy?” Chất giọng lạnh lùng phả ra, làm cho hai người kia giật bắn mình.

“Thưa Chủ tịch.....” Alex lên tiếng giải thích. Chưa nói hết câu đã bị Diệp Bối Nhi chặn lại: “Không có gì thưa Chủ tịch, Chủ tịch đã quá quan tâm”. Bốn chữ cuối 'đã quá quan tâm' cô cố ý nhấn mạnh.

“Đã quá quan tâm” anh lập lại, cười khẩy rồi bước đi không nói lời nào.

Lúc này Alex cũng đã phát hiện giữa Diệp Bối Nhi và Chủ tịch có chút bất thường, không tiện hỏi nên đành thôi.

“Hay là tôi giúp cô mua đồ ăn trưa nhé!” Alex mở lời.

“Không cần đâu, tôi cũng không đói.” Diệp Bối Nhi từ chối.

“Đành vậy, tôi đi xuống ăn trưa nhé. Có cần gì cứ nhắn tôi” Alex luôn là vậy, luôn quan tâm cô. Người khác không biết cứ bọn họ là Lesbian. Mặc dù chỉ quen biết cách đây vài tiếng.

Alex đi rồi, cô tiếp tục làm bản kiểm điểm. Đột nhiên con đau âm ỉ đến. Bụng cô rất đau, rất đau khiến cả người cô run lên, mồ hôi nhễ nhại đầy đầu. Không lẽ 'bà di cá' đến. Cô suy nghĩ không phải vừa mới hết hôm trước sao lại đến nhanh như vậy. Càng nghĩ càng không đúng. Dạ dày cô thắt lại, con đau cứ đến dồn dập. Cô nằm co ro trên bàn.

Tường Từ Hi nghĩ lại thấy không yên tâm. Sáng nay gặp cô, thấy khí sắc cô không được tốt, có vẻ mệt mỏi. Càng nghĩ càng không yên tâm, anh vội vàng quay lại. Vừa chạy đến văn phòng, đập ngay vào mắt anh cảnh tượng hãi hoảng. Cô nằm co ro trên bàn mồ hôi nhễ nhại. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đau Bao Tử

Anh lập tức chạy đến bên cạnh cô. Tay anh khẽ chạm vào mặt Diệp Bối Nhi, lạnh toát, khiến anh phải giật mình. Cả người cô lạnh, giống một cái xác được chứa trong ngăn lạnh. Về mặt của cô đau đến trong lòng anh cảm thấy rất khó chịu, không tài nào khống chế cảm xúc của mình, vừa tức giận vừa lo lắng, gương mặt lúc này không còn vẻ lạnh nhạt, bất cần đời, cao cao tại thượng như lúc trước. Về mặt bây giờ tràn đầy lo lắng, kinh hãi, sợ. Sợ? Trước đây anh chưa bao giờ sợ. Cảm giác này làm cho anh rất khó hiểu. Đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình. Diệp Bối Nhi khẽ rên: “Đau... Đau quá..... Bụng tôi đau quá.....” Tiếng phát ra đứt quãng, đủ biết cô đau đến mức nào, khuôn mặt trắng bệch như xác chết.

“Ráng chịu đựng, tôi...tôi gọi Bác sĩ.” Giọng nói của anh có chút hoảng hốt.

Lúc này Diệp Bối Nhi đau đến mê man, không còn nhìn rõ người trước mặt nữa. Cô chỉ nghe thấy giọng nói của anh, giọng nói tràn đầy sự quan tâm, có xen lẫn chút hoảng sợ.

Nói rồi anh bế xốc cô lên đi vào phòng làm việc của anh. Đặt cô nằm lên ghế sofa. Tay liền ấn một dây số gọi cho Bác sĩ, quãng điện thoại sang một bên. Anh ngồi xổm xuống tay trái nắm lấy tay cô, tay kia khẽ đặt lên má cô vuốt ve, khuôn mặt không còn sắc hồng, ngoài vẻ trắng bệch ra không còn gì khác. Anh thì thầm bên tai cô: “Em sẽ không sao, tôi sẽ bảo vệ em”

Cô dường như nghe được câu nói của anh, có chút phản ứng. Nhưng chỉ là mơ hồ, chỉ là mơ hồ mà thôi. Trước mắt cô bây giờ chỉ là một màn màu đen bao phủ, phía trước có ánh sáng, là một người phụ nữ trung niên. Về mặt đơn hậu, khuôn mặt đoan trang, dáng người cân đối đang mỉm cười với cô. Mẹ! Là mẹ, là mẹ đến đón con sao? Cô khó chịu con đau cứ tiếp tục tung hoành ngang dọc trên bụng cô. Mơ mơ màng màng, cô thều thào: “Mẹ, mẹ đừng bỏ rơi con, đừng bỏ rơi con một mình.....” Giọng yếu dần, tay cô xiết chặt. Làm cho Tường Từ Hi có chút bất ngờ. Mẹ cô đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc cô đã xảy chuyện gì trong suốt những năm qua.

Tim anh vô thức thắt chặt lại, cảm giác tim rất đau, tại sao anh lại có cảm giác như vậy???

Bác sĩ hỏi hã chạy vào, cung kính cúi đầu:“Chủ Tịch”

“Mau khám cho cô ấy” anh lạnh lùng ra lệnh.

Bác sĩ không nói lời nào, lập tức kiểm tra cho cô. Qua một lượt kiểm tra kĩ càng. Bác sĩ quay ra nói với Tường Từ Hi:“ Chủ Tịch, chứng đau bao tử của cô ấy tái phát, cơ thể không đủ dinh dưỡng, chỉ cần uống thuốc và nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi. Chủ Tịch không cần lo lắng.”

“Được rồi, anh có thể về.” Tường Từ Hi đưa tay có ý bảo Bác sĩ ra ngoài.

'Không cần lo lắng' bốn từ này cứ quây bủa anh. Anh lo lắng cho cô. Không thể nào, chỉ là cấp trên quan tâm cấp dưới thôi. Anh tự gạt mình. Nhưng lúc này anh không phủ nhận lời nói của Bác sĩ.

Anh lấy điện thoại gọi cho thư kí Miêu:“ Thư kí Miêu, mang cho tôi một phần ăn trưa”

“Vâng, thưa Chủ Tịch.” Thư kí Miêu thấy có chút kì lạ. Từ trước đến nay, Chủ Tịch chưa từng gọi anh mang cơm trưa lên.

Cốc... Cốc... Cốc

“Vào đi” Giọng lạnh lùng phát ra.

Thư kí Miêu đẩy cửa bước vào, tình cảnh này đập vào mắt anh. Tuy có chút bất ngờ. Nhưng anh mong chóng thu hồi tầm mắt:“Chủ Tịch cơm trưa đã mang đến.” Anh cảm thấy hôm nay Chủ Tịch có vẻ lạ thì ra là vì cô Diệp Bối Nhi.

Ngay từ lúc phòng vẫn, anh cảm thấy hai người họ có chút bất thường.

Anh theo Chủ Tịch đã lâu, hôm nay mới thấy được Chủ Tịch lại quan tâm một con gái như vậy. Trước giờ anh rất ghét phái nữ đến gần anh. Đôi lúc anh nghĩ Chủ Tịch cao cao tại thượng này giới tính có chút vấn đề. Những lời này thư kí Miêu chỉ dám nghĩ thầm. Sợ rằng cái mạng nhỏ của anh không thể bảo toàn.

*Chắc lâu ngày thư kí Miêu bệnh tim bộc phát mà chết dưới tay Tường Từ Hi quá :))))

“Tôi đang ở đâu??” Diệp Bối Nhi mơ mơ hồ hồ tỉnh lại.

“Trong phòng làm việc của tôi.” Tường Từ Hi lên tiếng, giọng nói không khác gì ngoài vẻ lạnh lùng.

“Lúc này.....”

“Chứng đau bao tử của cô tái phát, cơ thể thiếu dinh dưỡng, uống thuốc, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi.” Giọng Tường Từ Hi không cao không thấp cứ đều đều mà thốt từng chữ.

“Cảm ơn Chủ Tịch, nhưng tại sao tôi lại ở đây???” Diệp Bối Nhi thắc mắc.

“Là tôi bế cô vào” anh thản nhiên nói như chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Cảm ơn Chủ Tịch, đã làm phiền.” Nói rồi cô định đứng dậy đi ngoài.

“Cô định đi đâu?” Tường Từ Hi nói.

“Tôi đi ra ngoài, tôi còn có việc chưa làm xong.” Diệp Bối Nhi loạng choạng đứng dậy.

“Đi viết bản kiểm điểm à?”

“Tại sao anh biết?” Diệp Bối Nhi bất ngờ hỏi.

“Không cần viết nữa, cứ ngồi đây nghỉ ngơi đi.”

“Nhưng tôi phải hoàn thành trách nhiệm của mình. Có lỗi thì phải viết bản kiểm điểm.” Diệp Bối Nhi khó chịu lên tiếng.

“Nếu cô nói vậy, có lỗi phải nhận, có ơn phải trả. Lúc này tôi đã gọi Bác sĩ và trả tiền thuốc cho cô. Vậy cô phải trả ơn tôi chứ?” Tường Từ Hi nở một nụ cười gian tà.

“Vậy anh muốn như thế nào?” Giọng coi có chút bực mình.

“Cô đối xử với ân nhân mình như thế à?” Tường Từ Hi trêu ghẹo cô.

“Trước tiên hãy ngồi đó cho tôi. Không được đi đâu cả.” Anh bá đạo ra lệnh.

“Hức” cô ảm ức chỉ 'hức' một tiếng.

Thư kí Miêu đang đồ mồ hôi với hai người này. Nên càng giảm sự hiện diện của mình trong lúc này càng an toàn. (Tội thư kí Miêu :))

“Thư kí Miêu, gọi Liễu Phi Nhã vào đây cho tôi.” Tường Từ Hi bất chợt lên tiếng làm cho thư kí đứng bên cửa giật nảy người. “Vâng, tôi sẽ gọi ngay.”
Thư kí Miêu nhanh chóng đi ra ngoài căn phòng đầy mùi thuốc nổ ấy. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trêu Chọc

“VẬY CÔ MUỐN TÔI ĐÚT CHO CÔ À?”

“Không cần tôi tự ăn được. Sao anh không ăn?”

“Tôi không đói.” Lần này đến lượt Tường Từ Hi dối lòng.

Ôc... Ôc... Ôc...

Diệp Bối Nhi phá lên cười: “Ha... Ha... Ha. Tôi, tôi xin lỗi tôi không có ý cười anh đâu.”

“Chắc chắn không đói?” Cô lặp lại câu nói lúc nãy của Tường Từ Hi. Bây giờ là tình thế đảo ngược. Diệp Bối Nhi trêu Tường Từ Hi.

“Anh ăn cùng tôi đi, tôi ăn không hết.” Diệp Bối Nhi nói.

“Tôi nể tình cô nài nỉ, tôi mới ăn cùng cô. Cô không được nghĩ lung tung.” Tường Từ Hi bá đạo ra lệnh.

Giây phút này, anh và cô hai người ăn cùng chung một hộp cơm. Nếu để cho nhân viên Tập đoàn Tường Thị biết đường đường là Chủ tịch cao ngạo lạnh lùng, mặt lạnh Tu La ăn cơm chung với một nhân viên văn phòng chức vị thấp bé thế này. Chắc chắn toàn thể nhân viên Tập đoàn mất chữ A miệng chữ O. Đúng lúc này...

Cốc... Cốc... Cốc

“Chủ tịch, tôi là Liễu Phi Nhã.”

Tường Từ Hi có chút không hài lòng khi bị quấy rầy lúc ăn cơm, anh hắng giọng lên tiếng: “Vào đi.”

Liễu Phi Nhã đứng trước cửa chính chu lại cho mình. Vì muốn gây ấn tượng với Chủ tịch lạnh lùng, cô gái này tính tình hống hách lại thích so đo chuyện nhỏ nhặt, có tình cảm đối với Tường Từ Hi nhưng cô làm được việc nên anh mắt nhắm mắt mở bỏ qua. Đáng người Liễu Phi Nhã không tệ. Chỗ cần lời thì lời, chỗ cần lờ thì lờ. Cô gái này rất thích màu đỏ. Liễu Phi Nhã hí hửng, trên môi nở một nụ cười vui vẻ đẩy cửa vào. Nhưng Trời không theo ý người, cửa vừa mở cảnh tượng Chủ tịch cùng Diệp Bối Nhi cùng ăn chung một hộp cơm, nụ cười trên môi cô biến mất, sắc mặt thay đổi, đôi lông mày lá liễu của cô nhíu lại có thể kẹp chết con kiến. Cô bất mãn lên tiếng: “Chủ tịch, ngài gọi tôi có việc gì?”

Lúc này Diệp Bối Nhi phát hiện có người ở trong phòng. Chính xác là Trưởng phòng xấu xa đã bắt cô làm bản kiểm điểm sáng nay. Vì quá bất ngờ thức ăn chưa nhai kĩ đã bị cô lập tức nuốt xuống mắc nghẹn ở cổ. “Khụ... Khụ... Khụ...”

“Từ từ ăn thôi không ai tranh với cô đâu mà lo.” Một tay anh đưa li nước cho cô, tay còn lại vuốt lưng cho cô.

Tình cảnh tất cả đều lọt vào đôi mắt sáng như sao của Liễu Phi Nhã. Cô thấy ảm ức trong lòng, cô làm ở đây 2 năm mà chưa bao giờ thấy Chủ tịch quan tâm một người, nhất là một người khác phái. Cô chưa từng được anh để mắt đến, dù chỉ liếc nhìn cũng chưa từng. Vậy mà một nhân viên thấp bé như Diệp Bối Nhi lại được anh quan tâm, chăm sóc như thế. Đầu tiên là khăn tay, bây giờ là đưa nước, tay vuốt lưng cho Diệp Bối Nhi để cô cảm thấy dễ chịu hơn. Cô ta là ai mà dám sánh với mình chứ. Chỉ có một mình mình - Liễu Phi Nhã mình duy nhất có thể xứng đôi với Chủ tịch. (Bà này ảo tưởng dễ sợ ==)

“Diệp Bối Nhi tại sao cô lại ở trong phòng làm việc của Chủ tịch?” Liễu Phi Nhã tức giận quát.

“Tôi... Tôi...” Diệp Bối Nhi ấp úng.

“Là tôi bảo cô ấy ở đây. Trưởng phòng Liễu cô đã đi quá xa giới hạn của một cấp dưới rồi đấy.” Tường Từ Hi cất giọng, âm trầm không thấp cũng không cao, âm thanh cứ đều đều thốt ra từng chữ từng chữ tỏ vẻ cảnh cáo.

“Nhưng.... Tôi xin lỗi Chủ tịch.” Liễu Phi Nhã âm ức lờm Diệp Bối Nhi một cái.

“Nghe nói Trưởng phòng Liễu đây, về nội quy của Tập đoàn rất tuân thủ.” Tường Từ Hi nhết mép, ý cười gian xảo.

“Chú... Chủ tịch quá khen.” Liễu Phi Nhã cứ ngỡ Tường Từ Hi đang khen mình, nên tỏ vẻ kiêu ngạo trước mặt Diệp Bối Nhi.

“Vậy tôi hỏi cô, quy định của Tập đoàn điều thứ nhất là gì?” Tường Từ Hi ánh lên nụ cười tà.

“Điều thứ nhất, giờ giải lao phải để nhân viên nghỉ ngơi, ngoại trừ việc bất khả kháng....” Câu nói chưa dứt đã bị Tường Từ Hi cắt ngang: “Vậy tại sao giờ ăn trưa lại bắt nhân viên làm việc quá sức tới mức bệnh đau dạ dày tái phát?”

Diệp Bối Nhi bắt ngờ với những lời anh vừa nói. Anh là đang ra mặt giúp cho cô sao? Tại sao anh phải làm vậy? Hai tay cô siết chặt lại với nhau.

Lúc này Liễu Phi Nhã lên tiếng: “Tôi không có làm như vậy? Chủ tịch phải chăng anh có hiểu lầm gì không?”

“Hiểu lầm? Tôi hiểu lầm cái gì?” Nghĩ đến lúc này Diệp Bối Nhi đau đốn đến mơ mơ hồ hồ, con giận của anh lại bộc phát.

“Tôi chỉ bảo Diệp Bối Nhi viết bản kiểm điểm thôi. Thưa Chủ tịch.” Liễu Phi Nhã âm ức lên tiếng phủ nhận.

“Vậy sao? Tại sao lại viết bản kiểm điểm?” Tường Từ Hi hỏi.

“Vi cô ấy đi trễ.” Liễu Phi Nhã đáp.

“Vậy cô hãy viết một bản kiểm điểm cho tôi, sau đó đưa cho thư kí Miêu.” Anh ung dung ngồi trên sofa, không thèm liếc mắt đến Liễu Phi Nhã.

“Thưa Chủ tịch, tại sao?” Liễu Phi Nhã thắc mắc.

“Cô vi phạm quy định, không nói nhiều hãy viết bản kiểm điểm sau đó đưa cho thư kí Miêu.” Anh ra lệnh vẫn không hề liếc nhìn cô Trưởng phòng đang âm ức kia. Còn về phần Diệp Bối Nhi anh quay sang nói với cô: “Diệp Bối Nhi cô không cần viết bản kiểm điểm nữa.”

Diệp Bối Nhi nghe được lời anh nói, ngo ngắc nhìn anh không nói lời nào. Tại sao anh ấy lại giúp mình? Tại sao anh ấy lại ra mặt giúp mình? Tại sao? Những câu hỏi ấy cứ bủa vây trí óc của cô.

“Không còn việc gì nữa, đi ra ngoài.” Con giận của anh còn chưa nguôi, ra lệnh đuổi người.

Liễu Phi Nhã bước ra ngoài với vẻ mặt khó coi. Đúng lúc giờ nghỉ trưa đã hết, mọi người đi vào phòng làm việc thấy vẻ mặt khó coi của Liễu Phi Nhã, ai nấy đều hài lòng, che miệng cười.

“Đáng đời Liễu Phi Nhã, chần chẫn bị Chủ tịch trách mắng về mặt mới khó coi như vậy.” Kitty khoái chí vừa cười vừa nói.

“Đúng đấy, đúng đấy” cả văn phòng trăm miệng một lời đồng nhất với lời vừa rồi của Kitty. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tình Cảm Lâu Nay Bị Phát Hiện

Trái ngược với bên ngoài ồn ào. Văn phòng tràn đầy không khí im lặng đến khác thường. Diệp Bối Nhi đang suy tư những lời lúc nãy của Tường Từ Hi. Thực ra, anh ta muốn gì ở cô, về ngoài lạnh lùng, cao ngạo, cao trời bằng vung, tính khí thất thường, ánh mắt băng lãnh, nụ cười gian tà, ung dung tự tại, không có bất kì người nào đáng để anh ta quan tâm. Bản thân không gần gũi sắc, tính cách lạnh lùng âm đạm. Tại sao lại ra mặt giúp cô???? Trong đầu Diệp Bối Nhi hiện nay cứ suy nghĩ mãi về câu hỏi ấy.

“Khụ.... Khụ” Tường Từ Hi gây ra tiếng động, xé toạc không gian yên tĩnh đến lặng người này.

Bị âm thanh vừa rồi của Tường Từ Hi đưa cô trở về với thực tại.

Anh nhìn cô, cô nhìn anh ~~~~ hai người bốn con mắt cứ thể nhìn nhau trân trân.

“Chủ tịch cảm ơn anh lúc này đã giúp tôi.” Diệp Bối Nhi ngượng ngùng.

“Không phải tôi giúp cô, cô đừng tưởng bở. Tôi không muốn người khác nói Tập đoàn Tường Thị áp bức nhân viên.” Giọng nói lạnh lùng khác hẳn so với lúc này. Anh dùng giọng dịu dàng quan tâm bệnh tình của cô.

“Tôi.... Tôi xin lỗi. Nếu không có việc gì tôi ra ngoài làm việc.”

Diệp Bối Nhi nghe được những lời anh nói lạnh như băng. Như những mũi dao đâm xuyên trái tim bé nhỏ của cô. Từ từ đục khoét tâm hồn cô. Tại sao anh lại thay đổi nhanh như vậy. Lúc này vừa mới quan tâm, hỏi han cô. Cô cứ tưởng rằng..... Do cô tưởng mà thôi, cô đã vọng tưởng vào người tên Tường Từ Hi, nghĩ rằng anh sẽ quan tâm cô, sẽ có một ngày để ý đến cô, sẽ có một ngày anh biết được tình cảm của cô đối với anh nhiều như thế nào, sẽ có một ngày anh chấp nhận tình cảm cô dành cho anh..... Nhưng không, cô đã quá vọng tưởng với chính mình, chính bản thân anh. Đúng như lời anh nói cô đã tưởng bở.... Cô nào nê, khoé mắt cay cay chậm chậm bước ra ngoài. Tay cô vừa chạm lên tay nắm. Chợt có tiếng vọng lại.

“Đợi đã.”

Cô loé lên một tia vui mừng nhưng anh lại nhấn tâm đội một gáo nước lại vào người cô, dập tắt tia hi vọng cuối cùng của cô, những lời anh sắp nói ra như những cây kim đâm vào trái tim rỉ máu của cô một lần nữa.“ Và cô cũng đừng bao giờ có ý với tôi, tôi biết cô có tình cảm với tôi từ thời trung học. Nhưng tôi đối với cô chỉ là quan hệ bình thường hơn mức bình. Trước là quan hệ bạn cùng lớp, nay là quan hệ cấp trên và nhân viên. Từ trước đến nay chưa bao giờ đi xa hơn. Mong cô từ nay về sau...”

“Vâng, thưa Chủ tịch. Tôi và anh coi nhau chưa từng quen biết. Tôi xin phép đi ra ngoài.” Câu nói của Tường Từ Hi chưa kịp dứt, cô đã cắt ngang. Cố kìm nén xúc động. Từng chữ từng chữ cô nói ra dường như xé toạt thứ đang đập trong lồng ngực ra nghìn vạn mảnh. Lạnh lùng cất bước ra ngoài, cô không dám đối mặt với anh vì như vậy cô sẽ khóc mất.

Alex và Kitty cả Melvin nữa. Vừa thấy cô bước ra ngoài cả ba người hí hửng định bụng kể lại về mặt Liễu Phi Nhã khó coi cho cô nghe. Nhưng... Dường như cả ba người cảm nhận được Diệp Bối Nhi tâm trạng không tốt từ phòng Chủ tịch bước ra, khoé mắt cô cay cay. Cuối cùng thì.... Hai hàng lệ cũng không khống chế được đã trào ra ngoài. Hai dòng nước mắt ấy cứ chậm chậm lăn trên đôi gò má xinh xắn của cô. Cứ thế, cứ thế cô đứng sau cánh cửa phòng của Tường Từ Hi mà khóc. Khóc đến nước mắt. Kitty, Alex, Melvin không biết xử sự như thế nào đối với tình cảnh này. Nhìn cô khóc thật không nổi? Alex cất tiếng trước

“Bối Bối, cô vào nhà vệ sinh rửa mặt trước đã, cô khóc như vậy mọi người cứ tưởng chúng tôi bắt nạt cô đấy.” Alex vỗ vỗ vai cô có ý an ủi.

Diệp Bối Nhi không nói năn gì. Chỉ gạt đầu rồi đi vào nhà vệ sinh. Trong nhà vệ sinh nữ, cô mở vào nước xóc nước vào mặt cho tỉnh táo. Nhìn mình trong gương, cô khóc đến đôi mắt trở thành đỏ ngầu giống y như con bạch thỏ (thỏ trắng). Nhìn mình trong gương, nghĩ lại những lời Tường Từ Hi vừa nói như đánh thức cô giữa giấc mộng ban ngày. Đúng Tường Từ Hi nói không sai, là cô cứ tưởng bở, cứ ngỡ rằng mình tin tưởng tình cảm mình dành cho một ai đó người kia sẽ cảm nhận được. Nhưng biết thì sao???? Anh cũng nhấn tâm chà đạp lên đấy. Coi thường tình cảm của cô. Dẫm đạp lên lòng tự trọng của cô. Khinh thường tình cảm cô dành cho anh. Chỉ là quan hệ bình thường trên mức bình thường, trước là quan hệ bạn bè sau là quan hệ cấp trên và nhân viên. Cô đứng trước gương cười giễu cợt với chính mình. Bây giờ cô đã thức tỉnh, tin tưởng vào chính mình, tình cảm ư? Tạm gác lại đi! Ngã ở chỗ nào cô sẽ đứng lên ở chỗ đấy.

Alex thấy cô vào toilet đã lâu không thấy ra. Nên lo lắng chạy vào, vừa mới bước chân đã thấy nhìn thấy Diệp Bối Nhi đi ra. Khuôn mặt trắng nõn. Ngủ quan tinh tế trên gương mặt trẻ trung, ánh lên nụ cười rạng rỡ mang vẻ hồn nhiên, ngây thơ trong sáng. Alex thật bất ngờ với biểu cảm này của cô. Chẳng phải lúc này cô khóc đến nước mắt nước mũi hết cả ra sao???? Cô thắc mắc, chạy đến lấy tay mình khoác lên tay Diệp Bối Nhi: “Bối Bối, cô không sao chứ? Lúc này....” Tại sao cô khóc. Nhưng câu cuối cô cô không dám nói ra sợ rằng sẽ chạm vào vết thương lòng của Diệp Bối Nhi.

“Không sao. Mà Alex này cô lúc này là sao?” Diệp Bối Nhi vui vẻ đáp. Thực ra cô chỉ che giấu cảm xúc của chính mình, cố gắng chôn chặt tình cảm ấy. Ai ngờ rằng, cô phải chịu cú sock mạnh như thế. Trái tim của cô bây giờ đang rỉ máu. Mỗi một nhịp đập máu lại chảy ra. Đau lắm! Thật sự rất đau. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Lạnh Lùng - Xa Cách

Gió lạnh đìu hiu tăng mây cô quạnh.

Vạt áo đầm lệ roi ngựa vút vùn. Khí khái hào hiệp dịu dàng tan vỡ hồng nhan.

Hoa nở hoa tàn năm tháng trôi dạt.

Lương duyên tiền kiếp kiếp này khó chấp nối.

Nguyện hóa uyên ương chẳng khát khao tiên cảnh.

Quyển luyện bên nhau sớm sớm chiều chiều.

Luôn khiến lòng người dịu ngọt.

Ánh mắt nàng giọt lệ nàng.

Nhẹ nhàng trong phút chốc mệnh mang giữa hồi tưởng. Ngọc cảm hòa nhịp sáo chồn đảo hoa sơn thủy.

Cùng người thủ thi tóc mai phiêu bồng.

Thương đau ly biệt.

Thương đau ly biệt.

Trăng sáng soi rọi chốn phù hoa.

Trần thế chẳng qua chỉ là một câu bốn cột.

Bài hát Thị Dạ - Mao Phuong Viên.

“Lúc này tôi... Tôi.” Alex ấp úng.

“Cô muốn hỏi tôi tại sao tôi khóc à?” Diệp Bối Nhi một lời đánh trúng tim đen của Alex.

“Đúng vậy! Mà cô làm sai việc gì để Chủ tịch mắng cô vậy?” Alex hỏi.

“Tôi đã sai ngay từ lúc đầu, tôi không nên xin việc ở đây. Tất cả đều là tôi sai.....” Tôi đã sai khi yêu anh Tường Từ Hi. Lẽ sau cùng cô mém tí đã thốt ra ngoài.

“Cô sai, sai cái gì?” Alex một bên lỗ tai ừ ừ cạc cạc. Không Diệp Bối Nhi đang nói gì.

“Sau này có cơ hội sẽ kể cô nghe.” Diệp Bối Nhi thân nhiên trả lời.

“Tạm gác việc này lại đi, tối nay thứ sáu, ngày mai không cần đi làm. Hay là chúng ta đi bar đi.” Alex lên tiếng đề nghị.

“Ok.” Diệp Bối Nhi căn bản không để tâm đến lời đề nghị của Alex. Cô đáp lại qua loa.

“Vậy tối nay 7h tập trung ở Tập đoàn nhà. Có cả Kitty và Melvin nữa.” Alex hớn hờ xác định giờ giấc tập trung.

“Tôi biết rồi. Bây giờ tôi đi làm việc đây.” Diệp Bối Nhi lơ đãng đáp.

Đi bar? Trước đây cô chưa từng nghĩ đến việc đi vào một nơi như vậy. Một nơi mà cả một li cam ép trị giá lên đến cả ngàn tệ. Cô thật không nở vung tiền qua cửa sổ. Nhưng hôm nay lại khác, cô không còn như xưa nữa. Không còn là một cô gái thuần khiết, trong sáng nữa. Cô bị tổn thương quá nhiều. Trái tim bây giờ đã bị băng giá bao phủ. Chẳng nghĩ ngợi nhiều, tối nay nhất định cô sẽ buông thả một lần, thử sống một ngày không là chính cô sẽ như thế nào???? Cô lắc đầu cười giấu cợt. Nhanh chóng bước đến bàn làm việc, trang thủ thời gian hoàn thành tất cả công việc ngày hôm nay.

Tự lúc nào mà Tường Từ Hi đã nghe được đoạn đối thoại giữa Alex và Diệp Bối Nhi. Đi bar?? Cô ấy dám đi bar? Thật đáng chết!!! Tường Từ Hi tức giận quay đầu đi vào thang máy dành riêng cho lãnh đạo cấp cao. Trong thang máy sáng bóng, phản chiếu hình ảnh tựa thần thánh của anh. Bộ âu phục màu đen thẳng tắp của thương hiệu HugoBoss, đôi giày da được đánh bóng sáng loáng, lướt qua nhìn cũng biết là hạng thượng đẳng được gia công tỉ mỉ. Gương mặt phủ một lớp băng dày đặc. Đôi lông mày rậm, cánh mũi cao, đôi môi mọng nước mím chặt lại thành một đường. Đặc biệt nhất là đôi mắt chìm ung của anh. Sắc bén, đông tử to màu nâu sẫm. Tựa hồ khó mà đoán được tâm tư của anh. Thân hình đoán chừng cao khoảng 1m89. Khí chất ngời ngời của một vị lãnh đạo tối cao, kì thực hiếm có ai mà bì kịp với Chủ tịch Tập đoàn Tường Thị - Tường Từ Hi đây. Nhưng bây giờ trong người anh có một cảm giác khó chịu. Khắc vẽ mặt lạnh Tula hiện giờ. Bên trong đang chất chứa ngọn lửa giận. Chẳng biết tại sao anh lại không thoải mái khi Diệp Bối Nhi đi bar! Cô ấy làm gì thì liên quan gì đến anh. Tại sao lại có cảm giác áy náy, hối hận thốt lên những nói chối tai ấy. Anh mơ hồ lấy trong túi quần chiếc điện thoại ấn một dãy số, rồi bấm gọi. Tút... Tút.... Tút

Đầu dây bên kia có tín hiệu trả lời: “Chủ tịch, có chuyện gì cần dặn?” Thư kí Miêu hỏi.

“Hủy tất cả các hẹn sau 6h.” Tường Từ Hi ra lệnh. Nói rồi anh cúp máy.

Thư kí Miêu vẫn chưa kịp trả lời, Tường Từ Hi vội vàng cúp máy. Để lại cho anh một dấu chấm hỏi to đùng trong đầu. Trách anh sao được, Tường Từ

Hi đường đường là Chủ tịch Tập đoàn, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Và lại trên thương trường không ai không biết đến cái tên Tường Từ Hi Chủ tịch Tập đoàn trẻ tuổi. Năm nay anh mới 22 tuổi đã quản lý cả một khối gia sản kếch xù. Tính cách lạnh lùng, cao ngạo, khí thế của bậc Đế Vương danh giá.

Tút... Tút... Tút

“Bang chủ, có chuyện gì cản dận.” Người đàn ông nhắc máy trả lời.

“Cử một đội vệ sĩ âm thầm bảo vệ Diệp Bối Nhi. Nhất cử nhất động đều phải nắm chắc.” Người đàn ông đang ra lệnh chính là người đứng đầu thế lực hắc bang. Bang chủ bang Lãnh Huyết. Nghe đến tên bang phái, gây cho người khác vô thức nhận được mùi máu tanh đầu đầy.

“Azzi, cuối cùng cũng xong việc.” Alex, Kitty và cả Melvin đồng thanh nói.

Kitty: “Bối Bối cô chưa xong việc nữa à?”

Alex: “Còn nhiều không?”

Melvin: “Hay là để chúng tôi giúp cô?”

Diệp Bối Nhi: “Tôi làm cũng sắp xong rồi. Chỉ cần gửi bảng văn kiện cho công ty Raychel là hoàn thành. Mọi người về trước đi. Tôi về sau.” Cô xua xua tay ý bảo mọi người về trước.

Melvin đặt lên vai cô vỗ vỗ: “Nhanh lên nhá. Đừng quên cuộc hẹn với chúng tôi.”

Kitty nhắc nhở: “7h ở cổng chính Tập đoàn. Nhớ đấy!”

Alex: “Ui giờ, mấy người này. Bối Bối làm sao quên được. Cô ở lại cẩn thận nhé. Tối nay gặp.” Chỉ có Alex là tốt nhất. Luôn luôn quan tâm cô giống như chị em gái vậy.

“Biết rồi, cô về trước đi. Tôi gửi Email là có thể về được rồi. Tạm biệt. Tối nay gặp.” Diệp Bối Nhi vẫy tay chào tạm biệt Alex.

“Ting” hộp thư đã gửi đi. Vậy là công việc ngày hôm nay đã hoàn thành.

“Oa~~~~~” Diệp Bối Nhi vươn vai, thả lỏng người. Hôm nay thật vất vả. Nghĩ đến tối nay sẽ đi bar, cô thật háo hức. Tắt máy tính, cầm túi xách đứng dậy đi về. Đi đến thang máy đợi.

Tường Từ Hi đã đứng đằng sau cô từ lúc nào. Cảm giác có người, Diệp Bối Nhi xoay người lại. Đập vào mắt cô chính là anh - Tường Từ Hi.

“Nghe nói tối nay cô đi bar à?” Tường Từ Hi vô thức hỏi. Ngay cả tại sao anh lại hỏi cô như thế. Anh cũng biết nên trả lời như thế nào.

Diệp Bối Nhi vẫn im lặng.

Anh lại hỏi: “Cô đi bar với bọn họ à?”

Bọn họ tất nhiên chỉ đám người Kitty, Alex và Melvin.

“Thưa Chủ tịch, bây giờ đã hết giờ làm việc. Tôi không cần báo cáo với anh tôi làm gì. Mạn phép.” Diệp Bối Nhi nói lên những lời xa cách. Làm cho Tường Từ Hi có chút ngạc nhiên.

“Ting Ting”

Tiếng báo hiệu thang máy đã đến. Diệp Bối Nhi thông thả đi vào thang máy. Ngón tay thon dài trắng muốt, ấn vào con số 1. Cửa thang máy từ từ đóng lại.

Bỏ lại Tường Từ Hi về mặt ngơ ngác.

Về đến căn phòng quen thuộc của cô.

“Tiểu Uyển, Tiểu Uyển hôm nay có thể về muộn một chút. Cậu không cần đợi tớ.” Diệp Bối Nhi gọi tên người bạn thân của mình.

“Tiểu Uyển cậu có ở trong đó không?” Diệp Bối Nhi lại lên tiếng gọi.

Gọi mãi không có người trả lời. Cô đi tìm xung quanh. Trương Lam Uyên vẫn chưa về. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Đi Bar - Xảy Ra Sự Cố

Trương Lam Uyên vẫn chưa về. Diệp Bối Nhi tranh thủ thời gian. Dọn dẹp và chuẩn bị cho tối nay. Từ trước đến giờ, cô ít khi sửa soạn và trang điểm. Thường ngày cô chỉ ăn mặc đơn giản, mặt mộc, đi giày bệt, mái tóc buộc cao.... Nhưng hôm nay lại khác, cô sẽ thân đổi bản thân một lần. Đi vào phòng tắm, gội đầu, tắm rửa sạch sẽ. Khoảng 30 phút sau, Diệp Bối Nhi bước ra khỏi phòng tắm, duy nhất trên người cô chỉ quần khăn bông. Da trắng nõn nà, mái tóc dài suôn mượt vì còn ướt nên vài sợi tóc dính trên xương quai xanh của cô, trông thật yêu kiều, ma mị. Khuôn mặt trái xoan, đôi gò má ửng hồng, gương mặt thanh tú, lông mày lá liễu, sống mũi cao, đôi môi đỏ nhìn vào muốn cắn một phát.

Cô nhanh chóng đi đến tủ quần áo. Cô lôi từ trong tủ ra một chiếc váy màu đen cup ngực, đường cắt cut out táo bạo ở hông. Váy chỉ dài đến đùi. Xung quanh váy có đính những hạt pha lê lấp lánh, phía trên có phủ một lớp vải voan, phía trên ngực có dây pha lê trắng đính ngang. Càng tạo nên vẻ quyến rũ. Cô lôi thêm một đôi giày cao gót vẫn là màu đen huyền bí. Gót cao 15cm, dây giày bắt chéo nhau, buộc lại ở gót chân.

Cô thay đồ, mang giày vào, không quên để lại lời nhắn cho Trương Lam Uyên “Tớ có việc nên về hơi muộn không cần đợi tớ. Tớ có mua bánh trứng ở tiệm Xảo Ký cậu thích nhất đấy.” Viết xong cô đặt tờ giấy trên bàn rồi đi đón xe đến Tập đoàn đúng như giờ hẹn. Đến Tập đoàn đã 7h vẫn chưa thấy bọn người Alex đâu. Cô đứng ở cổng chính đợi bọn họ.

“Bối Bối, bọn tôi ở đây.” Đây là giọng của Alex.

“Woa~~~~” Kitty, Melvin, Alex cả ba người đồng loạt trở mắt nhìn Diệp Bối Nhi.

“Hôm nay, cô thật xinh đẹp, khác hẳn ban sáng đó nha~~~~” Melvin tấm tắc khen.

“Đúng đấy, thật không ngờ đó nha, mỹ nhân đại mỹ nhân.” Kitty cũng nén được sự ngưỡng mộ đối với Diệp Bối Nhi.

“Cô ăn mặc như vậy thật sự rất khác. Rất xinh.” Alex thì kiêu lời. Về mặt không khỏi ngạc nhiên với nhan sắc tuyệt mỹ của bạn đồng nghiệp này.

Mặc khác tại một góc khuất, Tường Từ Hi ngồi trong chiếc Lamborghini Veneno màu trắng. Hai nắm chặt rồi lại thả lỏng trên vô lăng. Gương mặt tuấn mỹ của anh chẳng biết bao giờ lại tối sầm lại khi nhìn Diệp Bối Nhi ăn mặc thiếu vải. “Đáng chết! Cô ăn mặc thiếu vải như vậy cho ai xem? Định quyến rũ đàn ông à. Chết tiệt!” Anh ngồi trong xe chửi rủa.

Bên này

“Đi thôi, chúng ta mau đi đi” Melvin lên tiếng.

“Nhanh lên, mau đón taxi.” Kitty tiếp lời.

Alex chẳng nói gì, cô chỉ cảm thấy hôm nay Diệp Bối Nhi hơi kì quái. Từ lúc rời phòng Chủ tịch thái độ cô đã thay đổi. Đôi mắt còn ửng đỏ. Chẳng lẽ.... Thôi thôi, bỏ đi.

Bọn họ vừa ngồi lên xe Taxi, Tường Từ Hi lái xe đuổi theo.

Even Club

Taxi đến trước quán bar thì dừng lại. Xe của Tường Từ Hi cũng đậu bên vệ đường cách đó cũng không xa. Bọn họ bước vào, đầu tiên mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Diệp Bối Nhi. Hôm nay Diệp Bối Nhi thật rất quyến rũ. Mấy anh chàng trong này huyết sáo gọi cô, cô chẳng thèm màng đến. Một mạch cùng bọn người Alex đi đến quầy Bar gọi một li Vodka.

Bọn họ rất kinh ngạc khi cô gọi một loại rượu mạnh như vậy. Cô một hơi nốc hết cả li. Chẳng những không say cô còn gọi thêm vài li. Bọn người Alex định ngăn cô lại. Nhưng cô chẳng quan tâm đến sự khuyên can, càng uống càng nhiều. Cô muốn quên đi Tường Từ Hi. Quên đi tất cả về anh. Tường Từ Hi vào đến quán bar. Anh trông thấy bộ dạng mê người của cô, liền mạng uống rượu. Tay anh vô thức siết chặt lại thành nắm đấm.

Cô đang uống rượu, Alex bọn họ cũng hết cách đành nhìn cô liều mạng uống. Định bụng khi cô say sẽ đưa cô về. Bỗng nhiên có một bàn tay nắm cổ tay cô.

“Cô em xinh đẹp, cùng tôi uống một li nhé.” Anh chàng háo sắc này một tay cầm li rượu, tay kia vòng qua eo cô. Váy hôm nay của cô đường cắt cut out táo bạo. Để lộ da thịt trơn bóng, khiến anh chàng nằng không ngừng vuốt ve. Tường Từ Hi đứng xa nhìn thấy, con giận lên đến đỉnh điểm chạy lại đám

cho anh chàng kia một đám đau đấng người. Alex bọn họ kinh ngạc với thái độ của anh bây giờ. Bởi tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc trong quán bar khá lớn khiến tình huống vừa mới xảy ra chẳng mấy ai để ý.

“Tao cảnh cáo mày, đừng động vào cô ấy.” Tường Từ Hi nộ khí xung thiên quát.

“Mày là ai dám can tao.” Anh chàng kia tỏ vẻ không hài lòng. Khi miếng thịt dâng đến tận miệng rồi còn bị cướp.

“Tao là người đàn ông của cô ấy. Thế nào?” Tường Từ Hi hiên ngang khẳng định.

Anh chàng kia thất vọng bỏ đi. Miếng thịt béo bở bị dành đi, lại bị đâm cho một phát. Thật không đáng.

“Người đàn ông của cô ấy?”

“Chủ.... Chủ Tịch”

“Này này, tôi không nghe lầm chứ?”

Cả ba người Kitty, Alex, Melvin tròn mắt há hốc mồm nhìn Tường Từ Hi không chớp mắt.

“Ồn ào quá!” Diệp Bối Nhi mơ màng quát.

Tường Từ Hi tức giận nắm chặt cổ tay cô, hét: “Cô biết lúc này cô làm gì không hả? Suýt chút nữa đã thiệt thòi cho người khác rồi.”

Diệp Bối Nhi cười giễu: “Anh là ai? Tôi thì liên quan gì đến anh. Thiệt thòi? Nực cười.”

Nghe những lời nói này. Con giận lại càng tăng thêm, tăng lực siết chặt cổ tay cô.

“Đau, buông tôi ra!” Cô cảm nhận được cơn đau lên tiếng quát.

Tường Từ Hi bất ngờ đáp xuống đôi môi mềm mại của cô. Ngửi thấy được mùi rượu cay xè trong miệng Diệp Bối Nhi. Càng tức giận, ra sức mút, hôn lấy hôn để, dùng toàn bộ cơn giận lúc này trút hết lên nụ hôn này. Anh cuồng nhiệt xâm chiếm khoang miệng cô, mút lấy đầu lưỡi trơn ướt. Anh cắn khẽ lên cánh môi hoa đào đỏ mọng. Diệp Bối Nhi bất giác khẽ rên “ừm”. Bây giờ anh muốn nuốt toàn bộ cô vào bụng. Kim chế cơn giận, anh hung hăng hôn cô, tay anh ghì chặt sau gáy cô định không cho cô nhút nhích. Diệp Bối Nhi bị hôn đến thất điên bát đảo, vô thức đáp lại nụ hôn nồng nhiệt của anh. Bị anh hôn đến sắp nghẹt thở, quỵn luyến đời môi cô. Gò má cô ửng hồng vì uống nhiều rượu. Tóc tai rũ xuống khuôn mặt diễm lệ. Anh dùng tay vén những sợi tóc trên gò má Diệp Bối Nhi. Anh cởi áo vest che chắn thân hình gợi cảm, đồng thời ôm cô vào lòng ngực rắn chắc của mình rồi đi ra ngoài.

Kitty và Melvin đang thắc mắc với hành động vừa rồi của Chủ Tịch. Đường đột hôn Diệp Bối Nhi rất giống cảnh tượng bạn trai đang ghen tuông. Còn đối với Alex chẳng mấy ngạc nhiên hành động vừa rồi của Tường Từ Hi. Khẳng định suy đoán của cô không sai. Diệp Bối Nhi và Tường Từ Hi có mối quan hệ mập mờ Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Anh Ghen À?

Đứng trước cửa Even Club.

“Lúc này em có biết mình đang làm gì không hả?” Tường Từ Hi quát.

“Anh là... Tường... Tường Từ Hi.” Diệp Bối Nhi nửa mê nửa tỉnh, lời nói bị ngắt quãng. Uống nhiều rượu cô đã ngà ngà say, bước đi loạng choạng. Suýt chút nữa đã ngã nhào xuống đất. Nhưng may thay, Tường Từ Hi nhanh tay lẹ mắt ôm gọn cô vào lòng ngực rắn chắc của mình.

“Không là tôi, chứ em nghĩ là ai? Tên khốn hão sắc lúc này à?” Tường Từ Hi mặt lạnh như băng nói.

“Chủ Tịch, tôi nghĩ chúng ta đã đi xa hơn mức quan hệ cấp trên và nhân viên rồi.” Diệp Bối Nhi cố thoát ra khỏi người Tường Từ Hi. Anh càng dùng sức trói chặt cô trong vòng tay mình.

“Cấp trên và nhân viên. Thật hay cho câu nói 'cấp trên và nhân viên'. Em hận tôi như vậy sao?” Tường Từ Hi trong lòng chút thất vọng.

“Hận? Tôi đâu có tư cách đó. Tôi và Chủ Tịch chẳng là gì của nhau. Bạn gái? Tình nhân? Người thân? Bạn bè?” Cô cười đều. Sắc mặt Diệp Bối Nhi ngày càng ửng hồng. Đầu óc mê man, sau đó ngất đi.

Sáng sớm hôm sau.....

Cô dần dần thức tỉnh. Quang cảnh xung quanh hình như không phải nhà cô.... “Rằm” một tiếng như tiếng sấm chớp ngang đầu. Cô đang ở đâu? Trên giường trắng tinh, khắp phòng được trang trí theo phong cách Châu Âu, đèn chùm pha lê ở giữa phòng. Cả căn phòng lấy màu trắng và xám làm chủ đạo. Thảm thảm loing thú trắng muốt được trải ngay ngắn, bộ sofa được đặt đối diện với giường và một cái bàn thủy tinh. Một chiếc tivi LCD màn hình phẳng 150 inch được treo trên tường. Có thể nói đây là một căn phòng không hề tầm thường. Nội thất về cách trang trí, nội thất, diện tích,.... Vân vân mây mây. Chủ nhân củ ngôi nhà này chắc hẳn là một tài phiệt nào đó. Mà khoan đã..... Tại sao cô lại ở đây? Cô đến đây từ lúc nào? Ai đưa cô đến đây? Hàng đống câu hỏi chạy trong đầu cô. Cô giờ chần lén, thật may quần áo vẫn còn trên người. Cô thở phào nhẹ nhõm.

“Thức rồi à?” Tường Từ Hi nhếch miệng lên tiếng.

Giọng nói này rất quen là Tường Từ Hi. Hôm qua uống hơi nhiều rượu nên bây giờ đầu óc cô không mấy tỉnh táo. Cô lắc đầu xua đi cơn nhưc nhối. Khỏi óc của cô đang xoay vòng vòng.....

Thấy đối phương vẫn im lặng, anh lại cất tiếng.

“Tôi không làm gì em đâu. Tại sao tôi đưa đến đây à? Tôi không biết chỗ em ở, đành phải đưa đến nhà tôi.” Anh tiêu sái đi đến bên bộ sofa nhẹ nhàng ngồi xuống tay cầm tách coffe nóng hơi nghi ngút khói.

“Tôi....” Diệp Bối Nhi ấp úng.

“Em không nhớ gì à?” Tường Từ Hi hỏi. Nhìn vẻ mặt của cô ngờ ngợ ngắc ngắc trông thật tức cười. Anh uống một ngụm coffe tiếp tục nói.

“Hôm qua em say, suýt chút nữa bị người khác lợi dụng.” Tường Từ Hi tiếp tục nhắm nháp tách coffe.

Cô không nhớ rõ những việc đã xảy ra hôm qua. Chỉ nhớ những hình ảnh rời rạc nghe được một đoạn đối thoại.

“Tôi là người đàn ông của cô ấy. Thế nào?”

“Không là tôi thì là ai?”

“Em hận tôi như vậy sao?”

Đầu óc cô cứ ong ong nhớ lại những lời thoại. Bất giác cô đặt chân xuống giường. Tường Từ Hi nghe thấy động tĩnh xoay người lại thấy Diệp Bối Nhi loạng choạng bước xuống giường. Nhanh tay đỡ cô.

“Chủ tịch xin bỏ tay ra.” Diệp Bối Nhi lời vừa thốt ra mang âm điệu lạnh lùng xa cách.

“Tôi không buông thì sao? Tại sao tối qua em lại ăn mặc thiếu vải như vậy?” Tường Từ Hi quờ trách nhưng ánh mắt loé lên tia quan tâm.

Cô nghe lầm chứ Tường Từ Hi để tâm đến cách ăn mặc của cô. Cô nghe lầm rồi. Đúng là cô nghe lầm, Tường Từ Hi không đời nào tỏ ra tốt bụng như vậy được, cô cười khẩy.

“Tôi ăn mặc như thế nào thì liên quan đến anh sao? Chủ tịch!”

“Tôi không được phép quan tâm em à?” Tường Từ Hi cau gắt.

“Chẳng phải Chủ tịch đã nói tôi và anh không có quan hệ gì sao? Chính từ miệng Chủ tịch đã nói. Thân làm nhân viên như tôi, sao dám không tuân theo.” Cô thật sự đã dứt tình với anh. Mỗi câu nói cứ thân nhiên mà thốt ra. May mắn chẳng có chút đau lòng nào. Xem ra cô đã hiểu thấu tình cảm của mình. Cầm lên được, bỏ xuống được.

“Được. Em nói vậy thì tối hôm qua tôi đã giúp em. Em phải trả ơn đấy.” Tường Từ Hi chẳng những không tức giận khoe lộ ra một đường cong tuyệt mỹ.

“Vậy Chủ tịch muốn tôi trả ơn như thế nào?” Diệp Bối Nhi hững hờ trả lời.

“Trước tiên, em không được ăn mặc thiếu vải. Thứ hai, em phải phục tùng mệnh lệnh của tôi. Còn lại thì để tôi suy nghĩ.” Tường Từ Hi hien ngang đặt ra điều kiện.

“Được. Bây giờ anh buông tôi ra được chưa?” Diệp Bối Nhi khản khại đồng ý.

“Rất sẵn lòng.” Anh vui vẻ nhận lời.

Diệp Bối Nhi em sắp bay rồi! Tôi sẽ khiến em không thể rời xa tôi. Tường Từ Hi nghĩ thầm. Nụ cười gian tà hiện lên khuôn mặt hoàn mỹ của anh.

“Tôi có một câu muốn hỏi em?” Tường Từ Hi bất ngờ lên tiếng.

Diệp Bối Nhi vẫn im lặng.

“Lúc tối hôm qua, người đàn ông đó ôm em tại sao em không có phản ứng?” Tường Từ Hi hỏi.

“Anh ghen à?” Diệp Bối Nhi lạnh lùng đưa vấn đề trở lại với anh.

“Bây giờ em đang nợ tôi, không được đặt câu hỏi với tôi khi chưa được phép.” Tường Từ Hi lảng tránh câu hỏi vừa đặt ra. Bá đạo ra lệnh.

“Em mau rửa mặt đi. Tôi cùng em đi ăn sáng.” Tường Từ Hi ra lệnh hai tay rút túi quần tiêu sái bước đến chỗ ghế sofa ngồi xuống điềm nhiên đọc báo.

“Bá đạo” Diệp Bối Nhi lăm bằm một mình. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Bị Theo Dõi

Cô chạy vào nhà vệ sinh. Đập vào mắt cô một cảnh tượng huy hoàng. Tường và sàn nhà được lát đá cẩm thạch màu đen. Bồn tắm màu trắng nằm một góc. Đèn chùm pha lê treo giữa phòng. Còn có cả điện thoại bàn ấy chứ..... Trang trí phòng theo phong cách Châu Âu. Gian thương! Đúng là gian thương! Một cái toilet còn rộng hơn căn phòng cô ở. Chẳng biết cả đời này cô có thể sở hữu ngôi nhà giống như thế. Gian thương có khác! Không biết anh ta có bao nhiêu tài sản. Hazzì! Chỉ trách cô sinh nhầm thời điểm. Nếu không bây giờ cô cũng là một thiên kim tiểu thư. Ai oán! Thật là ai oán~~~

“Này, em xong chưa đấy? Ngủ trong toilet cũng được à?” Trong giọng Tường Từ Hi có ý trêu chọc.

“Ngủ em gái anh đấy!” Diệp Bối Nhi phản bác.

Tường Từ Hi nhìn về mặt tức tối của cô trông thật đáng yêu. Anh càng có hứng thú trêu chọc cô.

Brm... Brm... Brm

Điện thoại Diệp Bối Nhi đặt trên đầu giường rung liên hồi. Cô nhanh chân chạy đến bắt máy. Chưa kịp “Alo” đầu dây bên kia đã cất tiếng trước.

“Này! Diệp Bối Nhi cậu đi đâu mà cả đêm không về? Có biết tớ lo cho cậu lắm không? Cậu đi đâu? Thành thật khai báo, sẽ được khoan hồng.” Trương Lam Uyển tức tối truy xét cặn kẽ, lo lắng không thôi cho cô bạn gốc gác quê nhà.

Về mặt ngoài lạnh trong nóng của cô, làm sao Diệp Bối Nhi lại không biết.

“Tớ uống say nên ngủ lại nhà đồng nghiệp.” Diệp Bối Nhi thần nhiên đáp.

“Uống say? Cậu lại tập tành uống rượu cơ đấy? Từ lượng yếu như sên lại bắt chước người khác uống rượu. Cậu có phải muốn chết hay không? Bối Bối à, cậu có phải làm việc đến hư não rồi hay không? Uống rượu rất có hại cho sức khỏe, nào là ảnh hưởng đến gan, đường tiêu hoá, mặt, thận, lục phủ ngũ tạng... Vân vân mây mây.” Trương Lam Uyển cứ huyền thuyên không thôi, giảng giải một tràng lý thuyết khiến Diệp Bối Nhi nghe đến ù cả tai.

“Này này, cậu có cần nói quá đến mức vậy không? Cái gì mà ảnh hưởng đến lục phủ ngũ tạng? Cậu làm tớ cười chết mất.” Diệp Bối Nhi cười sặc sụa với bài lý thuyết của Trương Lam Uyển.

“Cậu còn dám cười? Cậu về ngay cho tớ.” Trương Lam Uyển bị trêu đến tức nghẹn ở cổ họng.

“Được, được tớ về ngay. Đừng giận, đừng giận mà. Báo bối!” Cô cười hi hi ra về dỗ dành.

“Thôi được tạm tha cho cậu. Mau về đi.” Trương Lam Uyển miệng cứng lòng mềm cuối cùng cũng phải khuất phục bởi lời dụ ngọt của cô.

Còn phía bên này Tường Từ Hi sắc mặt đã đen đi vài phần. Cái gì mà báo bối? Cái gì gọi là đừng giận mà?..... Anh đang ăn giấm chua ấy ư? Sắc mặt đen như Bao công trông giống đứa con nít không được cho kẹo. Tay vô thức nắm chặt rồi lại thả lỏng, nắm chặt rồi lại thả lỏng. Hận không thể chém người đầu dây bên kia thành trăm mảnh. “Ách, mình bị làm sao thế này? Cảm giác rất khó trong tim” anh lăm bằm một mình.

Diệp Bối Nhi hàn quyền với Trương Lam Uyển vài câu rồi cúp máy. Lúc này, Tường Từ Hi cao cao tại thượng sự kiên nhẫn của anh đã hết. Lên giọng ăn giấm chua của mình.

“Này, em nói chuyện với ai mà cười toe toét thế? Bạn trai à?”

“Mặc tôi, bạn trai đấy thì sao? Diệp Bối Nhi nhận thấy biểu cảm của Tường Từ Hi có chút bất thường. đành diễn trò chọc ghẹo anh.

“Em... Em” Tường Từ Hi tức đến nghẹn họng, mây đen mù mịt trên đầu.

“Ha... Ha... Ha” Diệp Bối Nhi ôm bụng cười sặc sụa.

Tường Từ Hi chạy đến vòng tay qua eo, ôm cô vào vòng ngực rắn rỏi của mình.

Tách... Tách... Tách

Là tiếng máy chụp hình, lại là đám chó săn ăn không ngồi rồi, đi kiếm chuyện bới móc đời sống cá nhân của người khác.

“Đứng yên, đừng nhúc nhích.” Tường Từ Hi đưa lưng với cửa sổ dùng toàn thân anh che chở khỏi tầm nhìn của camera. Ung dung đưa tay vào túi quần, bấm một dãy số gọi.

Tút... Tút... Tút

“Alo”

“Thư kí Miêu, mau lập tức điều tra toà soạn nào đang theo dõi tôi.” Nói xong anh liền dập máy.

Diệp Bối Nhi vẫn còn ngơ ngác chẳng biết chuyện gì đang diễn ra. Đầu cô tựa vào vòm ngực rắn chắc, anh cao hơn cô một cái đầu, hương thơm nam tính thoang thoảng bay xộc vào mũi cô. Cho cô cảm giác thật thoải mái, dễ chịu, an toàn.... Đang trầm luân hưởng thụ. Tường Từ Hi lên tiếng.

“Đừng sợ, có tôi ở đây.”

Đây là một lời quan tâm, che chở cho cô sao? Cảm giác thật an toàn. Sáu chữ anh nói ra rất thân thiện. Nhưng có chất chứa vài phần quan tâm.

Diệp Bối Nhi đáp ứng: “Tôi không sao.”

“Đứng yên, đám chó săn vẫn chưa đi. Nếu em muốn bị lộ mặt thì cứ đi.” Tường Từ Hi ra giọng uy hiếp.

“Tôi....” Diệp Bối Nhi chưa nói hết câu. Tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Thưa Chủ tịch, là toà soạn S.” Lời nói ngắn gọn của thư kí Miêu báo cáo tình hình.

“Biết rồi.” Giọng nói lạnh lùng. Ánh mắt sắc lạnh khác xa với vẻ mặt lúc này.

“Khốn kiếp.” Tường Từ Hi anh ghét nhất là bị người khác theo dõi. Ngày thường anh không thích xã giao với bọn kí giả.

“Tôi xin lỗi Chủ tịch, tôi liên lạc Chủ tịch” Diệp Bối Nhi về mặt ảo não, bĩu môi ra vẻ tội nghiệp.

Tường Từ Hi cười cười, xoa đầu cô: “Không phải lỗi của em. Không cần lo lắng.” Giọng nói thật ấm áp. Khiến bạn vô thức si mê.

“E rằng em không thể đi ngay bây giờ.” Môi anh ánh lên nụ cười mỉa mỉ.

“Nhưng... Tôi đã hứa với bạn là về ngay.” Diệp Bối Nhi bắt mắt. Đều tại bọn Paparazzi.

“Bạn trai đang đợi à?” Tường Từ Hi lại ăn giám chưa lên giọng. Cố ý nhấn mạnh hai chữ 'bạn trai'.

“Không phải, là bạn cùng phòng.” Diệp Bối Nhi vội vàng giải thích. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cũ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Trở Tài Nấu Ăn

“Ha.... Ha.... Ha” Tường Từ Hi cười khoái chí, tay càng siết chặt cô hơn.

“Cười cái gì?” Diệp Bối Nhi quăng cho anh một cái lườm sắc bén.

“Thật đáng yêu.” Tâm tình hiện tại Tường Từ Hi có vẻ tốt hơn ban nãy.

“Này, bọn chó săn đi rồi.” Diệp Bối Nhi giãy giụa cố thoát ra.

“Hmmm...” Tưởng Từ Hi ra vẻ suy tư, vuốt vuốt cằm.

“Buông ra.” Diệp Bối Nhi khó chịu giãy giụa.

“Không buông.” Tưởng Từ Hi vẻ mặt háo sắc đầy ý cười.

“Anh định làm gì?” Diệp Bối Nhi bối rối, mặt ửng đỏ.

“Em nghĩ tôi sẽ làm gì em? Hay là....” Tưởng Từ Hi cố ý kéo dài âm cuối.

“Hay là gì? Anh muốn làm gì? Buông ra.....” Diệp Bối Nhi bối rối.

“Hmmm... Hay là chúng ta đi ăn sáng đi.” Tưởng Từ Hi đôi mắt hiện lên ý cười.

“Chỉ vậy thôi hả?” Diệp Bối Nhi tò mò.

“Chứ em nghĩ tôi sẽ làm gì em?” Tưởng Từ Hi trêu chọc.

“Hay là em nghĩ tôi sẽ XYZ với em. Hahaha...” Tưởng Từ Hi cười khoái chí.

***Ông này lầy thật, cô ý nói mờ ám trước mà ==’

Diệp Bối Nhi khuôn mặt ửng đỏ đến cả mang tai. Xấu hổ cúi đầu không dám ngẩng lên. Sắc nữ!! Hazzz~~~~ ai kêu Tưởng Từ Hi lại soái như thế và lại ngừ khi lúc này cũng thật mờ ám. Chẳng trách Diệp Bối Nhi hiểu lầm. Gian thương! Đúng thật là gian thương! Tưởng Từ Hi đáng chết.

“Ngượng à?” Tưởng Từ Hi vẫn không giấu được ý cười.

“Không có, anh buông tôi ra.” Diệp Bối Nhi bực dọc.

“Không buông.” Anh bình tĩnh trả lời.

“Được thôi.” Diệp Bối Nhi cũng chẳng chịu thua, lên tiếng phản bác.

“Giận à?” Tưởng Từ Hi nhún mày.

Im lặng~~~~~

“Không đùa nữa, không đùa nữa.” Tưởng Từ Hi thở dài, chán chường nói lỏng tay ra.

Đường là một Chủ Tịch Tập đoàn cao cao tại thượng, khí chất cai ngạo, lạnh lùng. Là một cực phẩm trong cực phẩm. Vậy trước mặt Diệp Bối Nhi tính khí như trẻ con, thích trêu chọc người khác. Nhân viên Tập đoàn chắc chắn mất chữ A miệng chữ O. Ai đời, Chủ Tịch lại trẻ con như vậy. Không phải trẻ con mà thuộc dạng ấu trĩ.

“Đi ăn sáng thôi.” Tưởng Từ Hi lên tiếng làm hoà.

“Bên ngoài vẫn còn phóng viên.” Diệp Bối Nhi từ chối.

“Tôi có nói sẽ ra ngoài ăn à?”

“Nếu không thì sao?”

“Tôi nấu.”

“Anh nấu.” Diệp Bối Nhi há hốc mồm. Cô rất bất ngờ, anh thuộc dạng cậu ấm mà biết xuống bếp?? Tưởng Từ Hi tôi không thể khinh thường anh được. Cô thầm nghĩ.

“Đúng vậy!” Anh ung dung đáp. “Đi thôi”

“Nhưng... Tôi...” Diệp Bối Nhi cứ đứng ngêch ra.

“Sao?”

“Để tôi gọi cho bạn tôi trước.” Diệp Bối Nhi nhanh trí tìm một cái cớ.

“Ừm” Anh đáp.

Tút... Tút... Tút

“Giờ đây? Sao còn chưa về?” Trương Lam Uyển đang ngồi ở ghế sofa thư thái hưởng thụ cuộc sống của ngày nghỉ cuối tuần.

“Tớ, tớ có việc tí nữa về.” Diệp Bối Nhi úp úp mở mở.

“Việc gì?” Trương Lam Uyển truy hỏi.

“Không có gì quan trọng, lát nữa tớ về rồi nói sau.” Diệp Bối Nhi trả lời qua loa.

“Nói...” Cô chưa dứt lời, Trương Từ Hi đã giật phát điện thoại của Diệp Bối Nhi vứt sang một bên.

“Lâu quá, đi ăn sáng!” Anh nói rồi nắm tay cô xuống phòng ăn.

Ồi mẹ ơi!~~~~~

Phòng ngủ đã vậy, ngay cả phòng ăn cũng đẹp đến mê người. Dãy hành lang có treo những bức tranh của những danh họa nổi tiếng như Pablo Picasso, Vincent van Gogh, Paul Cezanne, Gustav Klimt, Marcel Duchamp, Henri Matisse... Đều là một trong mười danh họa nổi tiếng thế giới. Diệp Bối Nhi bắt gặp tác phẩm, cuộc đời 20 năm của cô từ lúc mẹ cô sinh cô ra đến hiện tại. Diệp Bối Nhi chẳng biết cái gì là nghệ thuật đương đại, nào là tranh trừu tượng, tranh biếm họa, tranh kí họa, điêu khắc, chân dung.... Có thể nói đây là lần đầu tiên trong 20 năm qua cô biết cái gì là nghệ thuật. Nhìn đi nhìn lại đường vẽ nguệch ngoạc coi như là tranh trừu tượng, vậy Diệp Bối Nhi cô vẽ còn đẹp hơn những họa sĩ ấy. Cô vừa nghĩ vừa cười. Thật là thiên tài! (Bà cô ơi! Những bức tranh mà cô coi là nguệch ngoạc đấy có giá hàng triệu đô la đấy....)

“Cười gì vậy?” Trương Từ Hi mơ hồ nhìn cô cười tí mắt.

“Tôi đang nghĩ đến một số chuyện vui thôi.”

“Có phải em đang nghĩ có một người đàn ông chuẩn soái ca đứng trước mặt nên em vui như vậy. Đúng không?” Trương Từ Hi mặt dày nói. :)))

Ba vạch hắc tuyến chảy dài trên đầu Diệp Bối Nhi.

“Tự mãn.” Cô xoay đầu không nhìn Trương Từ Hi.

“Mau ngồi xuống đi, tôi đi nấu ăn.” Trương Từ Hi nhún vai cô ngồi trên chiếc ghế đối diện bàn ăn.

Nói rồi ăn đi vào phòng bếp, đeo tạp dề màu hồng có in hình Doreamon. Hôm nay anh ăn mặc rất đơn giản, một đồ thể thao hiệu Nike màu xám tro, anh xắn tay áo lên hơn nửa. Chuẩn bị 'trường kì kháng chiến' trong bếp. Mặc dù đeo tạp dề trên người cũng không làm giảm độ oai phong xuất thần của anh. Vẻ đẹp vạn người mê. Mái tóc màu hạt dẻ tuy tiện phủ trên trán. Thân hình cường tráng. Chiều cao 1m89, lông mày rậm, mặt tròn bóng búng ra sữa :))) đôi tay mịn màng như con gái. Ngũ quan tinh tế phối hợp với gương mặt sắc lạnh. Thật là cho người mê muội.

Sau một hồi vật vả trong bếp, cuối cùng anh bùng ra hai bát nghi ngút khói, mùi hương thơm phức.

“Ăn đi, đây là món tủ của tôi đấy.” Trương Từ Hi trưng ra bộ mặt cao ngạo.

“Mì gói!” Diệp Bối Nhi trầm mặc.

“Anh nói anh biết nấu ăn?”

“Đúng!” Trương Từ Hi thản nhiên đáp.

“Vậy sao anh nấu mì gói.” Diệp Bối Nhi nhún mày.

“Tôi chỉ biết nấu mỗi món này.” Trương Từ Hi vênh mặt tự đắc.

Một đàn quạ bay ngang đầu Diệp Bối Nhi. Cô tặc lưỡi lắc đầu. Dù sao thì con người có mấy ai hoàn mỹ. Trương Từ Hi cũng phải ngoại lệ. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tai Nạn Xe

“Về mặt của em bây giờ là như thế nào?” Tường Từ Hi cau mày khó chịu.

“Không có gì.” Diệp Bối Nhi đáp.

“Này, tôi là ân nhân của em đấy.” Tường Từ Hi nhắc nhở.

“Tôi không phủ nhận.” Diệp Bối Nhi tiếp tục ăn mì.

“Vài hôm nữa có buổi dạ hội của Tập đoàn em cùng tôi đi.” Tường Từ Hi ngỏ lời.

“Tại sao phải đi cùng anh?” Diệp Bối Nhi tiếp tục ăn mì chẳng màng đến lời anh.

“Tôi là ân nhân của em.” Tường Từ Hi tìm lí do.

“Thì sao?”

“Phục tùng mệnh lệnh của tôi.” Anh ra lệnh.

“Bá đạo.” Diệp Bối Nhi bức xúc.

“Em chưa hết tháng thử việc đúng không?” Tường Từ Hi cười ma mãnh, ẩn ý của câu hỏi của anh nếu như cô không phục tùng mệnh lệnh chắc chắn sẽ bị sa thải :)))

“Anh...” Diệp Bối Nhi tức nghẹn họng.

“Vây là em đồng ý. Không trả lời là chấp nhận.” Tường Từ Hi đắc ý cười cười.

Về mặt của cô bây giờ tức nói không nên lời. Gắp từng đũa mì, nhai ngấu nghiến. Hận không thể nuốt anh vào bụng. Đem anh ta băm thành trăm mảnh. Tiện thể 'hỏi thăm' mấy đời tổ tông nhà anh. Đáng chết! Gian thương! Đại gian thương! Đúng là bóc lột nhân viên...

Cứ thế, cứ thế ăn hết cả tô mì tràn ngập hương vị 'hận thù'. Tường Từ Hi ngồi đấy xem về mặt của cô, tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Toàn soạn S, anh sẽ xan bằng cả toà soạn. Trước đây, mặc dù có tiếp xúc với giới truyền thông nhưng anh không tiếp nhận phỏng vấn thì các toàn soạn cũng không dám đăng tin.

Buổi chiều, cuối cùng bọn chó săn cũng đi. Anh đưa cô về nhà. Ngồi trên chiếc xe Lamborghini Veneno màu trắng của anh. Không khí trong xe có phần im ắng. Anh tập trung lái xe, cô ngược nhìn ngoài cửa sổ. Bỗng từ đằng sau có một chiếc Audi tông vào đuôi xe từ phía sau xe. Vì bất thành tâm va chạm mạnh anh lệch tay lái. Xe va mạnh vào lề đường, theo quán tính anh phanh gấp, cô đập đầu vào xe, đầu chảy máu, cô cảm thấy choáng váng. Tường Từ Hi thấy cô bị thương, tức giận quát: “Chết tiệt!”

“Em không sao chứ?” Mắt anh loé lên tim xót xa nhưng nhanh chóng trở lại vẻ ngoài lạnh lùng. Anh mở cửa bước xuống xe tìm người vừa mới tông vào xe anh. Nhưng ngay cả bóng dáng cũng không có. “Đáng chết” nói rồi anh lấy điện thoại gọi.

Tút... Tút... Tút

“Thư kí Miêu, cho xe đến ngã tư gần nhà tôi. Xe tôi gặp tai nạn gọi người đến thu dọn đi.”

Anh xoay người mở cửa xe kéo Diệp Bối Nhi ra ngoài, xem xét vết thương trên trán của cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô ra sau. “Còn đau không? Tôi đưa em đi bệnh viện.”

“Không cần làm phiền anh.” Diệp Bối Nhi từ chối.

“Đi bệnh viện, em đang chảy máu. Còn ngang bướng.” Tường Từ Hi tức giận.

Cô bấu môi, cúi đầu.

“Đi bệnh viện rửa vết thương. Không bàn cãi.” Anh vờ như không thấy vẻ mặt bi thảm của cô. Kiên quyết ra lệnh. Tường Từ Hi hận không thể băm tên khốn đâm vào xe anh. Thời tiết sang đông, tiết trời se lạnh. Và lại bây giờ cũng đã xế chiều, nhiệt độ giảm xuống cô đưa tay xoa xoa bả vai. Hành động này bị Tường Từ Hi bắt gặp. Anh cởi áo khoác ngoài khoác cho cô. Để lộ thân hình cường tráng ẩn hiện trong lớp áo sơ mi mỏng. Cơ ngực vạm vỡ, Diệp Bối Nhi vô tình nhìn thấy có chút xấu hổ tựa đầu không dám ngẩng lên. Tuy rằng, cô có áo khoác phủ lên bờ vai mảnh khảnh. Nhưng vì cô mặt vấy ngấn, lại thêm đường cắt cut out ngay hông ít vải như vậy. Một cái áo khoác không đủ ấm cho cô, chịu đựng cái lạnh, vết trên trán lại đau. Cô cảm thấy buồn ngủ. Nghĩ lại cô cũng thật xui xẻo. Ngày đầu đi làm đi trễ, phạt viết kiểm điểm, tình cảm bị chà đạp, bị tổn thương, đi bar uống say, Tường Từ Hi đưa về nhà, bị phóng viên chụp lén. Bây giờ lại bị thương. Coi thăm than trời trách đất. Ông trời ơi~~~~ kiếp trước con đã làm sai chuyện gì? Bây giờ

con lại phải chịu cảnh như thế này.

Tường Từ Hi nhìn thấy thần sắc cô không được ổn ben lên tiếng: “Không sao chứ? Vẫn còn lạnh à?” Nói rồi anh kéo cô vào ngực mình ôm chặt cô. Cô cũng không còn sức để phản kháng. Đứng yên, anh muốn làm gì thì làm. Hai người cứ đứng như thế đến lúc đèn đường đã bật. Lúc này, Tường Từ Hi cảm thấy rất thoải mái, đứng ôm cô như thế này, cho anh cảm giác thật bình yên giữa dòng người tấp nập, mọi bận bịu lo toan đều biến mất. Anh muốn khoảnh khắc này mãi mãi dừng lại ở đây. Anh muốn dùng tất cả sinh mạng bảo bọc, che chở cho cô. Anh biết anh đã gây tổn thương rất lớn cho cô. Anh cũng biết cô bây giờ rất khó chấp nhận anh. Nhưng anh tự nhủ với lòng mình sẽ không bao giờ bỏ cuộc đến khi nào cô chấp nhận anh. Giây phút bình yên bị phá vỡ bởi tiếng “két” của một chiếc xe Royce Rolls màu bạc. Người đàn ông độ khoảng 30 tuổi mở cửa bước ra, cung kính cúi đầu: “Cậu chủ xin lỗi tôi đến trễ.” Người vừa nói đó là tài xế của nhà anh - tài xế Kim.

“Đến bệnh viện C.” Dứt lời anh ôm ngang vai Diệp Bối Nhi đi vào ngồi phía sau xe. Tài xế Kim cũng nhanh chóng khởi động máy chạy đến bệnh viện.
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Quá Khứ Mất Mát

Trên đường đến bệnh viện, Diệp Bối Nhi tựa người vào Tường Từ Hi đầu óc xoay vòng vòng. Sức khỏe cô xưa nay không tệ, thời tiết sang đông, độ ẩm tăng, nhiệt độ không khí giảm hẳn. Vết máu trên trán của cô đã khô, vị trí bị thương ngay gần thái dương. Vết thương không lớn, không hiểu tại sao đầu óc cô cứ xoay vòng vòng.

Tài xế Kim đang lái xe vô thức nhìn vào kính chiếu hậu thấy cậu chủ anh ta, sắc mặt không được tốt, tâm tư khó bộc lộ ra ngoài, anh chàng họ Kim làm tài xế cho nhà Tường Từ Hi cũng một thời gian, đối với tâm tư của anh tài xế Kim cũng hiểu rõ vài phần. Nhưng với ánh mắt hiện lên vẻ lo lắng pha lẫn chút phức tạp, đây lần đầu tiên anh bắt gặp. Trên xe vẫn duy trì trạng thái yên lặng, bầu không khí bao trùm một sự yên lặng đến đáng sợ.

Suốt dọc đường Diệp Bối Nhi và Tường Từ Hi không lên tiếng. Cô đưa mắt ra ngoài cửa sổ những dòng xe tấp nập, màn đêm đã buông xuống, đèn đường đã bật, bóng cây hai vệ đường phản chiếu bóng mình lúc ẩn lúc hiện. Trăng đêm nay rất tròn, cô nhớ khoảng 3 năm trước cô và mẹ dắt tay đi trên vỉa hè tan bộ. Giống như hiện giờ, thời tiết se lạnh, cô khoát tay mẹ mình vừa đi vừa tán gẫu. Mẹ cô cười với cô. Nụ cười vô ưu vô lo, ánh mắt chứa đựng sự yêu thương, ấp áp, chiều chuộng. Từ nhỏ mẹ và cha cô không hoà thuận nên thường hay xảy ra cãi vã, cha cô phản bội mẹ cô, không lâu sau hai người ra toà li hôn, cô đi theo mẹ, còn người cha tệ bạc kia chẳng biết tung tích, vậy càng tốt không có ông ta cô không còn chịu sự đánh đập dã man nữa. Mỗi khi không vui ông ta lại lấy cô ra trút giận. Từ rồi, ghế xếp đến dao gọt trái cây bất cứ những gì thuận tay ông ta đều có thể đánh đập, thậm chí có một lần ông ta đang hút thuốc, tàn thuốc chưa cháy hết người đàn ông tệ bạc ấy nhấn tâm lấy đầu thuốc dí vào tay cô. Năm ấy cô học đại học năm nhất. Cô bị bỏng nặng đến nay đã để lại vết sẹo trên cổ tay. Nhưng những hành hạ đó đã không còn. Ông ta đã biến mất khỏi cuộc sống của hai mẹ con cô. Sau khi li hôn, cô và mẹ hai người tựa lẫn nhau, mẹ cô lại không có họ hàng thân thiết, hai người phụ nữ sống những ngày tháng khó khăn, cực nhọc. Mẹ cô là nhân viên vệ sinh, cô là sinh viên năm nhất vừa học vừa làm, bữa được bữa không lâu ngày dần thành bệnh đau dạ dày. Cô cố gắng chịu đựng, đi làm để lo một phần phí sinh hoạt hàng tháng cho mẹ. Những hành hạ đã mãi ấy đã để lại cho cô một vết sẹo khá sâu. Cô không còn tin tưởng vào phái nam nữa. Cô chỉ cần có mẹ là đủ. Hai người nắm tay nhau đi trên đường, cười nói vui vẻ, cuộc sống tuy có khó khăn nhưng cô có mẹ người luôn luôn yêu thương che chở cho cô, cho cô sự kiên trì. Vì mẹ cô có thể làm tất cả. Người tính không bằng trời tính..... Cô và mẹ dắt tay nhau đi trên đường. Đột nhiên có một chiếc xe lao như điên chạy về phía cô. Không kịp phản ứng mẹ cô đẩy cô sang một bên, chiếc xe ấy lao vào mẹ cô kéo lê khoảng 10 mét, đầu va đập xuống đường, máu chảy lênh láng. Người lái chiếc xe biết mình vừa gây tai nạn, hoảng hốt tăng ga phóng nhanh khỏi hiện trường. Bị đẩy sang một bên, Diệp Bối Nhi loạng đùng đứng dậy chạy đến bên người mẹ cô. Ôm chặt lấy thân thể của bà, máu chảy ướt đầm quần áo. Cô gào thét kêu cứu, không ngừng gọi mẹ nhưng mẹ cô không trả lời. Vẫn im thinh thít, mắt nhắm nghiền. Cô vô lực lay bà dậy, không còn hơi thở. Cô khóc, khóc rất thê lương, cổ họng khản đặc, ông trời dường như nghe được sự kêu gào thảm thiết của cô, trời đổ một cơn mưa lớn, máu tươi bị cuốn trôi. Xung quanh không có một ai, không giúp đỡ cô, không ai quan tâm cô, không ai dùng ánh mắt nồng hậu, dịu dàng nhìn cô nữa. Không ai che chở, chăm sóc cô nữa. Nụ cười vô ưu vô lo vĩnh viễn không còn nhìn thấy nữa. Cô gần tuyệt vọng, sau khi mẹ cô được vào bệnh viện bà ấy đã tắt thở, bác sĩ kết luận mẹ cô tử vong, mất máu quá nhiều, đầu va đập vào đường vỡ sọ, xuất huyết nội mà chết. Chính thức nhận được tin mẹ cô chết. Diệp Bối Nhi đứng lặng người. Ánh mắt vô hồn. Nhớ đến đây nước mắt Diệp Bối Nhi vô thức trào ra khiến Tường Từ Hi kinh ngạc.

“Em bị sao vậy?” Tường Từ Hi lo lắng.

“Tôi không sao.” Diệp Bối Nhi cố rặn từng chữ, cố gắng che giấu cảm xúc hỗn loạn của cô. Những hình vẽ mẹ cô cứ ùa về. Tường Từ Hi cảm thấy có gì đó quái lạ, tại sao tự nhiên Diệp Bối Nhi lại khóc. Định cất lời chuông điện thoại Diệp Bối Nhi vang lên. Cô nhanh chóng bắt máy.

“Tiểu Uyển xin lỗi, tớ có việc gấp.” Giọng Diệp Bối Nhi run run cố nén xúc động.

Trương Lam Uyển cảm thấy giọng cô bất thường, lập tức hỏi: “Có phải cậu nhớ về quá khứ không?”

Một câu đánh trúng trọng tâm, Diệp Bối Nhi không trả lời. Trương Lam Uyển nói tiếp: “Cậu hãy quên đi, chuyện cũng xảy ra lâu rồi, đừng để trong lòng nữa. Lúc đó chỉ là tai nạn thôi. Cậu cũng không muốn, thứ gì buông xuống được thì buông xuống đi. Đừng cứng đầu nữa Bối Bối.” Trương Lam Uyển khuyên can.

Trương Lam Uyên là bạn đại học của cô, việc mẹ cô xảy ra chuyện tất nhiên Trương Lam Uyên cũng biết. Trong những năm đại học Trương Lam Uyên là người bạn duy nhất và cũng thân thiết với Diệp Bối Nhi. Nghe được tin mẹ cô xảy ra chuyện, Trương Lam Uyên lập tức chạy đến bệnh viện. Nhìn thấy bộ dạng người không ra người, ma không ra ma của Diệp Bối Nhi, Trương Lam Uyên không thể tưởng tượng một cô gái luôn tươi cười, thuần khiết trong sáng trở thành như vậy. Cái chết của mẹ Diệp Bối Nhi đã trở thành cú shock nặng, trở thành một nỗi ám ảnh trong tâm hồn cô. Khi cô mất mẹ, mọi thứ như sụp đổ, cô không nói chuyện với bất kì ai ngay cả Trương Lam Uyên. Điều này khiến Trương Lam Uyên không khỏi lo lắng. Nhưng một thời gian sau, tâm trạng Diệp Bối Nhi trở hồi phục, nụ cười có vẻ gượng gạo. Không còn sự thuần khiết như lúc trước nữa.

Trở lại với cuộc điện thoại của Diệp Bối Nhi và Trương Lam Uyên.

“Tiểu Uyên, tớ không quên được. Sự việc năm ấy đã trở thành một hồi ức mất mát của tớ. Quên được thì sao? Không quên được thì sao chứ? Nó cũng đã xảy ra với tớ. Tiểu Uyên hãy hiểu cho tớ.” Diệp Bối Nhi nói một mạch qua điện thoại. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Vì Tôi Thích Em

“Nhưng...” Trương Lam Uyên áp ứng, cố gắng lựa lời tránh chạm vào vết thương của cô.

“Tiểu Uyên bây giờ tớ trên đường đến bệnh viện C. Tớ về muộn chút.”

“Không phải cậu vẫn sợ đến bệnh viện sao? Ám ảnh năm xưa cậu... Cậu quên... quên được.” Ngữ điệu Trương Lam Uyên ngập ngừng.

“Có những chuyện đến lúc phải đối mặt thì phải đối mặt. Tớ vẫn còn sợ nhưng... Tớ bị thương nên phải đến bệnh viện. Cậu đừng lo lắng tớ bị xay xát nhẹ thôi.” Diệp Bối Nhi mang âm điệu an ủi Trương Lam Uyên vừa tự an ủi bản thân.

“Thôi được rồi, không nói nữa. Mà cậu đi cùng ai? Tại sao cậu bị thương?” Trương Lam Uyên ngờ vực truy hỏi.

“Tớ bị tai nạn xe. Tớ đi cùng... cùng Tường Từ Hi.” Nhưng ba chữ 'Tường Từ Hi' cô nói nhỏ nhất có thể tránh để anh nghe thấy. Nhưng anh đã nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện giữa cô và Trương Lam Uyên và cũng hiểu được vài phần tại sao đột nhiên cô khóc. Có điều, tại sao cô lại sợ đến bệnh viện? Nỗi ám ảnh của cô là gì? Anh phải điều tra tất cả. Bây giờ anh đã nhận tình cảm của mình dành cho Diệp Bối Nhi, tất cả những thứ liên quan đến cô anh đều muốn biết. Anh sẽ bảo vệ cô, không bao giờ tổn thương cô nữa. Hiện tại cô không thể chấp nhận anh, anh sẽ đợi, thứ gì anh cũng nhiều, nhưng nhiều là thời gian. Anh tin rằng, có một ngày cô sẽ hiểu được tấm lòng của mình. Chỉ cần cô cho anh cơ hội. Cơ hội một lần nữa, anh sẽ không để cô vụt mất khỏi tầm tay. Tường Từ Hi tự hứa với bản thân.

“Tai nạn xe? Tường Từ Hi? Cậu nói cái gì vậy.” Trương Lam Uyên hét lớn, một phần bất ngờ, một phần lo lắng cho cô, Trương Lam Uyên tiếp tục nói: “Không phải cậu không gặp lại anh ta nữa sao?”

“Chuyện dài lắm, về tớ sẽ nói cậu nghe.” Diệp Bối Nhi nhanh chóng dùng lí do lảng tránh, dứt lời cô lập tức ấn nút kết thúc cuộc gọi.

Đầu dây bên này nghe được ba tiếng lạnh tanh “Tút... Tút... Tút.” Trương Lam Uyên hừ lạnh, lâu bàu: “Cậu được lắm Diệp Bối Nhi. Về đây cậu biết tay tớ.”

Bên này, không khí trong xe lại quay về trầm mặc. Chiếc xe đang dừng đèn đỏ. Diệp Bối Nhi vô thức nhìn về phía cửa sổ bên trái của cô. Cô thấy chiếc xe bốn chỗ bình thường nhưng bên trong một nhà vui vẻ hạnh phúc, cười đùa với nhau. Cô bé gái xinh xắn mặc chiếc công chúa màu hồng đang ngồi trên đùi mẹ bé, được mẹ vỗ về, ba cô bé đang dừng đèn đỏ đưa tay xoa xoa đầu bé gái nhìn bằng ánh mắt dịu dàng tràn ngập yêu thương của một người cha. Cô lại cảm thấy mình thực sự khát khao một gia đình hạnh phúc như vậy, từ nhỏ cô ít khi được ba mình vỗ về ngay cả một câu yêu thương nói với cô cũng chưa từng nghe. Hiện giờ, trong thâm tâm cô loé lên một sự ghen tị, chạnh lòng. Cô rất ngưỡng mộ cô bé ấy, có thể hưởng thụ tình cảm yêu thương của ba và mẹ. Ánh mắt cô chùng xuống. Tường Từ Hi ngồi ngay bên cạnh luôn để ý từng cử chỉ và nét mặt của cô. Đương nhiên anh sẽ phát hiện ánh mắt cô loé lên tia đờm buồn. Nhanh chóng lấy tay che đi tầm mắt Diệp Bối Nhi, cất giọng đều đều.

“Đừng nhìn. Em không cần ngưỡng mộ.” Anh lại xoay qua lại nói với tài xế Kim: “Quay về nhà.”

“Vâng.” Tài xế Kim nghi hoặc nhưng vẫn đánh xe quay về nhà.

Diệp Bối Nhi bất ngờ với hành động của Tường Từ Hi nhưng vẫn im lặng mặc anh che tầm nhìn của mình và cất giọng có chút ghen ngào của mình: “Cảm ơn.” Tuy hai chữ 'cảm ơn' rất đơn giản nhưng hàm chứa rất nhiều ý nghĩa, cảm ơn anh cho cô cảm giác an toàn khi gặp tai nạn, cảm ơn đã giúp đỡ cô, cảm ơn anh quan tâm cô và cảm ơn anh đã chà đạp tình của cô, giúp cô quay đầu kịp thời tránh cô lún sâu vào biển tình đầy đau thương kia. Giúp cô hiểu thế nào tình yêu? Tình yêu không đến từ hai phía chắc chắn người đau khổ chỉ có mình cô. Chỉ bằng dứt khoát từ bây giờ hai người sẽ không e ngại nữa. Những hành động bất thường của Tường Từ Hi đối với cô từ sau vụ việc say xỉn trong Even Club, cô cảm nhận được Tường Từ Hi anh ta đang cố

găng bù đắp sau bao tổn thương đã gây ta cho cô. Nhưng cô không ngờ rằng anh - Tường Từ Hi đã yêu cô từ thuở nào. Anh ta cực kì khó chịu khi có người đàn ông chạm vào cô. Không ai được chạm vào cô ngoại trừ anh. Anh đang suy nghĩ miên man chợt tài xế Kim cất giọng: “Cậu chủ, đã về đến nhà.”

“Không còn gì nữa, anh có thể về.” Tường Từ Hi ngữ khí lãnh đạm cất giọng đều đều.

Tài xế Kim cung kính cúi đầu ra về.

Không khí trong xe vẫn trầm mặc, Diệp Bối Nhi vẫn im lặng. Tường Từ Hi lên tiếng phá tan sự yên lặng: “Tôi đưa em về. Đừng khóc nữa, 3 ngày nữa có tiệc dạ hội của Tập đoàn em hãy đi cùng tôi.”

“Tại sao không đi bệnh viện C?” Diệp Bối Nhi hỏi một câu không liên quan đến vấn đề.

“Tôi nghĩ không cần nữa.” Tường Từ Hi mỉm cười ánh mắt dịu dàng, dùng tay xoa xoa đầu cô.

“Ừm.” Cô đáp.

Anh nhanh chóng mở cửa xe bước ra ngoài, kéo Diệp Bối Nhi xuống xe đi sang một chiếc Lamborghini Veneno của anh thường lái. Tường Từ Hi lịch mở cửa xe đưa cô vào ngồi ghế phụ, anh vòng qua đầu xe ngồi vào tay lái. Tường Từ Hi nhào người qua thắt dây an toàn cho cô. Động tác nhẹ nhàng một tiếng “Tách” khóa an toàn đã giải. Tay anh khởi động, nhấn ga và lái xe đi ra khỏi cánh cổng cao ngất ngưỡng.

Trên đường về, anh vẫn tập trung lái xe, Diệp Bối Nhi vẫn cúi gằm mặt. Đột nhiên, cô lên tiếng hỏi: “Chủ tịch, tại sao lại quan tâm tôi?”

“Vì tôi thích em.” Anh thốt ra bốn chữ này rất thân nhiên như nói 'hôm nay trời rất đẹp.' Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nhận Lời Hay Từ Chối?

“Vì tôi thích em”

Bốn chữ này từ miệng Tường Từ Hi nói ra ư? Bình tĩnh, bình tĩnh, Diệp Bối Nhi mày phải bình tĩnh! Diệp Bối Nhi tự trấn an bản thân mình. Cô bàng hoàng trước câu nói ấy. Có lẽ, trước đây là điều mong mỏi và chờ đợi nhất nhưng bây giờ thì sao??? Cô nên vui mừng hay không???? Nếu cách đây vài ngày Tường Từ Hi nói câu này cô không ngần ngại mà bật khóc chạy đến ôm chầm lấy anh ta. Hiện tại, ngay khoảnh khắc này cô ngồi trên xe như hoá đá. Cảm xúc lẫn lộn, tim đập mạnh, khuôn mặt cứng đờ... Cô chẳng thể không chế chính mình. Định nói gì đó nhưng không thốt nên lời. Chấp nhận hay từ chối??? Đi theo lí trí hay con tim chính mình?

Khoan đã! Diệp Bối Nhi mày nghĩ gì vậy? Anh ta chỉ nói thích mày, chứ không phải nói mày làm bạn gái hắn. Cái gì mà đi theo lí trí hay con tim? Buồn cười. Cô ngồi bất động trên ghế. Những suy nghĩ điên rồ ấy lập tức bị cô tung cước đá phăng đi.

Tường Từ Hi vẫn điềm nhiên lái xe, bất giác mỉm cười, nụ cười toả nắng lộ ra hàm răng đều đặn trắng muốt, ngữ khí đều đều thốt ra từng chữ: “Em đang nghĩ gì vậy?”

Im lặng, im lặng và im lặng.

Anh nói tiếp: “Lúc này là tôi nói nghiêm túc. Em tin cũng được không tin cũng được, tôi nhất định làm em chấp nhận tôi. Nhất định em phải là bạn gái của tôi.” Giọng điệu nhẹ nhàng, triu mến có xen lẫn một phần uy hiếp.

Vẫn trầm mặc vẫn im lặng.

Gương mặt Tường Từ Hi tối sầm lại, trong 22 năm qua lần đầu tiên tỏ tình lại bị ăn bơ, anh cau gắt hăng giọng: “Này! Diệp Bối Nhi em có nghe tôi nói gì không?”

“Này!” Lần này thật sự Tường Từ Hi đã nổi giận. Lập tức đạp thắng phanh xe. Quá bất ngờ nên cô bổ nhào về phía trước, đầu cô chúi xuống suýt chút nữa đập vào thành xe. Cũng may, Tường Từ Hi đưa tay đỡ trán cô. Một bàn tay ấm áp. Cô bừng tỉnh quát lớn.

“Anh điên hả? Có biết lái xe không?”

“Tôi hỏi em sao em không trả lời?” Anh nổi đóa lên nhìn thẳng Diệp Bối Nhi.

“Anh hỏi tôi gì cơ?” Về mặt ngây thơ, quay sang nhìn anh. Nãy giờ cô đang đắm mình trong suy nghĩ chẳng biết anh ta đang nói gì. Vậy mà tôi cứ tưởng lúc này tôi nghe nhầm. Có một gã điên đang lải nhải đấy chứ?

Tường Từ Hi tạm thời nén cơn giận xuống, khuôn mặt vẫn tối sầm, hạ giọng đáp: “Tôi muốn em làm bạn gái tôi.”

“Đùng” một tiếng như sét đánh ngang tai. Anh ta vừa nói gì? Đây có phải là đang tỏ tình không? Bây giờ phải làm sao? Chấp nhận hay từ chối? Hay là mình mở cửa nhảy xuống xe trong khi xe đang chạy như bay? Không, không, mình xinh đẹp như vậy nhảy xuống không chết cũng bị thương. Có một mình độc thoại. Trái lại, về mặt Tường Từ Hi bây giờ đen như đất nồi :)))

“Chủ tịch, tôi ngã tư rẽ tay trái khoảng 500m là tới nhà tôi.” Diệp Bối Nhi đưa ra đáp án chẳng ăn nhập gì với câu nói của anh.

Lời vừa nói ra như thau nước đổ đi. Cô thực sự muốn cắn lưỡi tự vẫn cho rồi. Nói gì không nói lại nói câu này. Hazzì. Diệp Bối Nhi ơi Diệp Bối Nhi mày điên thật rồi!!!

Tường Từ Hi im bặt. Anh rất bất ngờ trước câu nói của cô, không nói gì thêm. Đánh tay lái tới ngã tư rẽ trái theo lời của cô. Xe dừng trước cửa nhà, thực ra là nhà thuê của người khác, hai người cô và Trương Lam Uyên góp tiền lại mượn.

“Tới nhà rồi.” Tường Từ Hi lên tiếng.

“Cảm.. Cảm ơn Chủ tịch. Tạm biệt. Hẹn gặp lại.” Diệp Bối Nhi giọng run run nhanh chóng tháo dây an toàn mở cửa xuống xe, chạy vào nhà.

Cô chạy vào nhà, đóng sầm cửa, lưng dựa vào cánh cửa. Gương mặt đỏ đầy mồ hôi. Nếu chậm chân chút nữa bị Tường Từ Hi tóm được anh ta sẽ vờn tay bóp chết cô. Nghe tiếng cánh cửa đóng Trương Lam Uyên cất giọng: “Diệp Bối Nhi cậu mau giải thích cho tớ biết tất cả những chuyện đã xảy ra.”

“Cậu có nghe tớ nói không đấy Diệp Bối Nhi!!!” Cô hăng giọng.

“Hà? Gì đấy?”

“Tớ hỏi là cậu xảy ra chuyện gì mà đứng ngây người thế?”

“Này, Tiểu Uyên tớ có chuyện muốn nói với cậu.” Diệp Bối Nhi định thần kéo tay Trương Lam Uyên ngồi vào ghế sofa.

“Nói đi.”

Vài giây trôi qua.....

Diệp Bối Nhi từ từ kể lại những đã xảy ra đối với mình. Từ chuyện công ty, bị phạt viết kiểm điểm, đi bar, tình cảm bị tổn thương, qua đêm ở nhà Tường Từ Hi, bị phóng viên chụp lén... Rồi đến Tường Từ Hi nói thích cô, vãn vãn và vãn vãn..... Trương Lam Uyên há hốc mồm nhìn cô: “Cậu nói thật hay đùa đấy?”

“Thật mà. Lúc đó tớ còn nghĩ mình nghe nhầm nữa. Nhưng mà anh nói muốn tớ làm bạn gái hẳn.”

“Theo như cậu nói lúc ở công ty thái độ anh ta đối với cậu không hoà nhã. Sau việc cậu uống say, có tên nhân cơ hội có ý đồ xấu với cậu, hẳn ta mới nói thích cậu. Vậy thì tớ kết luận...” Trương Lam Uyên vuốt vuốt cằm cố ý kéo dài câu cuối.

“Kết luận thế nào?” Diệp Bối Nhi lay lay người cô.

“Kết luận anh ta đang ghen.” Trương Lam Uyên cười nham hiểm.

“Ghen?” Diệp Bối Nhi tròn to mắt nhìn Trương Lam Uyên.

“Theo kinh nghiệm đọc ngôn tình cho tớ biết. Anh ta hành xử như vậy thì chỉ kết luận rằng anh ta đang ghen. Nhưng mà cậu có đồng ý làm bạn gái anh ta không?” Trương Lam Uyên dựa lưng vào sofa, tỏ vẻ như một chuyên gia tình yêu.

Kinh nghiệm gì chứ? Theo tớ thấy cậu đọc tiểu thuyết đến tâu hoá nhập ma rồi.

Diệp Bối Nhi thờ dãi: “Kinh nghiệm đọc ngôn tình cái đầu cậu ý. Tớ vẫn chưa trả lời.”

Cô cũng không biết phải trả lời như thế nào. Anh ta - Tường Từ Hi giống như có hai bộ mặt vậy. Một mặt hồ hững, lạnh lùng với cô. Một mặt ấm áp, ân cần chăm sóc. Cô chẳng biết anh ta thật lòng hay giả dối.

“Đồng ý đi. Chẳng phải lúc trước cậu có tình cảm với anh ta sao?” Trương Lam Uyên thúc giục.

“Đúng là vậy nhưng mà anh ta chà đạp tình cảm của tớ. Lúc tớ muốn từ bỏ anh ta thì anh ta lại bước vào cuộc đời của tớ. Tớ phải làm sao đây Tiểu Uyên?” Hiện tại tâm trạng của Diệp Bối Nhi rối bời, cảm xúc lẫn lộn.

“Cũng đúng. Anh ta vừa giàu lại vừa đẹp trai. Là của hiếm từ trên trời rớt xuống đại gì không nhận.” Trương Lam Uyên lên tiếng.

“Tớ có cảm giác anh ta đang bồn chồn tình cảm tớ. Tớ vẫn từ chối thì hơn.”

“Cậu đúng là ngốc mà. Thôi không nói nữa, mau đi tắm đi rồi ăn cơm.”

“Ừm” Diệp Bối Nhi đáp lại nhanh chóng lấy đồ đi tắm. Cô vẫn suy nghĩ về câu nói của hân tuy vốn vẹn bốn chữ 'Vì tôi thích em' đã quấy nhiễu cô cả đêm. Cô lại không biết từ chối như thế nào. Cô lại là nhân viên của anh ta, liệu rằng, cô từ chối anh ta có làm khó dễ cô không??? Cô lắc đầu đánh tan sự suy nghĩ ấy. Mặc kệ...

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cũ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Ngày hôm sau...

Tại công ty, ba người Kitty, Alex, Melvin đang bàn tán sự việc của Diệp Bối Nhi. Chủ Tịch của bọn họ hôn hôn Diệp Bối Nhi. Bọn họ không tin được. Chắc chắn giữa Chủ Tịch và Bối Nhi có quan hệ mập mờ.

Đúng lúc này, Liễu Phi Nhã đứng đằng sau nghe được toàn bộ sự việc. Sắc mặt tối đen, trong lòng hiện lên một cỗ khó chịu, ánh mắt tràn đầy ý hận.

Ting...

Tiếng thang máy mở ra, Tưởng Từ Hi bước ra với khí thế băng lãnh, sắc mặt không được tốt lắm. Thư kí Miêu đi theo sau, tay cầm rất nhiều tài liệu, không nhanh không chậm đi theo Tưởng Từ Hi.

Tưởng Từ Hi ngao ngễ từng bước từng bước tiến đến phòng làm việc. Hấp dẫn biết bao ánh mắt của các nhân viên nữ, nhất là Liễu Phi Nhã. Lúc này, Diệp Bối Nhi cũng từ thang máy bước ra. Rất nhanh Tưởng Từ Hi đã chú ý đến cô. Cô vờ như không thấy, lướt qua người anh đi nhanh đến vị trí làm việc của mình.

Alex, Kitty, Melvin ánh mắt bắt gặp cô. Nhanh chóng đến bên Diệp Bối Nhi hỏi han.

“Này, Bối Nhi cô với Chủ Tịch thực sự có quan hệ như thế nào??” Lần này là Melvin lên tiếng trước. Một câu đánh trúng trọng tâm. Diệp Bối Nhi lập tức sững sờ, rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, hít thở sâu đáp lại Melvin, “Không có quan hệ, chỉ là cấp trên cùng nhân viên.”

Câu trả lời làm cho ba người bọn họ cứng đờ.

Như vậy mà quan hệ cấp trên và nhân viên???

Chủ Tịch chủ động hôn cô, ra tay đánh người, như là không có quan hệ??

Cô định cho là chúng tôi là con nít 3 tuổi sao??

Lần này đến lượt Kitty nói: “Không có quan hệ?? Tại sao Chủ Tịch hôn cô??” Lại một câu trúng tim đen.

“Đúng đấy!!” Ngay cả Alex và Melvin đồng thanh lên tiếng.

Cô còn có thể nói được gì nữa đây??? Không phải bọn họ đã biết hết rồi sao?

“Diệp Bối Nhi cô vào đây cho tôi.” Liễu Phi Nhã chột lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

“Vâng, thưa trưởng phòng.”

Mà bên kia

Bên trong phòng làm việc của Chủ Tịch chỉ nghe thấy tiếng 'sột soạt' của giấy. Tưởng Từ Hi đang tập trung giải quyết đóng văn kiện chất cao như núi. Tí mi xem từng văn kiện, rà soát lần cuối và ký tên ở cuối trang. Dáng vẻ nghiêm túc làm việc của anh thật mê người.

Mặc khác ở phòng làm việc của Liễu Phi Nhã.

“Diệp Bối Nhi, cô hãy đưa những văn kiện này cho từng bộ phận và sắp xếp lại cho tôi. Làm không xong ở lại tăng ca.”

“Nhưng đây không phải là việc của tôi.” Diệp Bối Nhi phản bác.

“Những người ở đây đều có việc của họ. Cô không làm thì ai làm. Cô vào đây làm việc không phải chơi. Không nói nhiều. Lập tức làm ngay cho tôi!!!”

Diệp Bối Nhi ơi Diệp Bối Nhi mày đã làm gì đắc tội với ma nữ Liễu Phi Nhã này???

Nhìn. Cô phải nhìn cho qua tháng thử việc này. “Vâng tôi biết rồi. Không còn gì nữa tôi xin phép ra ngoài.” Diệp Bối Nhi nén cơn giận xuống, nhận lấy đồng tài liệu đó thờ dài.

Từ phòng Liễu Phi Nhã bước ra, tay cô ôm một thùng carton chất đầy văn kiện. Đầu tiên phải sắp xếp và giao cho từng bộ phận. Nhìn đồng tài liệu, cô lắc đầu thờ dài. Đêm nay xác định phải tăng ca.

Melvin thấy cô mang nặng, lập tức phụ một tay. Ôm thùng văn kiện đến vị trí của cô, lắc đầu nói: “Xem ra Liễu Phi Nhã nhất định làm khó cô. Không biết cô đã đắc tội gì với cô ta!!”

“Tôi cũng không biết. Chắc do cô ta ghen tị với tôi có nhiều bạn tốt như các anh.” Cô nhún vai, trưng ra vẻ mặt bình thản như đã biết trước sự việc.

Một câu nói của cô làm cho bọn họ cười phá lên. Nhất thời bọn họ quên bồng đi chuyện giữa cô và Trương Từ Hi.

“Không nói nữa, tôi đi làm việc trước đây!”

“Được!” Melvin đáp.

“Buổi trưa có cùng chúng tôi ăn cơm không?” Kitty hỏi.

“Chưa xác định.” Bối Bối nhàn nhạt trả lời.

“Nếu được chúng tôi đợi cô.”

Diệp Bối Nhi đưa tay đồng ý. Và thế là văn phòng trở lại với âm thanh thường gặp. Tiếng gõ bàn phím, tiếng bước chân ra vào của mọi người, tiếng điện thoại reo....

Vậy là một ngày đi làm đầu tuần đã bắt đầu.

Diệp Bối Nhi tập trung sắp xếp văn kiện cho từng bộ phận. Sau hai tiếng nỗ lực, cuối cùng đã sắp xếp xong. Phần còn lại chỉ cần cô đưa cho các bộ phận khác là hoàn thành.

Cô ngồi trên ghế lười biếng duỗi người. Đưa tay xoa xoa bả vai. Ngồi hàng giờ trước máy tính, mắt cô có chút hoa. Cảm thấy khát nước, Bối Bối đi đến phòng trà dành cho nhân viên pha một ly trà chanh lạnh. Cô không quay về làm việc ngay mà đi ra ban công phía trước hóng gió. Trời đã gần sang đông, từng cơn gió tung tăng chạy vút qua mặt cô, thổi bay một vài sợi tóc rối xuống gò má phúng phính của cô. Cơn gió hơi se lạnh, mang lại cho người khác cảm giác thoải mái. Tâm tình trở nên tốt hơn. Cô nhắm mắt lại hưởng thụ khoảnh khắc yên bình này. Chợt phía sau có tiếng chân của ai đó.

“Diệp Bối Nhi em là ở đây trốn việc sao?” Lời nói mang theo ý đùa.

Cô không xoay người lại cũng biết là ai. Chính là Trương Từ Hi.

“Tôi không trốn việc, tôi đến đây lấy nước uống. Không có gì nữa, tôi xin đi trước.” Giọng nói không nóng không lạnh của cô, gây cho Trương Từ Hi cảm giác không thoải mái. Anh nhàu nhàu mày, đưa tay nắm lấy tay cô, hướng lưng cô áp sát vào tường.

“Em là đang tránh mặt tôi sao?” Trên khoé miệng của anh nở lên một nụ cười tà mị, ánh mắt thâm sâu khó lường, khó có thể đoán ra anh đang suy nghĩ cái gì.

“Tôi không có tránh anh. Tôi là đi về chỗ tiếp tục công việc đang dang dở.” Bị anh ép sát vào tường sau một hồi trấn tĩnh. Cô khó khăn mới mở miệng trả lời.

“Thật sao?”

“Thật, không có gì nữa tôi đi trước.” Diệp Bối Nhi định tránh khỏi vòng tay của anh. Đột nhiên Trương Từ Hi đưa môi anh ấn lên môi cô. Nụ hôn cuồng nhiệt, bá đạo. Anh dùng lưỡi cạy miệng cô nhanh chóng xâm nhập vào khoang miệng, dùng sức mút lấy mút để đầu lưỡi cô. Diệp Bối Nhi muốn đẩy anh ra nhưng không có tác dụng. Sức lực của cô và anh quá chênh lệch. Cô cũng không phản kháng nữa, trực tiếp đứng đó cho anh hôn. Vài phút trôi qua, anh cũng không có ý định rời khỏi môi cô. Lúc này Trương Từ Hi cảm thấy Bối Bối hô hấp khó khăn mới quyền uyển rời khỏi môi cô. Lúc này, mặt cô đỏ bừng, ngực phập phồng, tim đập nhanh, tay cũng vẫn cầm chặt ly nước.

Trái lại Trương Từ Hi nở nụ cười. Nụ cười này đẹp đến chói mắt. Mặt không đỏ, tim đập bình thường, hai tay rút vào túi quần, chậm rãi mở miệng: “Diệp Bối Nhi xem em còn dám trốn tránh tôi nữa không? Nên nhớ tôi là ân nhân của em.”

“Anh thật biến thái.” Diệp Bối Nhi tức giận quát.

Biến thái!

Biến thái!

Biến thái!

Từ lúc anh sinh ra đến giờ, chưa ai dám nói anh biến thái. Diệp Bối Nhi thực sự là ăn gan hùm, mật gấu mới dám nói trước mặt anh.

“Biến thái? Vậy tôi sẽ cho em thấy tôi biến thái đến cỡ nào.” Bộ mặt yêu nghiệt, nụ cười tà mị, từ từ đưa mặt mình áp sát mặt cô. Tay anh không an phận vòng qua định ôm lấy cô.

Lúc này.....

Thư kí Miêu xuất hiện, chứng kiến toàn bộ sự việc, hơi lúng túng ngay sau đó lấy lại tinh thần, ho khan hai tiếng phá tan cục diện lúng túng: “Chủ tịch đã đến giờ họp.”

Diệp Bối Nhi nghe được tiếng động, mặt đỏ bừng, nhanh chóng cất bước đi ra ngoài. Trương Từ Hi nhếch mép cười như không cười.

Diệp Bối Nhi là em hôm nay may mắn. Sẽ không có lần sau.

Và Trương Từ Hi ghi trong lòng món nợ này với thư kí Miêu, đã phá hỏng chuyển tốt của anh.

Anh xoay lưng lại, trở lại dáng vẻ cao cao tại thượng, vẻ mặt lạnh lùng nhìn thư kí Miêu, cất tiếng: “Tôi biết.” Sau đó tiêu sái bước đến phòng hội nghị, theo sau là thư kí Miêu. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cút Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trò Chơi Vừa Mới Bắt Đầu

Bước ra khỏi phòng trà, cô và anh mỗi người đi hai hướng, một đông một tây. Anh chậm rãi bước vào phòng hội nghị, các vị lãnh đạo cấp cao đã có mặt đầy đủ. Trương Từ Hi ngồi vào vị trí chủ trì cuộc họp, ngồi bên trái anh là thư kí Miêu, bên phải anh là Kitty. Phòng hội nghị vẫn im lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng hít thở khó khăn của mọi người. Anh một tay dứt túi quần, ung dung dựa lưng vào ghế, tay còn lại gõ gõ lên mặt bàn. Ánh mắt xa xăm, ẩn nhẫn một tia lạnh lùng quét qua toàn bộ các vị lãnh đạo trong phòng.

“Chuyện về phía Diệp Thị như thế nào?” Âm thanh vẫn trầm ổn nhưng đủ để khiến người khác rón tóc gáy. Mỗi lần anh biểu hiện bình tĩnh như vậy chắc chắn sẽ có một trận lửa giận bộc phát.

‘Diệp Thị’ được anh nhắc đến là công ty đối đầu với Tập đoàn Trương Thị của anh. Trên thương trường có thể nói Diệp Thị với Trương Thị 'kẻ tám lạng, người nửa cân'. Mỗi một lần anh đầu tư vào hạng mục nào thì Diệp Thị sẽ nhúng tay. Nhưng Trương Thị vẫn chiếm giữ thế thượng phong, mặc cho có người nhúng tay vào hạng mục này, anh vẫn có thể giải quyết ổn thỏa. Nhưng bây giờ tình thế lại khác, Diệp Thị liên kết với các tập khác chống lại anh, cái này thực sự là gay go.....

“Thưa... Thưa... Chủ tịch, bên phía Diệp Thị đang tiến hành khảo sát hạng mục, các tập đoàn khác vẫn bắt tay liên kết với Diệp Thị chống lại chúng ta.” Người đàn ông vừa mới lên tiếng là giám đốc chịu trách nhiệm hạng mục lần này, người này đã ngoài ngũ tuần, tóc đã lấm tấm bạc, người cao gầy, giọng nói có chút run run, e dè ánh mắt Trương Từ Hi nhìn ông ta.

Anh nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, vẫn giữ nguyên tư thế lúc nãy. Hôm nay anh mặc một bộ âu phục thương hiệu HugoBoss màu đen, áo sơ mi trắng bên trong, tay đeo đồng hồ nhãn hiệu Rolex. Phong thái uy nghiêm, mỗi một động tác thật dục hoặc, có thể nói đây là tiêu chuẩn Tổng tài soái ca trong tiểu thuyết ngôn tình mà các sắc nữ hằng mơ ước.

“Cứ tạm thời án binh bất động.”

“Nhưng thưa Chủ tịch bên Diệp Thị đang tiến hành hạng mục này, nếu không nhanh hành động, tập đoàn chúng ta sẽ bị tổn thất nặng nề.” Lại là giọng nói của người đàn ông trung niên lúc nãy.

“Bãi họp.” Nói rồi anh đứng dậy đi ra ngoài hoàn toàn không nghe lọt tai một chữ nào từ vị giám đốc kia.

Nếu như anh không có đối sách chu toàn thì sẽ không bao giờ hạ lệnh án binh bất động, thực ra thì anh cố ý thăm dò đối phương sẽ có những hành động gì tiếp theo, kịp thời nghĩ kế sách đối phó. Nếu thực, hạng mục này mà không đoạt được thì không phải Tướng Từ Hi.

Một nơi nào đó trong trụ sở Lãnh Huyết....

“Bang chủ.” Tên thuộc hạ cung kính gọi.

“Chuyện gì?” Lãnh Huyết tên cũng như người. Cực kì khát máu, thủ đoạn cực kì tàn nhẫn, ngay cả hơi thở cũng vương vấn mùi máu tanh tươi.

“Lô hàng chuẩn bị chuyển sang Châu Phi đã bị cướp.”

“Ai làm?” Giọng điệu vẫn bình tĩnh, Lãnh Huyết đã nắm rõ được kết quả sẽ xảy ra, nhếch mép cười. “Do bên Khắc Long.”

“Thì ra là bên Khắc Long, còn tưởng là ai, Dục Thiên anh quá khinh thường tôi rồi. Trò chơi vừa mới bắt đầu.” Lãnh Huyết neho mắt lại, người anh tản ra một cỗ sát khí nặng nề.

“Bang chủ, có cần theo dõi Diệp tiểu thư nữa không ạ?” Tên thuộc hạ vẫn giữ giọng cung kính hỏi.

“Tạm thời không cần.”

Lại quay sang bên này.

Các nhân viên đang bàn tán xôn xao về buổi dạ tiệc thường niên sắp tới của Tập đoàn.

“Này này, vài ngày nữa Tập đoàn chúng ta sẽ tổ chức dạ tiệc thường niên. Các cô có chuẩn bị gì chưa?” Nhân viên A bộ phận Marketing hỏi.

“Cô hỏi thừa, đương nhiên rồi. Không chừng ngày đó chúng ta còn kiếm được một anh chàng đẹp trai nào đó thì sao?” Nhân viên B cười cười, thể hiện bộ mặt sắc nữ ra.

Nhân viên C bất quá chen vào: “Các cô tưởng kiếm một người soái ca dễ lắm sao? Tập đoàn chúng ta không phải đã có Chủ Tịch rồi sao? Đến lúc đó các cô nhớ ăn mặc và trang điểm thật đẹp, nói không chừng Chủ Tịch sẽ liếc mắt nhìn đến các cô.”

Có thể nói trong những ngày này, đề tài được bàn luận nhiều nhất là buổi dạ tiệc sắp tới. Các nhân viên nữ thì nghĩ cách cho mình ăn vận thật bắt mắt nếu may mắn được Chủ Tịch để mắt đến. Còn các nhân viên nam, nhân cơ hội này tìm kiếm các cô gái còn độc thân...

Sắp đến giờ tan tầm...

Diệp Bối Nhi đuổi đuổi người quay người sang nhìn đồng hồ, còn nửa tiếng nữa là hết giờ làm việc. Công việc hôm nay cô đã hoàn thành. Đang lúc rảnh rồi cô muốn kiếm người tán dóc mấy câu nhưng lại chẳng thấy ai đâu. Ngày thường luôn nghe cái miệng chí chèo của Kitty và Alex. Lúc này không thấy người đâu cảm thấy có chút trống vắng. Melvin đã ra ngoài gặp khách hàng. Kitty thì theo thư kí Miêu bàn về kí kết hợp với 'A&Jell', Alex cũng ra ngoài đưa tài liệu. Bọn họ làm xong việc cũng về nhà chắc không ghé lại công ty. Ngẫm nghĩ một hồi, Diệp Bối Nhi gục mặt xuống bàn chợp mắt một lát, mấy hôm nay cô tăng ca, ngủ không đủ giấc, lúc làm việc lại không thể ngủ gật. Công việc hôm nay Diệp Bối Nhi đã hoàn thành, cũng sắp đến giờ tan việc. Cô không suy nghĩ nhiều đành gục đầu xuống bàn chợp mắt.

Tích tắc... Tích tắc... Thời gian trôi qua thật nhanh, cô vừa chợp mắt một cái đã đến 7h tối. Nhìn xung quanh chẳng thấy bóng người nào, chắc bọn họ đã về hết. Tại sao không ai gọi cô dậy??? Thôi quên đi, dù gì cũng ngủ được một giấc, tinh thần cô phần chán hẳn lên, cảm thấy hơi khác nước, Diệp Bối Nhi nhanh tay chộp lấy ly nước để trên bàn làm việc đi đến phòng trà dành cho nhân viên. Cô rót một ly nước lạnh cho mình. Nghe thấy tiếng động lạ...

“Kéttttttt”

Giống như tiếng cửa gỗ lâu năm bị gì sét tạo thành. Nhưng đây là Tập đoàn đứng nhất nhì Châu Á làm sao có cửa gỗ lâu năm được. Ngay cả phòng trà dành cho nhân viên cũng được trang trí đẹp như vậy, làm sao có cửa gỗ lâu năm được hưởng chi lại bị gì sét. Cô lắc đầu, chắc là do cô nghĩ nhiều rồi. Đạo này tăng ca nên hơi mệt mỏi có thể là nghe nhầm chẳng nên. “Lạch cạch... Lạch cạch...”

Lại có tiếng động...

Cô nhìn đảo mắt xung quanh, không thể là nghe nhầm được. Ngoài trừ một mình cô ở đây, căn bản là không thể có ai khác. Chẳng lẽ..... Có trộm.

Không thể nào.... Đường đường là một Tập đoàn cỡ lớn không thể xuất hiện trộm được. Bên dưới có bảo an, các tầng lầu còn có camera giám sát 24/24.

Ngoài trừ phòng trà cô đang đứng có bật đèn, còn lại tất cả đều tối đen như mực. Cô thầm nghĩ trong lòng: “Sợ gì chứ? Nếu như có trộm, cô cũng là đai đen Teakwondo nha! Có gì phải sợ.”

Tự trấn an bản thân mình, không phải sợ. Đột nhiên, sống lưng cô chìm đến một cảm giác lạnh lạnh... Gió thổi vi vút vào cửa sổ, cô đặt li xuống bàn, đi đến đóng chặt cửa sổ lại. Bây giờ yên tâm rồi. Không còn gì khác.

“Choang”

Tiếng đồ vật rơi....

Làm cô giật nảy người.

Đi ra ngoài phòng trà lại không thấy ai, ngay cả đồ vật bị đánh rơi cũng không thấy.

Đèn trong phòng trà chớp tắt, chớp tắt...

“Vụt”

Đèn đã tắt.

Cô bắt giắc lùi lại phía sau, dựa vào cạnh bàn.

Không phải xui xẻo đến mức gặp những 'thứ' không nên thấy chứ??

Không sao, không sao.

Diệp Bối Nhi tự trấn an bản thân mình.

Hồ hấp có chút hỗn loạn, tim đập nhanh hơn bình thường, chân tay run lẩy bẩy, trán toát mồ hôi....

Thực ra, Diệp Bối Nhi - cô có chứng sợ bóng tối. Lúc trước thì không có nhưng do tính hiếu kỳ, và lại thích đọc và xem truyện kinh dị. Cô đã sợ ma lại dám xem phim kinh dị. Có một lần, cô ngồi trong phòng bật máy vi tính xem phim sợ đến suýt ngất, bản thân lại sợ ma, cả gan không bật đèn ngồi một mình trước máy tính. Đến cảnh con ma nữ mặt mày máu me, trên con người có vài con bọ lúc nhúc, quai hàm bị lệch, máu từ miện chảy ra nước xối. Nụ cười quỷ dị, lê lét trên sàn nhà. Đột nhiên máy tính cô dờ chứng đứng hình ngay đoạn phim ấy, làm cô sợ phát thét. Suýt chút nữa phải ngất. Từ đó cô sợ bóng tối đến nay...

Trở lại với tình cảnh bây giờ của cô.

Xung quanh tối đen như mực, tiếng động lạ không còn nhưng đèn đã tắt hết. Trên mặt và lưng cô toát mồ hôi lạnh. Chợt có tiếng bước chân...

“Lạch cạch... Lạch cạch”

Cô sợ hãi trượt xuống chân bàn, tiếng bước chân càng ngày càng gần, càng ngày càng gần. Cô có thể tưởng tượng cô chính là nữ chính trong phim kinh dị, ngồi co rút sợ hãi chờ cái chết.

Bỗng nhiên....

Một khuôn mặt trắng bệch xuất hiện, đầu tóc rũ rượi, còn có những giọt nước chảy xuống....

Khuôn mặt cô bây giờ cắt không còn một giọt máu.

“Á..... Ma!!!!!!”

Tiếng hét thất thanh của cô.

Cô run bần bật, nước mắt không khống chế được chảy ra rào rào. Lại có bước chân gấp gáp chạy đến.

“Có chuyện gì?” Là âm thanh trầm ổn của Trương Từ Hi. Anh còn một số việc chưa giải quyết xong nên đành phải ở lại công ty để xử lý. Anh đã cho thư kí Miêu về trước. Xong việc anh sẽ kêu tài xế đón.

“Hu hu...” Cô không ngừng khóc. Trương Từ Hi đến cô cũng chưa biết sự hiện diện của anh. Diệp Bối Nhi khóc bù lu bù loa....

“Thím Trương?”

“Dạ, thưa Chủ tịch” Thím Trương là nhân viên quét dọn, buổi tối phải ở lại nên thím tắm rửa và gội đầu ở đây, thím đang đắp mặt nạ thì chợt mất điện, đầu vẫn còn chưa sấy khô nên cầm đèn định hỏi báo an tại sao lại mất điện đột ngột như vậy. Ai dè thím Trương lại không cẩn thận bị Diệp Bối Nhi trông thấy bộ dạng này của mình. Tiếng đánh rơi đồ lúc này là do thím sợ ý làm rớt, còn tiếng bước chân, tiếng cửa gỗ cũng là do thím gây ra.

Trông thấy Diệp Bối Nhi thu mình lại vẫn khóc không ngừng, anh đại loại cũng hiểu ra vài phần, Trương Từ Hi đi đến bên cô, kéo cô ôm vào ngực mình, đưa tay xoa xoa lưng trấn an, “Tôi ở đây, đừng khóc, em khóc tim tôi rất đau.”

Cảm giác được anh ôm thật sự rất an toàn, không do dự cô liền đưa tay vòng qua thắt lưng anh ôm thật chặt, nước mắt vẫn không ngừng rơi, cô khịt khịt mũi, nói: “Chú... Chú Tịch có... Có ma.” Do vừa mới khóc một trận nên giọng cô có chút không rõ ràng.

Anh vẫn đưa tay xoa xoa lưng cô, quay sang nói với thím Trương: “Thím Trương về sau có đắp mặt nạ thì hạn chế đi ra ngoài tránh hù dọa người khác. Thím đi hỏi bảo an tại sao lại mất điện đột ngột như vậy?”

“Dạ biết, thưa Chủ Tịch.” Đáp lại thím Trương nhanh chóng rời đi. Để hai người anh và Diệp Bối Nhi trong phòng trà.

Anh đỡ cô đứng lên ôm cô vào ngực mình, vòng tay rắn chắc siết chặt eo cô, anh thật sự rất cao hứng khi thấy cô ý lại vào mình, dịu dàng hỏi: “Tại sao khóc?”

“Tôi sợ” bây giờ cô không còn khóc nữa nhưng cảm giác sợ bóng tối vẫn còn. Tay cũng vô thức ôm lấy thắt lưng của Trương Từ Hi.

“Sợ ma?” Anh cười, tay xoa xoa đầu cô.

Diệp Bối Nhi không trả lời chỉ gật đầu nhẹ nhàng.

“Đồ ngốc, là thím Trương lao công, không phải ma.” Giọng điệu anh dịu dàng, ôn nhu giải thích với cô.

“Nhưng...” Những tiếng động đó thì sao??

Anh như hiểu được sự dè dặt của cô nhanh miệng nói: “Cũng là thím Trương.”

“Thật sao?” Cô vẫn còn nghi ngờ hỏi.

“Thật!” Anh chắc nịch khẳng định.

“Còn sợ sao?” Anh tiếp tục hỏi.

“Hơi hơi, tôi sợ bóng tối.” Ách, cô tại sao lại nói cô sợ bóng tối cho Trương Từ Hi biết chứ.

“Đừng sợ, có tôi đây.” Nói rồi anh càng tăng thêm sức lực ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô nhằm trấn an.

“Một lát nữa có điện tôi đưa em đi về.”

Cô không trả lời cũng như ngầm đồng ý.

Điện cũng đã có trở lại. Cô cảm thấy hai người bây giờ có chút mờ mịt, ngược mặt lên nhìn anh, nói: “Chủ Tịch, có thể buông tôi ra được chưa?”

“Khóc thành dạng gì rồi. Mắt sưng lên thật giống gấu mèo.” Anh đưa tay lau nước mắt còn đọng ở khoé mi của Diệp Bối Nhi.

“Có thể buông tôi ra được chưa?”

“Không buông.”

Cô không ngừng giãy giụa cố gắng thoát ra khỏi vòng tay anh.

Anh cười cười, nói: “Lợi dụng tôi xong, muốn bỏ chạy à?”

“Tôi nào có lợi dụng?” Mắt sưng, cô lại trưng ra vẻ mặt vô tội nhìn anh. Thật đáng yêu.

“Vậy sao? Không biết lúc này ai khóc không ngừng ôm chặt lấy tôi. Còn nói sợ bóng tối nữa chứ. Đúng là qua cầu rút ván mà.”

Cô biết mình đuối lý, nên đành im lặng chấp nhận.

Anh mỉm cười, tâm tình lúc này của anh không tệ chút nào. Xem ra Diệp Bối Nhi cũng không còn tránh mặt anh nữa, cũng dần dần tiếp nhận tình cảm của anh.

“Được rồi, tôi đưa em về.” Anh rất tự nhiên đưa tay đặt lên eo cô, kéo cô vào ngực mình đi vào thang máy xuống bãi đỗ xe. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Buổi Dạ Tiệc

Cô nhanh chóng được anh đưa về nhà.

Đang định xuống xe, Tường Từ Hi chợt bắt lấy cổ tay cô, “Em định đi như vậy sao?”

“Đúng vậy.” Câu trả lời của cô thật làm tức chết ai kia. Anh nheo mắt lại, sắc mặt tối đi vài phần, gương mặt anh dán sát cổ cô, giọng nói nam tính truyền đến tai Diệp Bối Nhi, “Thật sao? Tôi không nghĩ như vậy!”

“Thưa Chủ Tịch kính mến vậy anh muốn như thế nào?” Mặt cô đã đỏ đến tận mang tai, lời nói có chút vấp.

Anh im lặng, nhào người qua, cánh tay săn chắc bao vây vòng eo con kiến của cô. Cánh môi mềm mại áp lên môi cô. Nụ hôn rất dịu dàng, ấm áp. Không cường thế bá đạo chiếm đoạt như trước.

Cô bất ngờ với hành động của Tường Từ Hi, mở to mắt, hô hấp có chút hỗn loạn, mặt đã đỏ nay đã càng đỏ hơn.

Nụ hôn kéo dài vài phút đồng hồ cuối cùng cũng chấm dứt. Cô vẫn giữ nguyên tư thế ấy, mặt đã đỏ như quả cà chua tím, nói chuyện lắp ba lắp bắp, “Chủ, Chủ Tịch anh vừa mới làm, làm gì?”

“Hôn.”

Im lặng.

Diệp Bối Nhi cuối mặt xuống, ngẩng cũng không dám ngẩng lên sợ bắt gặp phải gương mặt yêu nghiệt ấy.

“Ngại sao?” Anh cười cười, tay vân vê khuôn mặt sớm đã chín ngượng của Diệp Bối Nhi.

Cô không nói gì, im lặng trầm mặc.

“Tôi đi trước.” Cô nhanh chóng tháo dây an toàn, mở cửa xe cấp tốc chạy nhanh về phía cửa nhà.

Mà cô chẳng biết rằng, ở trên ban công Trương Lam Uyển đã chứng kiến hết những gì đã xảy ra, cô mỉm cười và đi vào phòng.

Diệp Bối Nhi vừa đi vào nhà đã bắt gặp ánh mắt đầy ẩn ý của Trương Lam Uyển nhìn cô chăm chú.

Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, tỏ vẻ thân nhiên hỏi.

“Tiểu Uyển sao cậu nhìn tớ hoài thế??”

“Hmmm... Cậu có gì muốn nói với tớ không??” Trương Lam Uyển không đáp mà hỏi ngược lại cô.

“Nói gì chứ? Cậu đang nói cái gì thế?”

“Thật là cậu không có gì giấu tớ chứ?” Ánh mắt giao hoạt Tiểu Uyển nhìn cô.

“Hôm nay cậu bị gì thế? Toàn nói chuyện linh tinh.”

“Ờ thì linh tinh. Thôi cậu tắm rồi nghỉ ngơi đi, tớ làm bữa tối rồi đó, nhớ ăn. Tớ có việc đi trước. Không cần đợi cửa.” Nói rồi, Trương Lam Uyển đi khỏi nhà.

Trương Lam Uyển đi đến cửa nhà, đã có một chiếc xe đỗ gần đó. Cô nhanh chóng đi đến, đưa tay gõ lên cửa kính.

Người đàn ông ngồi trong xe kéo cửa kính xuống, chất giọng lạnh lùng cất lên: “Chuyện tôi nhờ cô, cô đã làm xong chưa?”

“Xong rồi.”

“Tốt, lên xe đi! Tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Ngay sau đó, Trương Lam Uyển mở cửa xe ngồi vào ghế phụ. Người đàn ông bí ẩn ấy, nhấn chân ga tăng tốc phóng vọt, chạy băng băng trên đường.

Mà bên kia.

Diệp Bối Nhi vừa mới tắm xong, chiếc khăn trắng quấn ngang người, cô đi đến sofa ngồi phịch xuống. Đưa tay đặt lên môi mình. Nhớ lại cảnh tượng trong xe lúc nãy, cô bất giác mỉm cười, nụ cười thật ấm áp, hồn nhiên, nhưng cô không biết rằng có một đại nạn sắp ập đến trên người cô.

Ngày hôm sau...

Tít... Tít... Tít

6h30...

Diệp Bối Nhi - cô hôm nay thức dậy sớm hơn mọi ngày. Ánh mặt trời toả ra thật ấm áp, xuyên qua khung cửa sổ chiếu lên chiếc giường êm ái màu hồng phấn. Những sợi nắng màu vàng nhạt như đang chảy xuống, dập dờn, mềm mại lan toả trong căn phòng ngủ nhỏ bé của cô.

Hôm nay chính là buổi dạ tiệc thường niên của Tập đoàn Tường Thị lừng danh. Có thể nói, đây là lần đầu tiên cô tham gia buổi tiệc có quy mô như thế. Chẳng biết mặc như thế nào? Chẳng lẽ lại mặc chiếc váy cut-out lúc đi Even Club?

Thôi đi! Mặc thiếu vải như vậy, cô không sợ thời tiết trở lạnh cũng bị mấy ánh mắt lạnh lẽo của các đồng nghiệp nữ đim cho chết toi. Ai mà chẳng biết, nhân viên nữ trong Tập đoàn hôm nay sẽ ăn vận thật bắt mắt, tô son thêm phấn để cho Đại Boss chú ý chứ? Cô chẳng thèm. Mục đích cô tham gia buổi tiệc này chỉ có một ÁN là trên hết. Hôm nay cả tập thể nhân viên được nghỉ, buổi chiều 5h30 mới đến Tập đoàn để tham gia dạ tiệc.

Vẫn còn sớm, nhìn nhìn đồng hồ mới hơn 7h sáng. Cô quyết định đi dạo phố mua một ít đồ nấu bữa trưa, nhân tiện mua một bộ trang phục nhìn hợp mắt để tham gia dạ tiệc chiều nay chứ.

À khoan, hình như Tiểu Uyển vẫn chưa thấy bóng dáng đâu. Cô đi đến phòng Trương Lam Uyển đưa tay đẩy nhẹ cửa, cũng may bình thường Trương Lam Uyển không có thói quen khoá cửa khi ngủ. Nhìn Tiểu Uyển nằm trên giường say giấc mộng, hơi thở đều đều. Cô mới an tâm ra khỏi nhà đi dạo phố.

Vừa bước chân ra khỏi nhà vài bước. Điện thoại cô chợt vang lên, trên màn hình hiện lên ba chữ - Tường Từ Hi.

Cô do dự có nhận hay không, điện thoại đã ngắt kết nối. Rất nhanh lại có một nhắn được gửi đến.

'Tôi đang ở trước nhà em, xuống nhanh lên.'

Tin nhắn này đương nhiên là Tường Từ Hi nhắn. Cô thăm nghĩ.

Anh ta đợi mình trước cửa để làm gì??

Lại một tin nhắn được gửi đến.

'Nhanh lên, tôi đưa em đi mua quần áo.'

Mua quần áo?? Mặc kệ, chỉ là mua quần áo.

Diệp Bối Nhi đi đến trước cổng đã nhìn thấy chiếc Lamborghini Veneno quen thuộc đỗ ngay đó. Tường Từ Hi hôm nay mặc một bộ vest màu xanh biển nhạt, somi trắng, đường may tinh tế ôm sát thân hình khỏe khoắn của anh. Bờ vai vạm vỡ, mái tóc màu nâu hạt dẻ được chải gọn gàng, anh dựa người vào thân xe. Mỉm cười nhìn về phía cô, nụ cười toả nắng, thật chói mắt. Nhưng mang lại cho người khác cảm giác thoải mái, ấm áp. Cô đi nhanh về phía anh, mỉm cười chào anh.

“Chủ Tịch, chào buổi sáng.”

“Đi thôi.” Anh đưa tay mở cửa ghế phụ cho cô. Đợi cô an vị, đóng cửa xe, anh vòng qua ngồi vào vị trí tay lái, thắt dây an toàn, nhấn chân ga, chiếc xe lao trên con đường bằng phẳng.

Diệp Bối Nhi lên tiếng dò hỏi.

“Chủ Tịch, chúng ta đi đâu?”

“Không phải đã nói rồi sao? Đi mua quần áo cho em.” Nụ cười ấm áp, âm thanh dịu dàng thật dễ nghe.

“Tại sao lại mua cho tôi?” Diệp Bối Nhi thắc mắc.

“Em định mặc bộ váy thiếu vải lúc ở bar sao?” Nhắc đến việc này, anh có chút tức tối. Vẫn không sao quên được, tại sao cô dám ăn mặc như thế đi đến những nơi như thế. Để cho đám lang sói ngoài kia nhìn hết thấy. Còn gì để anh nhìn nữa. Cái này chỉ là suy nghĩ trong lòng anh thôi.

“Tôi...” Tôi mặc gì thì liên quan gì đến anh. Nhưng câu sau chưa kịp nói đã bị cô nuốt trở lại.

“Em nhất định tối nay phải đi bên cạnh tôi, một bước cũng không được rời.”

“Tại sao?”

“Tôi đã nói, em tối nay phải đi bên cạnh tôi. Đừng quên tôi là ân nhân của em, em đã đáp ứng tôi.”

“Tôi đáp ứng anh lúc nào.” Diệp Bối Nhi trừng mắt nhìn anh.

“Không đáp ứng cũng phải đáp ứng.” Anh bá đạo nói.

“Nếu không thì sao?” Diệp Bối Nhi thà chết không chịu khuất phục.

“Đuổi việc.”

“Anh...” Cô tức nghẹn họng không thể phản kháng, cô chỉ là nhân viên thực tập chưa qua tháng thử việc, anh có thể đuổi cô bất cứ lúc nào. Nhịn, cô nhất định phải nhịn. Chẳng phải là đi bên cạnh anh ta thôi sao? Cũng không có thiệt thòi gì. Được rồi đi bên cạnh thì đi bên cạnh.

Trong lúc cô đang suy nghĩ. Tường Từ Hi đã dừng xe trước khu trung tâm thương mại sầm uất. Anh cất tiếng: “Đến rồi.”

“Hả?”

“Đến nơi rồi, em đi theo tôi.” Anh mở xuống xe, đưa kéo Diệp Bối Nhi đi vào một gian hàng nào đó.

Nhân viên bán hàng thấy anh, cung kính chào: “Chủ Tịch.”

Anh khẽ gật đầu.

“Hãy chọn vài bộ váy tao nhã cho cô ấy, chọn màu xanh dương nhạt.”

“Vâng, thưa Chủ Tịch.” Cúi nhân viên len lén nhìn anh, gương mặt hơi ửng đỏ. Cô được biết Chủ Tịch rất ít khi đến đây. Hôm nay được coi là điểm phúc khi gặp được vị Chủ Tịch cao cao tại thượng.

Diệp Bối Nhi thắc mắc, quay sang nhìn anh.

“Tại sao cô ấy lại anh là Chủ Tịch.”

“Em thử đoán xem.” Anh ung dung ngồi trên sofa mỉm cười nhàn nhạt.

“Chẳng lẽ..... Anh là chủ nơi này.”

“Em cũng không ngạc nhiên lắm.” Anh rất thích thú với biểu hiện của Diệp Bối Nhi lúc này. Thật đáng yêu.

“Chủ Tịch thực ra tài sản của anh là bao nhiêu?” Ách, cô chợt nhận ra mình xen vào chuyện riêng của anh hơi nhiều. Diệp Bối Nhi đành cúi mặt, im lặng.

Tường Từ Hi chẳng những không tức giận mà còn khoái chí trêu ghẹo Diệp Bối Nhi.

“Tôi không có gì nhiều, chỉ có tiền là nhiều.”

Câu nói của Tường Từ Hi suýt làm cô mắc nghẹn. Cái gì mà 'Tôi không có gì nhiều, chỉ có tiền là nhiều.' Thật làm cho người ta tức chết. Anh ta có cần phải khoe khoang như vậy không? Ai chẳng biết anh ta nhiều tiền. Diệp Bối Nhi trong lòng vạn lần 'hỏi thăm' mười tám đời tổ tông nhà anh.

“Anh không cần phải khoe khoang như vậy.” Diệp Bối Nhi quăng cho anh một cái lườm khinh bỉ.

“Tốt khoe xấu che.” Bốn chữ này làm cho cô nghẹn cứng họng.

Đứng rồi, đứng rồi. Tôi biết anh nhiều tiền rồi. Tôi im lặng đây.

“Thưa Chủ Tịch, đồ đã chọn xong.”

Anh gật đầu.

“Em đi thử đi.”

Diệp Bối Nhi đứng dậy nhận lấy vài bộ váy đi đến phòng thay đồ, toàn bộ những chiếc váy này đều là màu xanh biển nhạt, rất hợp với bộ vest hôm nay anh mặc.

Vài phút sau, Diệp Bối Nhi thay xong bước ra. Bộ váy hở lưng, chân váy dài, phần ngực khoét sâu, trông co thật quyến rũ. Phút chốc, Tường Từ Hi ngây người, anh khẽ nuốt nước bọt, anh cảm thấy 'cậu nhỏ' của anh đang kêu gào, muốn được giải thoát.

Anh hắng giọng: “Đổi bộ khác.”

Diệp Bối Nhi lại phải đi vào thay cái khác.

Lần này, chiếc váy cup ngực, phần eo bó sát, tôn lên dáng người hình chữ S của cô. Chân váy vừa đủ che hông. Mặt anh tối sầm lại, “Đổi bộ khác.”

Có ai biết rằng anh đang phải chịu đựng cái cảm giác 'cậu nhỏ' của anh phản kháng quyết liệt. Anh phải cố nhẫn nhịn đến mức nào. Sau năm lần bảy lượt anh bảo Diệp Bối Nhi thay bộ này đến bộ khác. Cuối cùng anh cũng ưng ý.

Chiếc váy hiệu Chanel. Váy dạng sườn, tay ngắn bằng ren, chân váy vừa vặn dài đến đầu gối. Phong cách đơn giản, tao nhã, thuần khiết. Rất vừa mắt anh, “Gói bộ này lại.”

“Vâng.” Coi nhân viên nhanh chóng gói lại.

Tường Từ Hi đưa tay nhìn đồng hồ, cũng gần trưa, anh lên tiếng, “Sắp đến giờ ăn trưa, tôi đưa em đi ăn.”

“Em muốn ăn gì?”

“Hải sản.”

“Được, đi thôi.” Anh xách túi quần áo vừa mới gói lại, tay kia rất tự nhiên đặt trên eo Diệp Bối Nhi. Diệp Bối Nhi cũng không phản kháng, khiến cho tâm tình anh rất tốt. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Ăn trưa xong, anh đưa cô về nhà.

“Chủ tịch, cảm ơn anh về hôm nay.” Diệp Bối Nhi vừa tháo dây an toàn vừa nói với anh.

“Em lại nợ tôi lần nữa.” Tường Từ Hi cười cười, đưa tay xoa đầu cô.

“Nợ gì?” Diệp Bối Nhi chớp chớp, trưng ra vẻ mặt ngây ngô nhìn anh.

“Nợ rất nhiều chẳng hạn như hôm nay.” Tường Từ Hi ánh mắt gian xảo nhìn cô.

Một giây, hai giây, ba giây....

Không khí duy trì trầm mặc.

Tường Từ Hi mỉm cười, xoa xoa đầu cô, “Nếu như em muốn trả nợ thì tối nay....” Anh cố ý kéo dài âm cuối.

Diệp Bối Nhi có chút sốt ruột chờ đợi anh nói hết câu. “Tối nay cái gì?”

“Tôi chỉ là một người đàn ông bình thường, tối nay em nghĩ tôi sẽ làm gì?” Giọng điệu mập mờ cứ ve vang bên tai Diệp Bối Nhi.

“Anh.. Anh.”

“Lấy thân báo đáp.” Bốn chữ này, được anh thản nhiên nói ra.

“Đồ lưu manh!!!” Diệp Bối Nhi tức giận hét vào mặt anh.

“Đúng! Tôi là đồ lưu manh. Nhưng tôi là đồ lưu manh có văn hoá.” Tường Từ Hi bày ra vẻ mặt bất mãn, phản bác lại lời cô.

Tua nhanh thời gian.

Rất nhanh đã đến buổi chiều. Tường Từ Hi lái chiếc Lamborghini Veneno thường ngày đến đón cô đi dạ tiệc.

Vẫn là bộ vest ban sáng màu xanh dương nhạt.

Diệp Bối Nhi nhìn nhìn đồng hồ 4h45. Cô suy nghĩ một chút, vẫn còn sớm hay là bây giờ đi ngủ một nhí?? Thật ra, Diệp Bối Nhi rất thích ngủ và ăn. Nhưng trời cao ‘thương tình’ cô ăn bao nhiêu cũng không béo, vóc dáng của cô khiến rất nhiều phái nữ ghen tị. Đang chìm trong suy nghĩ của mình, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Màn hình điện thoại hiển thị ba chữ 'ĐỒ VÔ SĨ'. Đúng vậy không ai khác - chính là Chủ tịch Tập đoàn Tường Thị cao cao tại thượng - Tường Từ Hi.

“Alo.” Diệp Bối Nhi nhắc máy.

“Là tôi.”

“Tôi là ai?” Diệp Bối Nhi giả vờ hỏi.

“Tường Từ Hi.”

“À, thì ra là Chủ tịch.” Lại giả vờ chớp hai.

“Em xuống đây đi.” Anh sớm biết cô sẽ phản ứng như vậy. Cô thích diễn thì anh diễn với cô. Chẳng biết ai cao tay hơn ai?

“Tại sao?”

“Xuống không?”

“Không xuống.” Cô có chút bức tức sự việc lúc sáng, anh cưỡng hôn cô, tại sao cái gì cũng nghe theo lời anh ta chứ?

“Hình như... Em chưa hết tháng thử việc thì phải...” Tường Từ Hi lại dùng lý do ấu trĩ này để uy hiếp cô.

“Được, được, được. Tôi xuống ngay.” Diệp Bối Nhi tạm nén cơn giận xuống. Ai kêu cô chưa hết tháng thử việc chứ? Đành phải nghe theo tên mặt dày - vô sỉ kia đi xuống.

Tường Từ Hi nhìn thấy cô ngoan ngoan nghe lời như thế, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng. Còn cô thì sao? Cô thầm nguyên rửa mười tám đời tổ tông nhà anh.

“Chủ tịch.” Giọng cô có chút ảo não.

“Sao vậy?” Tường Từ Hi nghe giọng Diệp Bối Nhi là lạ bèn hỏi.

“Buồn ngủ.”

“Ngủ không đủ?”

'Anh ta còn dám hỏi như vậy nữa hả? Không phải tại anh gọi điện đến, tôi có thể chợp mắt một chút rồi. 5h15 tôi đón xe đến Tập đoàn là 5h30. Kế hoạch thật hoàn hảo lại bị anh phá hỏng.' Cô thầm nhủ, Diệp Bối Nhi thật sự muốn đưa tay bóp cổ anh.

“Ừm.”

“Chẳng lẽ, cách mấy tiếng không gặp em nhớ tôi đến nỗi không thể ngủ trưa?”

Lời anh vừa thốt ra, Diệp Bối Nhi quăng cho anh một ánh mắt khinh bỉ, “Thật tự luyện.”

Xe dừng trước Tập đoàn Tường Thị.

Hàng loạt ánh mắt đều tập trung về phía Diệp Bối Nhi và Tường Từ Hi.

Anh một thân tây trang màu xanh nhạt, Diệp Bối Nhi mặc một chiếc váy suông cùng màu với bộ vest của anh. Hai người cứ như hoàng tử và công chúa bước ra từ thế giới cổ tích. Một người tiêu sái, anh tuấn, khí thế bức người, nụ cười nhàn nhạt trên môi anh khiến bao nhiêu phái nữ mê như điều đổ. Cô - hình tượng thiên thần, thanh khiết, mang lại cho người khác cảm giác thoải mái, dễ chịu, sắc da trắng mịn, gò má phúng phính, đôi môi anh đào, đôi mắt to, đen láy có chiều sâu. Có thể nói đây là cặp 'tiên đồng ngọc nữ'.

Đối với ánh mắt thèm thuồng của mọi người Tường Từ Hi đã không còn gì xa lạ. Anh tự nhiên đưa tay đặt lên eo Diệp Bối Nhi, nụ cười âm áp, anh nhỏ giọng ghé sát tai cô âm lượng chỉ đủ hai người nghe “Em không cần bận tâm đến bọn họ, em chỉ cần bận tâm đến tôi là được.”

Anh cũng biết, Diệp Bối Nhi cô trước nay vẫn khép kín, ít đứng trước đám đông. Lúc từ trong xe bước ra, hàng loạt ánh mắt phóng về phía họ. Thân hình cô có chút cứng ngắc.

Nhưng, anh ngàn vạn lần không biết rằng, cái suy nghĩ 'đơn thuần' của anh về sau lúc cưới cô về nhà đã bị Diệp Bối Nhi bóp méo triệt để. (Sau này cưới cô về Tường Từ Hi - lạnh lùng, cao cao tại thượng, đã bị gắn mác “THÊ NÔ” :])

Xung quanh im lặng đột nhiên trở nên náo nhiệt, tiếng xì xào bán tán ngày càng nhiều. Cô nghe loáng thoáng vài câu.

“Cô ta là ai?”

“Hình như cô ta là nhân viên của Tập đoàn. Tên là Diệp gì đó.”

“Chủ tịch chỉ nhất thời hứng thú với cô ta. Chơi chán thì Chủ tịch sẽ 'đá' cô ta thôi.”

“Thật xứng đôi.”

Những câu bàn tán có khen có chê. Đa phần là câu nói chát chúa từ nữ nhân viên, nhiều ánh mắt ghen tỵ liên tục chia sẻ về phía Diệp Bối Nhi. Cô thật sự không chịu nổi những ánh mắt gần như muốn nuốt chửng cô nữa, bèn đưa tay kéo kéo tay áo Tưởng Từ Hi.

“Chủ tịch.”

“Hừm.”

“Tôi... Anh có thể buông tôi ra không?”

“Tại sao?”

“Bọn họ nhìn tôi như nuốt chửng tôi vào bụng vậy.”

“Có tôi ở đây.” Anh mỉm cười xoa đầu cô, nụ cười thật ấm áp. Hình ảnh 'tình tứ' này hoàn toàn lọt vào tầm mắt của một người, nụ cười khẽ nhếch lên chứa đựng toàn bộ tàn nhẫn cùng hận thù hướng về cặp đôi này.

“Bang chủ, bên Khắc Long vẫn chưa có động tĩnh.” Tên thuộc hạ cung kính báo cáo.

“Ừm.” Lãnh Huyết nhàn nhàn tựa vào ghế sofa, chân trái vắt lên đùi phải, tay chậm rãi đốt một điếu xì gà, hít một hơi thật sâu, nhả ra làn khói mờ mờ ảo ảo, “Chuẩn bị thế nào rồi?”

“Đã như Bang Chủ phân phó.”

“Tốt.”

“Bang Chủ, thuộc hạ có thắc mắc.”

“Nói.”

“Tên Dục Thiên là kẻ đứng đầu của Khắc Long từ trước đến giờ chưa bao giờ xuất hiện, thực lực đối phương vẫn chưa biết như thế nào? Hành động hôm nay, nếu có sơ suất...” Lời tên thuộc hạ chưa nói hết, Lãnh Huyết cắt ngang.

Ngữ điệu không nhanh không chậm, đôi mắt thâm sâu chợt loé lên, “Cậu quên rằng còn một người tên Diệp Bối Nhi sao?”

“Thuộc hạ đã hiểu.”

Buổi dạ tiệc thường niên đã bắt đầu. MC đứng trên sân khấu dẫn dắt chương trình, không khí có phần náo nhiệt. Tiếp đến là Tưởng Từ Hi đứng lên nói một vài câu sau đó mọi người tự do ăn uống, vui chơi.

Hôm nay Tưởng Từ Hi mang cô đi khắp buổi tiệc, gặp gỡ những nhà kinh doanh lớn, đều là những người có mặt trong thương trường. Cô thật rất nhàm chán, bọn họ nói cái gì mà bất động sản, hạng mục đầu tư, liên doanh,... Bla bla. Cô nghe mà đầu óc cứ ong ong. Lúc đầu cô cứ nghĩ, đến đây sẽ được ăn uống thoải mái, ai dè Tưởng Từ Hi giữ cô kè kè bên mình một bước cũng không rời. Cô nhiều lần lén rời đi đều bị anh bắt tại trận. Tưởng Từ Hi từng nhìn cô, hàm ý ánh mắt của anh: Nếu em dám bước một bước nữa, ngày mai không cần đi làm nữa.

Cô thật sự muốn tiếng hét vào mặt anh 'Không làm thì không làm.'

Nhưng, nghĩ đến lúc nộp tiền nhà, tiền điện, tiền nước, phí sinh hoạt.... Vì một một tương lai tươi sáng, cô đành cắn răng nhẫn nhịn, mỉm cười hoà nhã, ngoan ngoãn an phận đi bên cạnh anh.

“Vị này là...” Người vừa lên tiếng là một giám đốc công ty đối tác của Tập đoàn anh.

Tưởng Từ Hi vẫn chưa kịp trả lời. Đèn trong hội trường đột nhiên tắt hết. Phút chốc, bóng đêm nhanh chóng bao phủ xung quanh. Khung cảnh tối đen như mực, Diệp Bối Nhi có chứng sợ bóng tối, vô thức rúc thật sâu trong lòng ngực ấm áp, cô như con mèo nhỏ ngoan ngoãn cuộn tròn trong vòng rúc chắc của anh. Tưởng Từ Hi đưa tay vòng eo cô siết chặt, tay còn lại vỗ vỗ đầu Diệp Bối Nhi trấn an, nhẹ giọng, âm điệu thật êm ái, khiến nỗi sợ hãi trong cô đã vơi đi vài phần, “Không sao, không sao, mọi chuyện sẽ ổn.”

Cô khẽ gật đầu.

Tường Từ Hi đưa tay vào trong túi quần nhanh tìm điện thoại gọi thư kí Miêu.

“Thư kí Miêu, gọi bảo vệ nhanh chóng kiểm tra.”

“Vâng.”

Xung quanh đã không tiếng xì xào, náo nhiệt nữa. Thay vào đó là một khoảng im lặng như tờ, bóng đêm lan tràn mọi ngõ ngách trong đại sảnh. Anh cảm nhận được thân thể nhỏ bé trong ngực anh vẫn còn run. Tay anh càng ôm chặt cô hơn, cúi xuống nói nhỏ, “Vẫn còn sợ?”

Cô gật gật đầu.

Anh cười.

“Này, có gì đáng cười.” Diệp Bối Nhi tức giận muốn đẩy anh ra nhưng Tường Từ Hi nhanh tay lại kéo cô trở vào ngực mình.

“Trông em như thế này thật đáng yêu.” Vừa dứt lời, cả hội trường đèn đã được bật sáng. Bóng đêm đã được xóa tan. Tường Từ Hi vẫn ôm cô, tư thế của hai người bọn họ lúc này có vài phần mờ nhạt. Toàn bộ ánh mắt của nhân viên nữ đều đổ dồn về phía Diệp Bối Nhi và anh.

Bọn họ đều có chung một ý nghĩ 'Nếu người trong vòng tay ấy là bọn họ thì hay biết mấy.'

Diệp Bối Nhi cảm nhận không khí có gì đó bất ổn, bèn nhanh chóng đẩy anh ra. Mặt cô đỏ như quả cà chua chín, cúi gằm mặt xuống đất.

Thư kí Miêu nhanh chóng đi đến bên Tường Từ Hi báo cáo, “Thưa Chủ tịch, là sự cố mất điện.”

Sự cố, lại sự cố. Lần trước đột ngột mất điện, lần này cũng vậy. Chẳng lẽ.... Đáng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cũ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Âm Thầm Bảo Vệ

Tường Từ Hi bế cô vào nhà, Diệp Bối Nhi cảm thấy thân mình nhẹ bẫng, từ từ hé mở mắt ra nhìn anh chớp chớp mắt.

“Hi Từ?”

Tường Từ Hi nhìn cô mỉm cười híp mắt, “Còn buồn ngủ không?”

“Đây là đâu?” Hỏi một đấng trả lời một nẻo.

Anh lờm Diệp Bối Nhi, “Nhà anh. Nhìn em ốm vậy mà cũng nặng ghê nhỉ?”

“Thả em xuống.” Cô giẫy giụa, một mực muốn đi xuống.

Khuôn mặt Diệp Bối Nhi ngày càng đỏ, cô nhìn chằm chằm Tường Từ Hi, trong đầu cô đang có một loại suy nghĩ 'người đàn ông cực phẩm này thực sự thuộc về cô sao? Tình yêu này có thể vững bền chứ? Khuôn mặt, ánh mắt, nụ cười, ngay cả hơi thở, cả vòng tay ấm áp này nữa hiện giờ là đang thuộc về cô sao?' Nếu đây là giấc mơ, cô ước vĩnh viễn không tỉnh lại. Bất giác cô đưa tay đặt lên má Tường Từ Hi, cô phải xác minh đây có phải là mộng hay là thực tế.

Tường Từ Hi nghi hoặc nhìn cô, “Bối Bối, em sao vậy?” Anh vừa nói, vừa cất bước lên tầng 2, phòng ngủ của anh, bước chân vững vàng, vòng tay rắn chắc, thân hình cao lớn, anh như một bức tranh thủy mặc, điềm tĩnh, yên ắng như thế, vẻ ngoài lạnh lùng tàn khốc, trong lòng anh suy nghĩ những gì, Diệp Bối Nhi không thể nắm bắt được, cô thực sự cảm thấy anh như là một ngôi sao sáng trên bầu trời, rất sáng, và vị trí của ngôi sao sáng nhất thì cách cô rất xa, rất xa. Giữa anh và cô vẫn luôn tồn tại một ranh giới vô hình. Anh và cô là người của hai thế giới khác nhau. Cô chỉ đơn thuần có một mong ước vô cùng bé nhỏ là có thể ở bên cạnh anh mỗi giây mỗi phút, đứng từ xa nhìn anh cũng cam lòng. Nguyên cho anh luôn hạnh phúc, luôn tươi cười, mà anh cũng rất ít khi cười. Mỗi cử chỉ, hành động, lời nói của anh đều toát lên một có khí phách vương giả. Còn cô, cô chỉ là một cô gái bình thường hơn cả bình thường, học lực bình thường, gia cảnh bình thường, sống trong một gia đình hạnh phúc không trọn vẹn, người cha vô lương tâm suốt ngày đánh đập hành hạ cô, cuộc hôn nhân giữa cha và mẹ cô đổ vỡ. Cô đi theo mẹ, nhưng trở trêu thay ông trời lại nhả tâm cướp đi người mẹ mà cô luôn kính trọng, yêu thương nhất. Nghĩ lại những quá khứ đau lòng kia, Diệp Bối Nhi vô thức nép vào lòng ngực Tường Từ Hi.

Anh cảm thấy thân thể bé nhỏ trong ngực anh khẽ run, anh đặt cô lên chiếc giường Kingsize mềm mại,grap giường màu cà phê, khung cảnh xung quanh

cũng không đổi xa lạ. Cô cúi mặt xuống không dám nhìn vào mắt Tường Từ Hi.

Tường Từ Hi cảm thấy, kể từ lúc kết thúc tiệc rượu đến bây giờ, cô ngốc này có gì không ổn. Anh đưa tay vuốt ve gò má lạnh buốt của cô, nâng mặt cô lên, mắt cô đã sẫm phẫm hồng. Anh sưng sốt, vội vàng hỏi: “Bảo bối, sao tự nhiên lại khóc?” Âm thanh dịu dàng, tất cả sự chú ý của anh bây giờ đều đặt trên người con gái này.

“Hi Từ, Hi Từ..... Hic... Hic...” Cô nấc từng cơn, nước mắt chảy càng nhiều.

Anh ôm chầm lấy Diệp Bối Nhi, tay xoa xoa lưng cô an ủi, tâm tình bây giờ của anh thật rối tinh rối mù, “Ngoan, bảo bối, anh đây, đừng khóc.”

“Hi Từ, em nhớ mẹ. Em rất nhớ bà ấy, tại sao mẹ lại bỏ rơi em một mình, tại sao? Chẳng phải mẹ nói sẽ luôn ở bên cạnh em sao? Mẹ nói sẽ luôn bảo vệ em, không bỏ rơi em, không để em cô đơn, lạc lõng cái thế giới không có tình người này. Tại sao mẹ không giữ lời, tất cả các người đều nói dối, đều gạt người.” Cô khóc oà lên, áo sơ mi của anh bị ướt một mảng lớn trước ngực. Sự tình giờ khiến Tường Từ Hi bối rối, từ trước đến nay anh không biết an ủi người khác, anh ôm chặt cô vào lòng, anh nghĩ cô thật sự đã say, say đến nỗi những quá khứ tàn khốc nhất bị thức tỉnh lại ủa về. “Em mệt rồi, ngủ đi.” Anh thấy cô không phản ứng, liền đặt cô nằm xuống, kéo chăn đắp lên người Diệp Bối Nhi, Tường Từ Hi ngồi bên mép giường đưa tay vén những sợi tóc còn dính trên má cô, không bao lâu sau Diệp Bối Nhi liền ngủ thiếp đi, anh lau đi những giọt lệ còn đọng lại trên khoé mi cô, đôi mắt đã sưng lên như gấu mèo vì khóc quá nhiều. Tường Từ Hi đứng dậy đi vào phòng tắm, anh mở vòi sen xả nước.

Khoảng nửa giờ sau, anh tắm xong bước ra, toàn thân anh toả ta mùi sữa tắm hương trà xanh nhàn nhạt. Lau khô tóc, Tường Từ Hi lấy điện thoại gọi vào một dãy số. Ít giây sau, đầu giây bên có người bắt máy.

“Alo...”

“Doanh Hạo, giúp tớ điều tra một người.”

“Ada, người nào có khả năng gây chú ý cho Tường thiếu chúng ta đây hử?” Người đầu dây bên kia giờ giọng điệu bồn chột.

“Nghiêm túc đi.” Tường Từ Hi lạnh giọng quát.

“Được rồi, được rồi, không đùa nữa.”

Tường Từ Hi nói vài câu với người tên Doanh Hạo, rồi cúp máy. Anh đi đến bên giường nằm vào phần trống bên kia, Tường Từ Hi nhẹ nhàng ôm cô vừa ngực mình, tắt đèn đi ngủ.

Lúc nửa đêm lại phát sinh một chuyện, Diệp Bối Nhi nằm mơ, cô khóc, Tường Từ Hi tỉnh giấc, cô đánh thức cô nhưng cô không tài nào tỉnh. Anh chỉ nghe loáng thoáng Diệp Bối Nhi nói mơ vài câu.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh...”

“Mẹ.... Mẹ, mẹ chờ con với...”

“Con sợ lắm, rất sợ...”

Cô khóc rất thê lương, khóc nấc lên, tay phải nắm chặt cổ tay trái che đi vết sẹo mờ mờ do người cha không bằng cảm thú của cô gây ra. Tường Từ Hi tỉnh mắt phát hiện, đưa tay kiểm tra, ngay trên cổ tay cô đích thật có một vết sẹo mờ nhạt do tàn thuốc lá làm bỏng.

Lập tức ánh mắt anh tối sầm lại. Sát khí toả ra xung quanh. Tường Từ Hi nhủ rằng nhất định phải tìm được người đã làm tổn thương cô, hẳn phải trả giá đắt, phải khiến cho hắn sống không được, chết không xong, ngày ngày cho hắn nếm trải mùi vị đau tận xương tủy, ngay cả giấc mơ cũng phải cảm thấy sợ hãi tột độ.

“Hi Từ, Hi Từ, đừng bỏ rơi em... Hic... Hic...” Tay cô nắm chặt grap giường, toàn bộ lời nói, cử chỉ trước mắt đều hiện rõ trước mặt anh, tim anh như thất lại, Tường Từ Hi kéo cô lại gần anh, nhẹ giọng an ủi, “Bảo bối, anh đây, anh vĩnh viễn ở cạnh em, anh không đi đâu cả. Anh sẽ khiến ai tổn thương em sẽ trả giá thật đắt.” Câu cuối gần như Tường Từ Hi nghiêng răng nghiêng lợi rằn ra từng chữ một.

Ý thức được hơi thở quen thuộc Diệp Bối Nhi hơi buông lỏng, rúc sâu vào người anh.

“Ngoan, đừng khóc nữa.” Tường Từ Hi thì thầm bên tai cô.

Sáng sớm ngày hôm sau.....

Diệp Bối Nhi chậm rãi xoay người lại, cô cảm thấy trên người mình có vật gì đó nặng nề. Cô mở mắt ra, đập vào đôi mắt cô là Tường Từ Hi một tay gác ngang ngực cô, một chân gác trên bụng cô. Diệp Bối Nhi bất ngờ, cố gắng tránh thoát khỏi 'gọng kìm' của Tường Từ Hi. Cô ngồi dậy, kéo chăn ra, nhẹ nhàng bước xuống giường. Bỗng từ sau lưng có một trầm ấm vang lên, “Bảo bối, đi đâu?”

“Em.. Em..” Diệp Bối Nhi giật nảy người, lắp ba lắp bắp trả lời.

“Lại đây.” Tường Từ Hi cũng ngồi dậy, đưa tay ngoắc ngoắc, bảo cô đến gần anh.

“Em rửa mặt.” Cô nhanh chân bước vào toilet. Tường Từ Hi không quá bất ngờ với hành động của cô, anh chỉ nhàn nhạt dựa lưng về phía sau, khoé miệng như có như không cong lên một đường tuyệt đẹp, “Em bước một bước nữa, anh từ lương em.”

Diệp Bối Nhi nghe thấy mình sắp bị trừ lương, thái độ lập tức thay đổi, nhanh chân đi đến giường ngồi cạnh anh, “Hi Từ.” Cô cười hi hi, nụ cười rất hồn nhiên làm cho Tường Từ Hi ngây ngốc vài giây. Thấy anh không phản ứng, Diệp Bối Nhi giờ tay vẩy vẩy tay trước mặt anh.

“Đừng trừ lương em mà.” Cô làm nũng, đầu cọ cọ vào vai anh. Tay ôm ngang hông anh. Tường Từ Hi cảm thấy bụng dưới hơi căng cứng. Người ta nói buổi sáng đàn ông rất dễ 'xúc động', thì ra là thật. Anh thật sự muốn hung hăng đem cô ăn sạch sẽ, không chừa một manh giáp nào. Thấy anh vẫn trầm mặc, Diệp Bối Nhi tiếp tục làm nũng, bộ váy hiệu Channel màu xanh dương nhạt cô mặc hôm qua lúc tham gia tiệc rượu vì tư thế ngồi của cô bị xóc lên tận đuôi để lộ một đôi chân trắng trẻo, mịn màng. Tường Từ Hi nuốt nuốt nước miếng. Giọng khàn khàn, anh ôm eo Diệp Bối Nhi, “Bảo bối, đừng nhúc nhích.”

“Hửm?” Diệp Bối Nhi ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Nếu không hậu quả thật khó lường.” Tường Từ Hi cố gắng kiềm chế dục vọng đang căng cứng phía dưới, trấn tĩnh lí trí. Thấy sắc mặt nghiêm túc của anh, Diệp Bối Nhi hơi sợ, cô rụt cổ lại. Tường Từ Hi nhìn cô, cảm nhận cô sợ hãi, anh thở dài, đưa tay nheo má cô, “Bảo bối, em thật biết cách hành hạ anh.”

“Em nào có?” Diệp Bối Nhi âm thanh trong trẻo, sắc mặt phấn hồng, bốn mắt nhìn nhau.

“Còn một không? Hôm qua em uống say.” Tường Từ Hi chuyển đề tài, kéo cô dựa vào ngực anh, Diệp Bối Nhi tìm kiếm vị trí thoải mái đầu cọ cọ vào người vị đại boss nào đó, khiến dục hoả ai kia vừa tắt lại bị khơi dậy.

“Em uống say? Tại sao em không nhớ gì hết vậy?”

“Em thật sự rất say, em còn nói mớ nữa.” Tường Từ Hi nhìn cô cười cười.

“Thật sao? Em nói những gì?” Diệp Bối Nhi kinh ngạc, mở to hai mắt long lanh nhìn anh.

“Em nói em rất thích anh.” Tường Từ Hi thật muốn nói cho cô biết sự thật nhưng lại sợ chạm vào vết thương lòng của cô. Anh thật sự không thích cô khóc, trước đây anh từng làm tổn thương cô, nhưng bây giờ anh sẽ hảo hảo đem cô bảo vệ dưới đôi cánh của mình. Dem lại những gì tốt đẹp nhất, giúp cô quên đi những kí ức tăm tối ấy. Hảo hảo đem cô chu toàn giữ bên cạnh mình, đời này kiếp này đừng mong có ai chia rẽ cô và anh.

“Nói dối.” Diệp Bối Nhi đưa tay đâm vào ngực anh, mặt đã sẫm đỏ ửng vì ngượng ngùng.

Tường Từ Hi cười, ở bên cô anh ngày càng cười nhiều hơn, nụ cười của anh như buổi nắng sớm, không hề chói mắt, ngược lại rất ấm áp mang lại cho người khác cảm giác thoải mái. Cô hoàn toàn bị nụ cười tỏa nắng của anh mê hoặc. Nhất thời ngây ngốc nhìn anh không chớp mắt.

“Anh rất xinh đẹp nha.” Diệp Bối Nhi tấm tắc khen ngợi.

Ngược lại, sắc mặt anh đen thui như đất nòi, Tường Từ Hi đưa tay cốc đầu cô, “Chẳng bao giờ có ai lại nói một người đàn ông là xinh đẹp cả.”

“Hi hi, nhưng em thích như vậy.”

“Thích sao?” Tường Từ Hi đưa tay nắm giữ cằm cô, gương mặt anh tuần từ từ sát lại gần, hơi thở nóng rực phả vào mặt cô, môi anh đặt lên đôi môi mọng nước, cô mở to mắt, nhân cơ hội lưỡi anh tiến vào khoang miệng, thăm dò tìm kiếm chiếc lưỡi mềm mại của cô. Diệp Bối Nhi hô hấp hỗn loạn, Tường Từ Hi cắn cắn cánh môi cô, “ưm” cô cảm giác hơi đau nên kêu thành tiếng. Môi lưỡi dây dưa, Tường Từ Hi mút lấy đầu lưỡi đối phương, anh đưa tay xiết chặt vòng eo mảnh khảnh của Diệp Bối Nhi. Cô thiếu đường khí, sắc mặt đỏ bừng. Tường Từ Hi đành quyền luyện rồi cánh môi mềm mại ấy.

Tường Từ Hi nham hiểm nhìn cô, hỏi, “Thích không?”

Nụ cười yêu nghiệt, ánh mắt tràn đầy chiếm hữu nhìn cô chằm chằm.

“Bi ồ, vô sỉ, đại sắc lang...” Diệp Bối Nhi thẹn quá hoá giận, trừng mắt nhìn anh. Cô hừ mũi đứng phắt dậy đi vào toilet đánh răng rửa mặt.

Tường Từ Hi cười, anh cười rất sáng khoái, tâm tình không tệ, anh hướng về phía toilet hét lớn, “Bảo bối, đừng chạy nhanh như vậy, anh chưa hôn xong mà, mau lại đây để anh hôn lần nữa.” Tường Từ Hi cảm thấy trêu chọc cô năng ngốc này rất thú vị.

Diệp Bối Nhi từ trong toilet bước ra, liếc xéo anh, “Đồ đáng ghét.” Bỏ lại cho anh ba chữ rồi đi ra ngoài.

Tường Từ Hi thấy cô sắp đi ra ngoài, vội vàng níu kéo, “Bảo bối đi đâu vậy? Em định bỏ lại anh một mình sao?” Vị đại boss cũng có ngày bày ra bộ dạng như thế. Nếu nhân viên trong Tập đoàn nhìn thấy chắc rớt cả tròng mắt ra.

“Em đi về.”

“Đợi anh, anh đưa em về.” Nói rồi anh một mạch đi vào toilet sửa soạn. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Diệp Bối Nhi Em Đâu Rồi?

Về đến nhà đã 9h sáng, hình như mấy hôm nay cô không về nhà, Tiểu Uyển có lo lắng cho cô không? Đang suy nghĩ đến Trương Lam Uyển, bất thành linh có giọng nói phát ra phía sau lưng Diệp Bối Nhi.

“Bối Bối, mấy ngày nay đi đâu?? Hà?”

“Tớ.... Tớ... Tiểu Uyển...”

Trương Lam Uyển đưa tay cốc mạnh đầu bạn, giận dữ chăm chăm nhìn Diệp Bối Nhi. “Nói, cậu đi đâu? Tại sao không về nhà? Có biết tớ lo cho cậu lắm không? Tớ gọi cho cậu, cậu không nhận điện thoại. Cậu muốn chết hả?”

“Tớ xin lỗi Tiểu Uyển, đừng giận mà. Tớ có chuyện muốn nói với cậu.” Cô ôm cánh tay bạn thân làm nũng, gương mặt hồng hào, xinh xắn, nụ cười rất tươi trông thật khả ái.

“Hừ” Trương Lam Uyển hừ lạnh xoay người đến ghế sofa ngồi xuống, lửa giận chưa nguôi vẫn nhìn chăm chăm Diệp Bối Nhi. “Cậu muốn nói gì? Tớ chưa hết giận đâu đấy, cậu phải dẫn tớ đi ăn để bồi thường phí tổn thất tinh thần cho tớ.”

Diệp Bối Nhi thấy cô bạn thân mình nói như vậy vui vẻ gật đầu lia lịa, “Được, được tớ sẽ kêu Hi Từ mời cậu đi ăn.”

“Hi Từ??” Trương Lam Uyển nghi hoặc nhìn cô.

Ách!!! Cô lỡ lời, nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, đúng là cái miệng hại cái thân mà. Cô ngượng ngùng không dám nhìn vào mặt bạn, giọng nói giống như muỗi kêu, lí nhí nói “Hi Từ, anh ấy... Anh ấy là bạn trai tớ. Là chuyện tớ muốn nói với cậu lúc này.”

“Bạn trai?? Không phải cái tên đấy chứ??” Trương Lam Uyển mơ hồ hỏi ngược lại. Chẳng phải Bối Bối nói cái tên Trương Từ Hi đáng chết ấy không có tình ý với Bối Bối sao?? Tại sao bây giờ lại như vậy??

“Này, có phải hần ta đang chơi đùa cậu không? Liệu hần ta có thật lòng với cậu hay là nhất thời hứng thú đến khi chán chê rồi vứt bỏ cậu, sau đó đi tìm một người khác....” Cô gái Trương Lam Uyển này có phải là đọc tiểu thuyết ngôn tình nhiều quá rồi không??

Reng... Reng... Reng

“Tiểu Uyển tớ nghe điện thoại.” Cô quay sang nói với cô nàng đam mê tiểu thuyết nào đó.

Màn hình nhấp nháy nhấp nháy hiện thị cái tên 'ĐỒ VÔ SỈ'

“Đang làm gì đấy? Nhớ anh không?” Hôm nay tâm trạng Trương Từ Hi vô cùng vui vẻ, ngay cả giọng điệu cũng mang lại cảm giác vui vẻ ngập tràn.

“Ai thèm nhớ”

“Ôi, mới xa nhau vài phút em đã bỏ mặc anh rồi sao? Anh đây bị bỏ rơi rồi!!! Đau lòng quá, em mau chọt chọt anh đi!!! Bảo bối? Em đâu rồi? Trái tim anh bị tổn thương rồi đấy, em mau bồi thường cho anh đi.... Anh là ân nhân kiêm bạn trai kiêm luôn Chủ Tịch của em đó...” (Tĩnh lược vài ngàn chữ) Sau một hồi lải nhải trong điện thoại cuối cùng ai kia cũng để cho cô nói chuyện.

“Anh nói xong chưa?”

“Em đang chê anh nói nhiều?” Trương Từ Hi cảm thấy không được vui vì bị Diệp Bối Nhi hỏi như thế.

“Sao anh trở thành ông cụ non rồi?” Cô mỉm cười.

“Chê anh già? Anh hơn em có 3 tuổi thôi. Hừ!” Trương Từ Hi giận dữ.

“Hahaha...” Bên kia điện thoại vọng lại tiếng cười giòn giã của người nào đó. Cô cười đến đau cả bụng. Một tay đưa lên nước mắt, một bên không nhịn được cười tiếp tục nói: “Hi Từ... Haha... Em, em Không có gì khác... Haha...”

“Em còn cười!!!!” Trương Từ Hi thật sự đã tức giận, anh muốn mắng cô nhưng nghĩ lại thì... Không nổi ='. Biểu cảm hiện giờ của anh trông thật đáng yêu. Đường đường Chủ Tịch - Tập đoàn Trương Thị, oanh oanh liệt liệt trên các mặt báo, hầu như độ nổi tiếng của anh còn hơn các diễn viên, ca sĩ trong

nước, hiện giờ lại bày ra bộ mặt giận đối với bạn gái :)))

“Hi Từ... Anh giận rồi??? Em... Em không dám nữa... Em không có ý, xin... Xin lỗi” Diệp Bối Nhi hít hít mũi, cố ngăn nước mắt sắp trào ra, đột nhiên Tường Từ Hi rống to trong điện thoại làm cô bất ngờ, sợ mình chọc giận đến anh, vội vàng xin lỗi, cô gấp đến nỗi mắt nước muốn rơi, giọng rầu rĩ, Tường Từ Hi bên kia nghe thấy tim chợt bị ai nhéo một cái.

“Bảo bối, bảo bối, em khóc sao? Đừng khóc, đừng khóc, anh không giận, không giận, ngoan nha~~~~” Tường Từ Hi hạ giọng an ủi, anh chỉ muốn trêu chọc cô chút thôi. Ai dè.... Hazzì, ai bảo anh sợ cô khóc chứ, cô khóc anh cũng đau.

“Không giận?” Diệp Bối Nhi dò hỏi, cô có chút bất an.

“Không giận mà. Ngoan~~~~”

“Thật?” Diệp Bối Nhi tiếp tục nghi vấn.

“Thật. Không khóc nhé!”

“Hi hi.”

“Bảo bối, không khóc nữa nhé. Buổi chiều anh đón em đi ăn, mai rồi quay lại công ty.” Tường Từ Hi lại nói.

“Được.”

Ngưng một chút, cô lại nói “Em nhớ anh.” Nói rồi cô lập tức cúp điện thoại, tim đập 'bùm bụp, bùm bụp' muốn rớt ra ngoài, thật hồi hộp, mau quá, mau quá. Cô vừa nói thầm vừa đưa tay vỗ vỗ ngực mình.

Bên kia điện thoại~~~~

Tường Từ Hi ngây người một chút mới tiếp thu được ba chữ 'Em nhớ anh'. Tường Từ Hi nhìn nhìn điện thoại cười như một tên ngốc.

“Khụ... Khụ.. Này, này Từ Hi cậu đừng cười như vậy chứ? Thật dọa người.” Người phát ra tiếng nói đó là Doanh Hạo người bạn thân của anh.

Nét cười trong mắt anh liền biến mất, vẻ nhu tình, dịu dàng vừa rồi cũng bay đi đâu mất tiêu. Tường Từ Hi liếc xéo anh, người tựa vào chiếc ghế Chủ tịch sau bàn làm việc, nhàn nhạt mở miệng, “Chuyện đã điều tra ra chưa?”

==●●●●●●●●●●●●●●==

“Bảo bối, ăn ngon không?” Tường Từ Hi yêu chiều véo véo má Diệp Bối Nhi.

“Rất ngon nha~, Hi Từ sao anh biết quán ăn vỉa hè này?” Diệp Bối Nhi gạt đầu lia lịa, vừa ăn vừa nhìn anh chờ đợi đáp án.

Tường Từ Hi đưa tay vuốt tóc cô, anh cười chỉ cười như vậy mà nhìn cô. Ánh mắt dịu dàng như nước, bây giờ trên người anh chỉ mặc cái áo thun màu xám trơn, quần jean, giày thể thao. Trông anh thật năng động và có sức sống, trông khác hẳn thường ngày chỉ mặc mỗi bộ vest khuôn khổ, chỉ biết làm việc và làm việc, rất ít cười, 24/24 trưng bộ mặt Satan.

'Em thích thì anh vui rồi. Chỉ cần ngày ngày em luôn mỉm cười hạnh phúc như thế, dù trời có sập xuống anh vẫn chống đỡ cho em, luôn bảo hộ em, yêu thương em, cưng chiều em, dành cho em những thứ tốt nhất, những ai tổn thương em, anh sẽ trả cho kẻ đó gấp ngàn lần, vạn lần, khiến cho kẻ đó ngày ngày sống trong đau khổ, sẽ hối hận khi sinh ra trong đời này. Bảo bối ngoan, hãy luôn bên cạnh anh, để anh hào hào bảo vệ em'

“Hi Từ, anh sao vậy? Đừng làm em sợ.” Diệp Bối Nhi lay lay tay Tường Từ Hi, thấy anh cứ nhìn chăm chăm mình đến ngẩn người, cô có chút lo lắng.

“Đưa ngốc.” Anh đang chìm trong suy nghĩ chính mình, cô bất ngờ lay tay anh kéo cái người đang ngớ ngẩn đang bị lời mình bao vây. Tường Từ Hi đưa tay ôm cô ngồi lên chân mình, hai tay khóa trụ eo cô, cảm tựa vai Diệp Bối Nhi, môi kề ngay lỗ tai cô thủ thủ, “Bảo bối à, em thật đáng yêu... Anh thật muốn 'cắn' em nha~~~~.”

“Bỏ em ra, đồ xấu xa, chúng ta đang ở ngoài, có rất nhiều người.” Diệp Bối Nhi bất ngờ với một loạt hành động của anh, ngượng chín mặt, giấy giũa cổ thoát khỏi người anh.

“Xấu hổ rồi? Hahaha...”

“Hừ!!!” Diệp Bối Nhi bữu môi bất mãn xoay mặt ra chỗ khác.

“Anh không cười nữa, bảo bối ngoan ngồi đây chờ anh. Anh đi thanh toán.” Dứt lời anh đứng dậy vòng qua người Diệp Bối Nhi đi đến chỗ bà chủ thanh toán trả tiền. Vì bàn anh và cô ngồi ở góc nên tầm mắt bị che khuất, một loạt sự việc tiếp theo anh không chứng kiến được.

“Con bé này da dẻ thật trắng trẻo. Không biết hương vị như thế nào?” Tên bắt cóc nhìn Diệp Bối Nhi chăm chăm, ánh mắt nảy sinh tà ý, hắn đưa tay

vuốt ve gò má mịn màng của cô.

“Mày muốn chết sao? Bang Chủ có lệnh không được động vào cô ta.” Tên vừa nói là tên cầm đầu bọn bắt cóc, bên ngoài thường gọi hắn là A Cửu.

Khi Tường Từ Hi thanh toán trở về không thấy Diệp Bối Nhi đâu, trong ngực anh chợt nảy sinh cảm giác bất an, anh nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng cô, cầu mong cô chỉ đi rửa tay rồi nhanh chóng trở về.

Bỗng nhiên, tầm mắt anh chạm vào tờ giấy đặt ở chỗ vừa nảy cô và anh ngồi. Tay anh run run cầm tờ giấy mở ra, trong đó chỉ có duy nhất một chữ....

'READY?'

Tay Tường Từ Hi nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi trên tay, thành công đem tờ vò nát trong lòng bàn tay.

“Diệp Bối Nhi em đang ở đâu?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Lãnh Ca Ca

Tại một không gian tối om, nồng nặc mùi hôi thối, phía trong kho hàng chỉ có một bóng đèn mờ mờ, diện tích chỉ rộng khoảng chừng 60 mét vuông. Lũ chuột, gián bò khắp nơi, ba tên bắt cóc đang đang ngồi quay quanh chiếc bàn, tên A Cửu cứ nhìn chăm chăm cô gái đang bất tỉnh bị trói tay chân vào ghế, chiếc áo thun màu trắng có vài vết bẩn, đầu tóc rối loạn không trật tự, khuôn mặt vẫn an tĩnh như vậy. Tên đồng bọn của A Cửu cứ dõi theo khuôn mặt trắng trẻo Diệp Bối Nhi, tên này độ khoảng 30 tuổi, râu ria mọc đầy, khi mở miệng nói chuyện thì có một mùi hôi bốc ra, khiến cho người khác buồn nôn, tên còn lại có vẻ tốt hơn nhưng trên khuôn mặt lại có một vết sẹo dài từ thái dương kéo dài đến cằm. Từ lúc bắt cóc Diệp Bối Nhi đến bây giờ hắn ta không nói một lời nào, im lặng chấp hành mệnh lệnh của A Cửu. Lúc này Diệp Bối Nhi mơ hồ tỉnh lại, nhìn quang cảnh xung quanh mù mịt, cô chợt nhớ ra là mình đang ở quán ăn vỉa hè, Tường Từ Hi đi thanh toán đột nhiên có ba tên xông ra từ chiếc Ben, bắt ngờ một tên có vết sẹo dài trên mặt dùng khăn tẩm thuốc mê áp vào miệng cô. Hai tên còn lại chế trụ tay và chân cô rồi đem lên xe, đến đây thì cô không còn nhớ gì nữa. Cô tỉnh lại thì xung quanh tối om, trước mặt cô là ba tên bắt cóc khi này. A Cửu đã phát hiện cô đã tỉnh, hắn đứng lên đi lại trước mặt Diệp Bối Nhi, tay cầm đèn pin chiếu thẳng vào mặt cô. Bất ngờ khi mắt tiếp xúc ánh sáng, hai mắt Diệp Bối Nhi nhú lại rồi dần dần mở ra. Tên miệng có mùi hôi lập tức đứng lên đi trước mặt Diệp Bối Nhi, giọng háo hức, tay nâng cằm cô xem xét từng chút một.

“Ái chà, tiểu cô nương tỉnh rồi??” Sau đó là một tràng cười ghê rợn. Ánh mắt gã nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống Diệp Bối Nhi.

Cô cảm thấy chán ghét khi tên ấy đụng vào người cô, cô biết bây giờ mình phải kiên cường, không được nhút nhát như trước, Diệp Bối Nhi cố gắng trấn tĩnh cảm xúc đang hỗn loạn trong lòng, cất tiếng hỏi, “Các người muốn gì?”

“Sao gấp gáp quá vậy?? Cô bé??” Lần này là A Cửu hỏi.

Rầm...

Cửa bị đập văng ra đập mạnh vào tường, lần cho bốn người bọn họ giật thót tim, người đàn ông dẫn đầu trông rất cao, vì anh ta đứng ngược sáng nên cô không nhìn rõ, chỉ thấy những viên toà ra xung quanh anh ta, ba tên bắt cóc, lập tức cung kính cúi đầu, “Đương gia”

Hắn ta ném cho bọn bắt cóc ánh mắt sắc bén, chỉ nói duy nhất một chữ, “Cút!”. Tuy là giọng nói rất nhẹ nhưng chẳng kém phần uy nghiêm, anh ta là thuộc hạ thân tín của Bang chủ bang Lãnh Huyết - Khuất Dạ Tín. Là trong bốn người Đương Gia đứng đầu của Bang Lãnh Huyết. Có thể nói địa vị chỉ thấp hơn Bang Chủ mà thôi.

Ba tên bắt cóc nghe anh ta nói, nhanh tay nhanh chân bước ra ngoài.

“Diệp tiểu thư, Bang Chủ chúng tôi muốn gặp cô.” Nói rồi Khuất Dạ Tín tháo dây đang trói tay chân cô ra, Diệp Bối Nhi chớp chớp mắt nhìn anh nghi ngờ hỏi, giọng cô có chút dè dặt, “Anh là người tốt??”

“Khụ... Khụ...” Khuất Dạ Tín nín cười, anh lấy tay che miệng mình lại che giấu sự lúng túng của mình, anh đột nhiên cảm thấy cô gái trước mặt này thật thú vị, từ khi anh theo Bang Chủ đến bây giờ chưa từng có người nào hỏi anh là tốt. Cô gái này nhìn rất lương thiện, tâm hồn trong sáng. Trong đầu anh đột nhiên nảy ra ý định muốn đem cô che chở. Khoan, khoan dừng lại, anh đang suy nghĩ gì vậy?!! Anh là người trong hắc đạo, cô là một cô gái ngây thơ, hiền lành. Khuất Dạ Tín không muốn vấy bẩn cô. Cô tinh khiết như một trang giấy trắng tinh khôi, anh sợ với thân phận Hắc đạo như anh sẽ là vết nhơ trên một trang giấy trắng ấy.

“Vậy Bang Chủ của các anh là người tốt chứ?”

Khuất Dạ Tín mỉm cười, anh không nói gì cả, chỉ làm động tác mời. Diệp Bối Nhi đứng lên đưa tay sờ sờ túi quần mình tìm điện thoại. Khuất Dạ Tín thấy vậy bèn hỏi, “Diệp tiểu thư tìm gì à?” Giọng anh thật dễ nghe, thái độ lại lịch sự, nho nhã khác hẳn với hai tên bất cộc đứng trước mặt cô lúc này. Phút chốc, Diệp Bối Nhi có thiện cảm với Khuất Dạ Tín. Cô cũng không e dè như lúc nãy nữa, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

“Tôi muốn gọi điện thoại.”

“Có phải Diệp tiểu thư muốn gọi cho Trương thiếu, đúng không?”

“Trương thiếu? Hi Từ? Đúng, đúng, tôi muốn gọi cho anh ấy. Chắc bây giờ anh ấy lo lắng chết mất.” Nhắc đến Trương Từ Hi ánh mắt Diệp Bối Nhi lập tức sáng lên như những vì sao trên trời đêm

Nhìn thấy ánh mắt cô hiện lên vẻ vui mừng khi nói đến Trương Từ Hi. Trong lòng ngực Khuất Dạ Tín cảm thấy có một cảm giác khó tả, không hẳn là khó chịu. Nhưng cảm giác ấy, trước đây anh chưa bao giờ có cả. Cố gắng ổn định cảm xúc của mình Khuất Dạ Tín, dùng giọng từ tính trầm ổn của mình đáp lại Diệp Bối Nhi.

“Diệp tiểu thư không cần lo lắng, không lâu nữa Trương thiếu sẽ đến chỗ Bang Chủ chúng tôi ngay.”

“Vậy hả?” Giọng Diệp Bối Nhi có phần ừ ừ, nhưng cô lập khôi phục tâm tình của mình, cô nghĩ nếu như mình nhanh nhanh đến chỗ Bang Chủ của bọn họ thì sẽ nhanh chóng gặp được Hi Từ của cô. Mắt cô sáng lên, cảm thấy mình thật thông minh.

“Anh nhanh tôi dẫn tôi đến chỗ Bang Chủ của anh đi.”

“Diệp tiểu thư, mời.”

==●●●●●●●●●●==

Tại tổng bộ của Bang Khắc Long, một người đàn ông ngồi ngay vị trí chiếc ghế thủ lĩnh, tay gõ gõ trên mặt bàn làm bằng gỗ lim quý hiếm. Người đàn ông day day huyết thái dương, tinh thần có chút sa sút, đưa tay cầm lấy li Vodka dốc xuống uống hết một hơi.

“Từ Hi, cậu biết là ai làm chưa?” Doanh Hạo ngồi trên sofa màu đen được làm bằng da thú thật nhập khẩu từ Italia. Anh bắt chéo chân nhú mày nhìn Trương Từ Hi.

“Hạo, cùng mình đến tổng bộ Bang Lãnh Huyết.”

==●●●●●●●●●●==

Mặc khác tại tổng bộ Bang Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết nhìn Diệp Bối Nhi ăn bánh ngọt đến miệng dính đầy kem. Lãnh Huyết híp mắt cười nhìn cô, tiện tay rút khăn ra từ hộp đưa cho Diệp Bối Nhi, “Từ từ ăn, đâu có ai tranh với em.”

Bây giờ Diệp Bối Nhi mới ngược đầu lên nhìn anh, gọi anh một tiếng, “Lãnh ca ca.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cút Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chị Dâu Nhỏ

Bây giờ Diệp Bối Nhi mới ngược đầu lên nhìn anh, gọi anh một tiếng, “Lãnh ca ca.”

Lãnh Huyết nhìn cô chăm chú, thật ra thì cô bé này thật đáng yêu, khó trách Trương Từ Hi lại cưng chiều cô như vậy. Dùng thế lực của mình bảo toàn danh tính cho cô. Nhưng tiếc thay.... Lần này phải lợi dụng cô rồi.

Lúc này, Khuất Dạ Tín đưa cô đến gặp Lãnh Huyết, cô không sợ anh, ngược lại còn anh có phải là người tốt hay không??? Thật không biết nói cô ngốc hay là ngây thơ đây.

“Lãnh Ca Ca, chừng nào Hi Từ mới đến?” Cuối cùng cô cũng ăn xong bánh ngọt, ngẩng đầu nhìn anh. Trước khi đưa cô đến đây, Khuất Dạ Tín có nói qua rằng Bang Chủ của bọn họ rất dữ tợn, nhắc nhở cô đừng làm gì phật ý Bang Chủ. Nhưng Diệp Bối Nhi lại cảm thấy Lãnh Huyết có chút gì đó quen thuộc, mặc nhiên cũng không sợ anh. Diệp Bối Nhi rất tự nhiên gọi anh một tiếng 'Lãnh Ca Ca'.

“Sắp rồi.” Lãnh Huyết ngồi đối diện Diệp Bối Nhi tay đang vân vê chiếc nhẫn trên ngón trỏ tay trái, chiếc nhẫn nhìn qua thì rất đơn giản, nhưng bên trong lại chứa đựng những thứ mà người khác không ngờ đến. Nụ cười tà mị xuất hiện trên gương mặt Lãnh Huyết càng tăng thêm phần quý dị trên con người anh.

“Bang Chủ, người đã tới.” Khuất Dạ Tín dẫn theo thuộc hạ cung kính cúi đầu báo cáo với anh.

Tường Từ Hi cùng Doanh Hạo nghênh ngang bước vào tổng bộ Lãnh Huyết như chốn không người. Vừa đặt chân vào căn phòng mà thủ hạ Lãnh Huyết đã nói, bất ngờ, có một bóng dáng nho nhỏ chạy ào vào lòng ngực Tường Từ Hi, hai tay ôm chặt eo anh. Người Tường Từ Hi bỗng khựng lại nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, kéo người trong ngực mình ra nhìn cho rõ ràng, tay xoa xoa má Diệp Bối Nhi, khẽ nói, “Bảo bối, đừng sợ, có anh đây. Không ai bắt nạt em chứ??”

Khi nghe ba chữ 'có anh đây' tim Diệp Bối Nhi đập nhanh hơn mấy nhịp. Cô thật cảm động, cô vui lắm, anh ấy không có bỏ rơi cô, lúc đầu được anh thổ lộ, Diệp Bối Nhi đã tự hỏi bản thân, Tường Từ Hi có thật tâm với cô không?? Hay chỉ là đùa bỡn. Bây giờ, Diệp Bối Nhi tin chắc rằng, Tường Từ Hi- anh sẽ luôn có mặt khi cô cần. Chỉ cần đến anh, anh sẽ xuất hiện.

Cô ngốc nào đó mỉm cười nhìn anh, “Lãnh Ca Ca rất tốt.”

“Lãnh Ca Ca??” Anh nhú mày nhìn cô, sau đó đem Diệp Bối Nhi ôm trọn vào lòng. Quay sang nói với Doanh Hạo, “Trả lô hàng bên Châu Phi cho hắn ta.”

“Đã biết.”

Nói rồi Tường Từ Hi xoay người ôm Diệp Bối Nhi bước ra ngoài, Doanh Hạo còn đó đối mặt Lãnh Huyết một tay vân vê chiếc nhẫn ấy.

“Lô hàng ngày mai sẽ chuyển tới cho Lãnh Bang Chủ.”

“Cảm ơn.”

Tại tổng bộ Khắc Long.

“Hi Từ, đây là đâu?” Diệp Bối Nhi mờ mịt nhìn anh. Thấy anh ôm cô một đường đi vào căn phòng xa lạ.

“Ngoan, vào tắm sạch sẽ trước. Anh sẽ giải thích cho em sau nhé!” Tường Từ Hi đưa cô vào phòng tắm, xoa xoa đầu Diệp Bối Nhi rồi anh xoay người đi đến chiếc ghế sofa ngồi. Tự rót cho mình một ly rượu. Tay Tường Từ Hi lắc lắc ly, rượu cứ theo quán tính xoay vòng xoay vòng, anh đưa tay uống cạn ly rượu.

“Cốc...Cốc...Cốc”

Tiếng gõ cửa có nhịp vang lên. Tường Từ Hi đặt ly rượu lên bàn, mắt đưa về phía cửa.

“Vào đi.”

'Cạch' cánh cửa mở ra. Doanh Hạo tay đứt túi quần tiêu sái bước vào. Ánh mắt nhìn chằm chằm Tường Từ Hi. Dường như muốn nhìn xuyên thấu anh. Trong mắt Doanh Hạo ẩn chứa ý dò xét.

“Này, cậu có coi mình là bạn thân không vậy?? Từ khi nào bên người cậu lại xuất hiện một cô gái nhỏ ấy nhỉ???” Doanh Hạo ngang nhiên ngồi xuống đối diện Tường Từ Hi, tiếp tục truy vấn anh.

Lúc này cửa phòng tắm mở ra, Diệp Bối Nhi trên người khoác áo choàng tắm màu đen, đầu vừa mới gội có vài sợi dính trên mặt cô, nước từ tóc cứ nhỏ giọt, lăn từ gò má cô xuống đến xương quai xanh rồi mất dấu trước khe ngực cô. Tường Từ Hi nhìn cảnh xuân trước mắt, anh cảm thấy có một luồng nhiệt từ bụng dưới xông lên người anh. Tường Từ Hi lập tức đứng dậy đi đến bên Diệp Bối Nhi hôn vào má cô một cái. Lúc này Diệp Bối Nhi mới phát hiện có người thứ ba ở đây. Đó chính là Doanh Hạo đang nhìn chằm chằm bọn họ. Diệp Bối Nhi giãy giụa cố thoát khỏi cái ôm của anh. Mặt đỏ ửng nhẹ giọng, nói “Hi Từ, có người.”

Doanh Hạo bày ra bộ mặt cà lơ phất, đưa tay vẫy vẫy chào Diệp Bối Nhi, “Chị dâu nhỏ, xin chào!!”

Khi nghe ba tiếng 'chị dâu nhỏ' Diệp Bối Nhi có chút mất tự nhiên, cả người núp vào ngực Tường Từ Hi. Anh nhìn cô như đã điều chỉnh chui chồn nhui, tay vỗ vỗ lưng cô trấn an, “Bảo bối, em đang xấu hổ sao?? Cứ mặc tên thần kinh đó đi.” Vừa nói vừa ôm cô đi đến ghế sofa. Tường Từ Hi kéo cô ngồi lên đùi anh, hai tay ôm chặt Diệp Bối Nhi vào ngực.

Cô cứ cúi mặt xuống, không dám ngẩng đầu nhìn Doanh Hạo. Hai tay cứ cầm ngón tay Tường Từ Hi mà chơi đùa. Anh cười, nụ cười thật ấm áp làm sao. Ánh mắt chan chứa yêu thương nhìn người con gái đang ngồi trong lòng mình. Cảm giác của anh bây giờ chỉ có nói lên bằng ba chữ “THẬT HẠNH PHÚC”.

'Khụ...Khụ...Khụ'

Doanh Hạo ho khan vài tiếng, cố gắng tạo sự chú ý với hai người đang 'tình chàng ý thiếp' kia. Tường Từ Hi đưa tới một ánh mắt muốn giết người về phía Doanh Hạo.

“Cậu không định giới thiệu với tớ sao??” Doanh Hạo nghiêm nhiên không sợ chết, nhìn chăm chăm Diệp Bối Nhi đang làm đả điều cúi mặt xuống đất.

“Hừ!!!” Anh hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, Tường Từ Hi sắc mặt thay đổi 180 độ đưa tay nâng khuôn mặt phúng phính của Diệp Bối Nhi lên, giọng dịu dàng nói với cô.

“Bảo bối, để anh giới thiệu với em. Đây là Doanh Hạo -bạn thân của anh, cũng là anh em vào sinh ra tử với anh.”

Lúc này, Diệp Bối Nhi mới đưa mắt nhìn Doanh Hạo, trong đầu cô đột nhiên một cụm từ 'THẬT SOÁI'. Thấy cô cứ nhìn Doanh Hạo không chớp mắt, Tường Từ Hi đưa tay nhéo tay cô một cái. Anh lờm Diệp Bối Nhi.

Bất ngờ bị nhéo, Diệp Bối Nhi bĩu môi kháng nghị, “Đau, tại sao nhéo em?” Đưa tay xoa xoa vết nhéo vừa rồi. Cô bất mãn trừng mắt nhìn anh.

Hoàn hồn lại, cô xấu hổ lên tiếng chào hỏi, “Thật thất lễ, A Hạo, xin chào!!”

“Chị dâu nhỏ, thật đáng yêu.” Nhìn Diệp Bối Nhi, Doanh Hạo lại nhìn Tường Từ Hi. Anh cảm thấy Tường Từ Hi đối với cô thật lòng, mà hành động nhéo Diệp Bối Nhi lúc này chứng minh Tường Từ Hi đang ghen. Ahahaha, tên mặt lạnh nào đó cũng biết ghen.

“Này, Doanh Hạo đừng có nhìn chăm chăm bảo bối của tôi.”

“Cậu ghen sao?” Doanh Hạo đưa một ánh mắt khiêu khích đến Tường Từ Hi.

“Hừ!! Bảo bối, đừng nghe những gì cậu ta nói. Tên Doanh Hạo này lại đến kì động dục nên nói lung tung.” Diệp Bối Nhi nghe anh nói đột nhiên phì cười. Cô cười rất đẹp, răng Diệp Bối Nhi rất đều khi cười còn lộ ra hai chiếc răng nanh nhp nhỏ. Trông thật đáng yêu.

P/s. Tuần sau mị thi rồi, nên mị tạm dừng tới đây nha~~~~~. Thi xong mị lại ngoi lên tiếp.

#Từ_Ân Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tâm Can Bảo Bối

“Hừ!! Bảo bối, đừng nghe những gì cậu ta nói. Tên Doanh Hạo này lại đến kì động dục nên nói lung tung.” Diệp Bối Nhi nghe anh nói đột nhiên phì cười. Cô cười rất đẹp, răng Diệp Bối Nhi rất đều khi cười còn lộ ra hai chiếc răng nanh nho nhỏ. Trông thật đáng yêu.

Doanh Hạo đứng lên đập bàn, làm cho ly rượu lung lay rơi xuống đất vỡ toang, Doanh Hạo đứng lên chỉ tay vào mặt Tường Từ Hi nghiêm rằng nghiêm lợi, anh tức giận đến ngực cũng phập phồng, mặt đỏ nghẹn. Bất ngờ với hành động của Doanh Hạo, Diệp Bối Nhi đang sáng khoái cười cũng lập tức im bật, cô cúi đầu xuống, tay vịn vẹo cúi đầu giọng lí nhí như con muỗi.

“A Hạo, xin lỗi, tôi không có ý cười anh đâu.” Cô càng nói giọng càng nhỏ, Diệp Bối Nhi lấy hai ngón trỏ của mình chọc chọc vào nhau, làm ra bộ đáng biết lỗi.

Doanh Hạo nghe Diệp Bối Nhi nói như vậy, anh cảm thấy có gì đó không đúng, hồi nãy đến giờ anh đâu có trách chị dâu nhỏ đâu nhỉ??? Thu hồi lại dáng vẻ như muốn ăn thịt người của mình, nở một cười ôn hoà với Diệp Bối Nhi, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế sa long, ánh mắt rất hiền kì nhìn về phía cô.

“Chị dâu nhỏ, anh đâu có mắng em đâu???” Đồng thời cũng nhìn về Tường Từ Hi ném một ánh nhìn khinh bỉ về phía anh.

“Nhưng... Lúc nãy anh tức giận.”

“Hahaha...” Vị nào đó ngồi ngoài xem kịch cuối cùng cũng lên tiếng, “Bảo bối ngọc, Hạo đang tức giận với anh, tại sao em lại xin lỗi cậu ta???” Tường Từ Hi thích thú đưa tay chọc chọc má phúng phính Diệp Bối Nhi, anh lại nói, “Thì ra em đang bao che cho anh đúng không?? Anh biết mà, tâm can bảo bối nhà anh là đáng yêu nhất.” Nói rồi đưa tay véo véo hai má Diệp Bối Nhi. Yêu thương đem cô ôm chặt vào ngực, cầm đặt trên đỉnh đầu bảo bối của anh.

“Từ Hi, cậu đừng có tự luyến.” Doanh Hạo hừ mũi khinh thường. Sắc mặt thay đổi, ôn nhu như nước, cười híp mắt nhìn cô, “Chị dâu nhỏ, anh không

giận.”

“A Hạo thật không giận??”

“Cậu ta mà dám giận em sao? Anh cắt 'Tiểu Hạo' nhà của cậu ta.” Tường Từ Hi nhanh miệng chen ngang.

“Từ Hi, cậu đợi đấy!” Nếu trong tay anh đang có khẩu súng, thật sự Doanh Hạo muốn đem Tường Từ Hi làm bia để tập bắn, bắn nát đầu hân, bắt cho nát cái khuôn mặt đáng ghét này. Thật tức chết mà!!!! Súng đâu??? Tôi muốn giết người!!!! Muốn giết người!!

(...Doanh Hạo: Này, tác giả!! Cô đừng có diễn tả tôi như một tiểu thụ vậy chứ??? *lườm*

...Tác giả: Tiểu Thụ?? Được nha... Tôi cho anh với Tường Từ Hi thành một couple :)))

...Tường Từ Hi: *súng chìa ngay đầu tác giả*

...Tác giả: \(\overline{\pi}\);/)

“A Hạo thật không giận??” Diệp Bối Nhi nghi ngờ hỏi lại, chớp chớp đôi mắt to mọng nước nhìn Doanh Hạo.

“Không giận.” Doanh Hạo bước tới định đưa tay xoa đầu Diệp Bối Nhi, bất ngờ bị Tường Từ Hi tập kích, chán ghét gạt tay Doanh Hạo giữa không trung.

Tường Từ Hi liếc xéo anh, “Tôi cảnh cáo cậu, không được động vào bảo bối nhà tôi.”

Diệp Bối Nhi cười ngọt ngào nhìn Tường Từ Hi, mặt cọ cọ vào hóm vai anh như mèo nhỏ làm nũng, “Hi Từ, A Hạo là người tốt.” Mắt thấy mùi thuốc súng của Tường Từ Hi, cô nhin không được nói đỡ cho Doanh Hạo.

“Em bệnh vực cho tên xấu xa đó, có phải muốn hồng hạnh vượt tường không hả??” Vừa nơi vừa đưa tay véo má cô một cái, cảm giận nhìn cái người gắn mác 'bạn thân' đang hiện lên vẻ mặt vui sướng khi thùng dấm chua nào đó đã đổ.

'Cốc... Cốc... Cốc'

“Vào đi.” Giọng nói trầm lãnh xen lẫn kiêu ngạo hướng về phía cửa ra lệnh.

'Cạch'

Người vừa bước vào là Nhị Đương Gia - Ma Phong, anh cung kính cúi đầu, gọi một tiếng “Chủ Từ”, quay sang nhìn Doanh Hạo gật đầu coi như chào hỏi, Ma Phong là một người tính tình cứng nhắc, như khúc tượng gỗ, cực kì tuân thủ phép tắc, anh cả đời bán mạng cho Tường Từ Hi cũng không từ nan, chỉ cần Tường Từ Hi nói một tiếng, Ma Phong có lên núi đao xuống biển lửa để hoàn thành nhiệm vụ. Ngoài Doanh Hạo ra, Ma Phong là trợ thủ đắc lực mà Tường Từ Hi cực kì coi trọng không khác gì anh em, nhưng Ma Phong lại giữ một khoảng cách nhất định giữa Chủ Từ và thuộc hạ.

Ma Phong khẽ đưa mắt nhìn Diệp Bối Nhi đang ngồi trên đùi Chủ Từ. Anh có hơi bất ngờ về người con gái này, từ lúc anh theo Tường Từ Hi làm thuộc hạ đến nay, Chủ Từ không dính dáng đến một bóng hồng nào. Bây giờ, tận mắt Ma Phong nhìn thấy, người đứng đầu giới Hắc Đạo nét mặt dịu dàng nhìn người con gái trong lòng, thậm chí đầu cũng không ngẩng lên, nói với Ma Phong, “Có chuyện gì?”

“Thưa, Chủ Từ, lô hàng bên Châu Phi đã đưa đến tổng bộ Lãnh Huyét. Về phía khai thác dầu mỏ đang tiến hành thuận lợi. Phía Nam Phi, theo báo cáo sơ bộ, thuộc hạ phát hiện có một mỏ kim cương trữ lượng rất lớn, không biết có nên tiến hành khai thác không?? Chủ Từ.”

“Tiếp tục thăm dò còn những khoáng sản khác không. Phía khai thác dầu mỏ tạm dừng, tập trung nghiên cứu vũ khí, cuối tuần này phải giao lô hàng S5-ZY qua Nga.” Giọng điệu cứng nhắc như được lập trình sẵn phân phó cho Ma Phong thực thi nhiệm vụ. Mắt thấy Diệp Bối Nhi hơi mệt, mắt cô dường như muốn híp thành một đường, cô đưa tay che miệng ngáp một cái, “Hi Từ, buồn ngủ.” Diệp Bối Nhi nhỏ giọng nói với anh.

“Bảo bối buồn ngủ rồi?” Tường Từ Hi cung chiều vuốt nhẹ mũi cô, điều chỉnh tư thế thoải mái cho Diệp Bối Nhi dựa vào. Tay vỗ nhẹ đầu cô bảo Diệp Bối Nhi tựa đầu vào ngực mình ngủ. Cô như mèo nhỏ ngoan ngoãn cuộn tròn trong ngực anh. Miệng còn nghịch ngợm chép chép vài cái, sau đó mới tìm chỗ thoải mái nhất rồi vùi đầu vào ngực Tường Từ Hi ngủ. Nếu nhìn kĩ khoé miệng Diệp Bối Nhi khẽ cong lên nụ cười mãn nguyện và hạnh phúc.

“Tiếp tục.” Lần này Tường Từ Hi nhìn Ma Phong chờ đợi anh tiếp tục báo cáo. Tay anh vẫn thích thú chọc chọc vào má Diệp Bối Nhi.

“Chủ Từ, thuộc hạ đã điều tra được người Chủ Từ cần tìm” Ma Phong lần nữa đảo mắt qua Diệp Bối Nhi lần nữa. Tường Từ Hi cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy ánh mắt dò xét từ Ma Phong đến tâm can bảo bối của mình. Anh buông ánh mắt sắc lạnh nhìn Ma Phong. Cảm thấy mình đã quá phận, Ma Phong lập tức quỳ xuống nhận lỗi, “Chủ Từ, thuộc hạ biết sai.”

Tường Từ Hi nhắm mắt ngả lưng về phía sau, một tay gác lên tay vịn ghế sa long, một tay vuốt ve má Diệp Bối Nhi. Qua một lúc sau, Tường Từ Hi nhàn nhạt mở miệng, “Không có lần sau, đứng lên.”

“Đã rõ, cảm ơn Chủ Từ.” Ma Phong không dám ngược nhìn người con gái trong lòng Tường Từ Hi nữa. Chỉ âm thầm xem xét Diệp Bối Nhi chắc chắn có địa vị rất quan trọng đối với Chủ Từ. Có phải đây là Phu nhân tương lai chăng??

Tường Từ Hi lại cất tiếng.

“Tối nay, 7h triệu tập tất cả mọi người đến đại sảnh.” Anh dừng lại, rồi nhìn bảo bối nhà mình, “Tôi muốn tuyên bố một chuyện quan trọng.”

“Thuộc hạ đã rõ.” Ma Phong cung kính đáp lại.

“Lui ra hết đi.”

Tường Từ Hi đưa tay nhìn đồng hồ, 2h30 chiều.

Ừm, còn sớm, mắt thấy nữ nhân trong lòng, Tường Từ Hi ôm Diệp Bối Nhi đi về phía giường kingsize cùng cô ngủ trưa. :))) Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tuyên Bố Quan Trọng

Diệp Bối Nhi bước chậm chậm ra ngoài, cô ngó đông ngó tây thấy xung quanh rất nhiều nữ giúp việc. Cô vui mừng chạy lại một nữ giúp việc gần đó, không may cô ta vừa hay bị tổng quản mắng cho một trận, vừa vặn Diệp Bối Nhi chạy lại định hỏi xem Tường Từ Hi ở đâu lại bị cô ta cố ý va vào người, đang chạy Diệp Bối Nhi mất khống chế ngã phịch xuống, mông tiếp giáp với mặt đất lạnh băng, Bối Bối cau mày, lập tức đứng lên chặn đường ả giúp việc lại, “Cô đụng người ta sao không xin lỗi???” Cô rất bất mãn với thái độ của ả giúp việc, bèn chặn đường đòi lí lẽ.

Cô ta nhìn Diệp Bối Nhi từ trên xuống dưới đánh giá một phen, nữ giúp việc liếc nhìn cô khinh bỉ, “Cô là ai?? Đứng đây tác oai tác oái. Cô dựa vào thân phận gì??”

“Là Chủ Mẫu” lời ả giúp việc vừa dứt, Tường Từ Hi nhanh chân bước đến kéo Diệp Bối Nhi vào vòng ngực tráng kiện của mình, tay xoa xoa mặt cô, dùng giọng dịu dàng hỏi han, “Ngã đau không? Đồ ngốc, tại sao lại bị bắt nạt rồi??”

Mất liếc cũng không liếc nhìn ả giúp việc một cái, Tường Từ Hi cất tiếng, “Lời cô ta xuống địa lao.”

Thủ hạ răm rắp nghe lệnh, nhìn sắc mặt Chủ Từ bình thản như vậy, e rằng con bảo sẽ bùng nổ sớm thôi. Tính mạng của ả giúp việc này chắc chắn giữ được, nhưng những giờ khắc mà ả ta sống trên cõi đời này sẽ chịu những tra tấn tàn khốc nhất. Tất nhiên, trong lúc bị tra tấn ả ta không được chết, nếu như chết kẻ tra tấn ả ta đượcj vinh dự thể chỗ ả.

Khi nghe Tường Từ Hi hạ lệnh lời cô ta xuống địa lao, Diệp Bối Nhi thoát khỏi vòng tay anh, đi đến trước mặt cô ta, “Cô cảm thấy mình sai chỗ nào?”

“Chủ Mẫu, tôi... Tôi xin lỗi, tôi không nên giận cá chém thớt, cho tôi thêm một cơ hội nữa. Chủ Mẫu, xin người.” Nữ giúp việc thành khẩn cầu xin. Cô ta đã từng nghe qua, Địa Lao là một nơi khủng khiếp, khi bước vào nơi ấy cũng như bước chân vào Quỷ Môn Quan. Có mạng đi vào, không mạng trở ra. Dù có ra được cũng bán thân bất toại, hoặc là thân kinh cũng có vấn đề. Nghe đến thôi cũng rùng mình khiếp sợ.

“Được.” Diệp Bối Nhi nhìn cô chăm chú, sau đó đi đến bên người Tường Từ Hi chóp chóp đôi mắt to nhìn anh.

Tường Từ Hi nheo mắt nhìn ả giúp việc, “Bảo bối? Muốn tha sao?”

“Vâng.”

“Nghe lời em.” Nữ giúp việc dường như thở phào nhẹ nhõm, chân bần rùn lập tức khụy xuống sàn đất lạnh lẽo. “Nhưng...” Tường Từ Hi dừng một chút rồi nói tiếp, “Tội chết có thể miễn tội sống khó tha.”

“Chủ Từ, sau này tôi không dám nữa.” Tường Từ Hi vừa dứt lời, nữ giúp việc vừa thở phào nhẹ nhõm, lập tức mặt trắng bệch, cắt không còn giọt máu. Quỷ xuống cầu xin tha thứ.

“Hi Từ.” Diệp Bối Nhi lay lay cánh tay.

“Đây là nhượng bộ cuối cùng của anh.” Anh đưa tay đặt lên eo Diệp Bối Nhi, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn người đang quỳ xuống đất.

“Nhưng em chỉ cần cô ấy xin lỗi em thôi. Cô ấy cũng xin lỗi rồi mà.” Hai tay Diệp Bối Nhi vịn vịn áo sơ mi đang mặc trên người cô.

Tường Từ Hi thờ dài, đến lúc nào cô mới biết rõ trắng đen giữa cuộc đời bão táp này đây, “Được rồi.” Đây là giới hạn của anh, anh không để cho bất kì ai được bắt nạt bảo bối của anh, tổn thương cô chính là chê mạng sống quá dài.

“Thật không?”

“Anh chưa bao giờ gạt em.” Tường Từ Hi bẹo má cô một cái, quan sát cô thật kĩ, anh nhú mồm bắt mẫn, “Tại sao không mang dép vào, biết sàn nhà lạnh không hả? Lại ăn mặc phong phanh như vậy? Có phải anh chiều hư em rồi không?” Anh bế ngang Diệp Bối Nhi lên, đi vào trong phòng ngủ. Đặt cô ngồi trên giường, Tường Từ Hi cúi người xuống, đặt chân cô lên đầu gối mình, hai tay ủ ấm bàn chân cô. Khi tay anh tiếp xúc với bàn chân Diệp Bối Nhi, anh tức giận, “Tại sao chân lạnh như vậy hả?”

Diệp Bối Nhi chưa bao giờ thấy anh tức giận như vậy. Ngay cả lúc này, anh vẫn không có biểu hiện bất mẫn nào. Bây giờ sao lại.... Diệp Bối Nhi dường như hiểu ra gì đó, người ta thường nói khi yêu chỉ số IQ bằng không. Diệp Bối Nhi cười, nước mắt cũng chảy ra. Cô đưa tay xoa xoa khuôn mặt tức giận ấy, nghẹn ngào nói với anh, “Hi Từ, cảm ơn anh.”

‘Cảm ơn anh, đã cho em hiểu gì về yêu. Tất cả những cử chỉ hành động đối với em đều xuất phát từ chân tình của anh. Anh đã bảo vệ em rất tốt, hơn những gì em nghĩ, mọi người đều nói anh lạnh lùng tàn khốc. Nhưng, đối với em, Hi Từ anh rất dịu dàng, có thể nói anh dùng cả tính mạng để bảo vệ em, cho em những điều tốt nhất, cảm ơn anh về tất cả.’

Tường Từ Hi nhìn cô khóc, anh lập tức hoảng hốt, căn bản không nghe cô nói gì, một mực đưa cô ôm vào ngực siết thật chặt, cứ ngỡ như sợ cô đột nhiên biến mất, “Bảo bối ngoan, anh không mắng em nữa. Không mắng nữa, anh sai, anh xin lỗi, đừng khóc nữa.” Tường Từ Hi hôn lên những giọt lệ của cô. Nhìn cô khóc đến mắt đỏ hoe, anh không đành lòng chút nào.

Diệp Bối Nhi sụt sịt mũi, cô cọ cọ vào lòng ngực Tường Từ Hi, cô nói rất nhỏ, “Hi Từ, em yêu anh.” Nhưng bất luận cô nói nhỏ cỡ nào Tường Từ Hi đều đã nghe được từng chữ một, ‘em yêu anh’ ba chữ này đã khiến anh nở một nụ cười hạnh phúc. Đúng vậy, là nụ cười hạnh phúc, Tường Từ Hi cứ ngây ngốc cười không ngừng.

“Bảo bối, theo anh ra đây.”

==●●●●●●●●●●●●●●==

“Từ hôm nay trở đi, Diệp Bối Nhi chính là Chủ Mẫu của các người, là vợ tôi. Lời của cô ấy là lời của tôi. Các người toàn tâm toàn ý trung thành với cô ấy, kẻ nào trái lệnh. Giết!” Lời Tường Từ Hi vừa thốt ra, cả đại sảnh im lặng.

Đột nhiên trong đại sảnh vang lên một giọng nói, “Chủ Mẫu, sau này có người ở bên Chủ Từ rồi. Chúng thuộc hạ sẽ không cần mỗi ngày nhìn khuôn mặt bằng sơn ngan nham của Chủ Từ nữa.” Một câu nói trúng ngay tim đen của tất cả mọi người trong đại sảnh. Nhưng, cuối cùng cũng không ai dám ứng hộ câu nói đó. Sợ rằng mạng của tên thuộc hạ phát ngôn vừa rồi khó tránh giữ được.

“Mặt tôi khó nhìn đến vậy sao?”

Tiêu rồi, Chủ Từ phát hỏa rồi. Hàng trăm tên thuộc hạ đứng trong đại sảnh đổ mồ hôi lạnh, chờ đợi câu nói tiếp theo của Chủ Từ.

“Phi.” Diệp Bối Nhi đang ngồi trên đùi Tường Từ Hi bật cười.

“Hi Từ, người ta nói mặt anh khó ưa đó.”

Tường Từ Hi lườm cô một cái, “Khó ưa? Em không ngoan rồi.” Dứt lời, Tường Từ Hi đưa tay véo mặt cô một cái. Sau đó, anh khôi phục dáng vẻ uy nghiêm nhìn xuống phía dưới, “Nề mặt Chủ Mẫu các người. Tôi coi như không nghe gì.”

Nghe được lời đại xá, mấy trăm tên thuộc hạ lập tức thở phào. Cầu nguyện rằng, ngày nào Chủ Từ cũng như hôm nay thì hay biết mấy, đối với Chủ Mẫu - Diệp Bối Nhi bọn thuộc hạ lại tăng thêm phần hảo cảm với cô.

(Tác giả: Mặt khó ưa *hahaha*

Tường Từ Hi: Súng đâu rồi? *tìm kiếm*

Doanh Hạo: Tác giả à, tại sao cô cứ thích xen vào việc người khác hoài nhỉ?

Tác giả: Có tin tôi xoá xỏ tên hai người ra khỏi bộ truyện của tôi không hả??

Tác giả: *cảm thấy có cái gì đang nhắm vào đầu mình* Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Có Em Rồi - Em Sẽ Bảo Vệ Anh.

Khi nỗi nhớ xuyên qua đêm vắng.

Ngón tay gầy đàn quân quanh ngưng đọng.

Đẹp tựa hồ như một giấc chiêm bao.

Sau khi chàng quay người bước đi.

Khuất lấp trong biển người rộng lớn.

Nỗi cô tịch không thể xóa nhòa.

Bao tổn thương, bao oán hận, bấy nhiêu là thống khổ.

Bao nhiêu yêu, bao nhiêu hận, biết bao đậm sâu.

Tình nồng cuồng loạn. Phóng khoáng buông lơi. Sau mỗi cuộc tranh chấp rồi hòa hợp.

Đôi ta say đờm ấp ôm môi nồng.

Tình nào không cuồng si. Chẳng xứng danh tình ái.

Chẳng cầu một ngày mai vĩnh hằng muôn kiếp.

Ánh mắt nồng cháy chỉ còn ta của thời khắc này.

Đã đủ thỏa mãn đong đầy. Khi những cánh hoa đào buông rơi.

Một mảnh sầu muộn vụt ngang qua.

Ta chợt nhớ cảm giác đó. Quá câu nệ.

Vờ vô tâm.

“Bảo bối, em không có gì hỏi anh sao?” Tường Từ Hi ôm cô vào lòng, hai tay mạnh mẽ siết chặt Diệp Bối Nhi.

“Hỏi gì?” Diệp Bối Nhi vẫn chăm chú chơi game trên điện thoại của anh. Phản xạ có điều kiện trả lời Tường Từ Hi.

Tường Từ Hi nhoen miệng cười, tay bẹo má Diệp Bối Nhi một cái, anh hít sâu rồi thở ra. Anh như chìm sâu vào hồi ức, ánh mắt xa xăm nhìn ngoài cửa sổ, ngắm nhìn người con gái trong ngực mình. Cô vẫn như trước kia, thánh thiện, thuần khiết, dù có bị bắt nạt cũng không phản kháng, im lặng cam chịu một mình. Nhưng anh thì sao, anh không còn giống như trước, là người trong hắc đạo, hai bàn tay toàn máu tanh, cái chết đối với anh nhẹ tựa lông hồng, anh từng có ước mơ sẽ cưới một cô vợ nhỏ, hằng ngày nấu cơm, chờ anh về nhà, làm một người vợ hiền mẹ đảm, cuộc sống cứ bình bình đạm đạm mà trôi qua. Nguy hiểm còn phía trước, Diệp Bối Nhi như một nhược điểm trí mạng của anh. Nhớ đến cô vừa bị bắt cóc, Tường Từ Hi cảm thấy mắt mình như chìm vào bóng tối, nếu như... Nếu như cô không còn xuất hiện thì làm sao đây?? Câu hỏi này anh đã tự hỏi bản thân mình rất lâu. Ngỡ như, cô biến mất khỏi thế gian này thì cả bầu trời của anh coi như sụp đổ. Tường Từ Hi tựa đầu vào vai cô, hai tay bất giác siết chặt kéo cô vào ngực mình. Anh tham lam hít lấy mùi hương trên tóc Diệp Bối Nhi.

Dường như cô ngốc nào đó cảm thấy Tường Từ Hi tâm trạng không ổn. Diệp Bối Nhi để điện thoại sang một bên, cô ngẩng đầu nhìn anh, cô nhìn thấy đôi mắt nâu đen sâu hoắm nhưng lại chứa đựng sự dịu dàng mà nhìn cô. Hai đôi mắt chạm nhau giữa không trung. Diệp Bối Nhi nhìn anh cười, khi cười cô lại để lộ gai cái răng nanh nho nhỏ, trông thật đáng yêu.

“Hi Từ, tâm trạng anh không tốt.” Không phải câu nghi vấn mà là câu khẳng định, Diệp Bối Nhi đưa tay xoa xoa mặt anh bày tỏ sự an ủi của mình.

“Bảo bối, anh không phải là người lương thiện gì cả, anh là người trong hắc đạo giết người không gớm tay. Nhiều người nói anh tàn nhẫn, lạnh lùng, không từ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích. Không sai, bọn họ nói đúng, anh chính là tàn nhẫn như vậy. Giữa phong ba bão táp cuộc đời, anh không thể yếu đuối. Nếu mình gục ngã thì sẽ bị người khác giẫm đạp lên. Thà bị người khác giẫm đạp lên tại sao ta phải chấp nhận như thế. Anh phải đứng trên mọi người, người không động vào anh, anh không động vào người. Anh phải kiên cường, anh phải bảo vệ người mình yêu thương.” Tường Từ Hi nói một hơi, Diệp Bối Nhi vẫn chăm chú nhìn anh một giây cũng không rời, cô đưa mặt đến gần áp môi mình lên môi Tường Từ Hi nụ hôn thật nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước.

“Hi Từ, anh không cần phải kiên cường, có em rồi, em sẽ phải vệ anh. Anh không cần một mình chống chọi với phong ba bão táp nữa. Em sẽ là chỗ dựa cho anh, mỗi khi tâm trạng anh không tốt có thể cùng em chia sẻ, em không phải cô gái toàn diện. Nhưng, em tin chắc rằng em sẽ luôn luôn ở bên anh mọi lúc anh cần. Em không quan tâm anh là người lương thiện hay không lương thiện. Em chỉ biết Hi Từ của em là tốt nhất, luôn bảo vệ, luôn yêu thương

chiều chuộng em, lo lắng cho em mỗi khi em gặp chuyện, chăm sóc cho em mỗi khi ngã bệnh, dù em có bướng bỉnh, càn quấy đến thế nào vẫn dùng sự dịu dàng mà che chở cho em. Cho nên....” Diệp Bối Nhi ngừng một chút, lấy hết dũng khí nói với anh. “Cho nên, Hi Từ gả cho em đi.”

“Phụt” Tường Từ Hi ôm Diệp Bối Nhi cười đến run bần bật, anh cười rất sáng khoái, trong ánh mắt anh loé lên một tia sáng, rất nhanh liền bị anh giấu đi.

“Này, em đang nghiêm túc đấy, anh cho em một chút phản ứng được không?” Diệp Bối Nhi thẹn quá hoá giận, sắc mặt ửng đỏ lên vì ngượng.

Ách, hình như có gì đó không đúng nhỉ??? Có cái gì đó đang chọc vào mông cô. Người Diệp Bối Nhi cứng ngắc, động cũng không dám động. Tường Từ Hi trông thấy bộ dáng cô lúc này rất đáng yêu, anh tiến sát lại cổ cô, hà hơi, giọng nói khàn đục, “Bảo bối, theo yêu cầu của em, anh đã có phản ứng rồi nè.”

Diệp Bối Nhi thật sự là muốn đào cái hố chui xuống. Giọng nói có chút sợ sệt, “Hi Từ, em.. Em nói có phản ứng không phải phản ứng này.”

“Hửm?? 'Phản ứng này' ý em là như thế nào?” Tường Từ Hi cảm thấy trêu chọc cô rất vui, anh xoay người cô lại để cô người lên đùi anh, mặt đối mặt, cô cảm thấy người Tường Từ Hi rất nóng, còn có mồ hôi rịn trên trán. Thấy vậy cô đưa tay định lau cho anh. Nhưng dưới thân cô có một thứ cứ chọc vào mông, Diệp Bối Nhi cảm thấy rất khó chịu, ánh mắt ai oán nhìn Tường Từ Hi, “Hi Từ, anh, anh có thể xoa dịu 'tiểu Hi Từ' được không?”

“Làm sao đây?? Em năm lần bảy lượt đánh thức nó. Nó muốn ngủ yên mà không được.” Tường Từ Hi dờ giọng uỷ khuất tràn đầy ai oán.

“Vậy phải làm sao?”

“Em phải thực hiện sứ mệnh giúp nó 'chìm vào giấc ngủ’.” Nói rồi anh bế cô lên giường thuận thế đè lên cô. Hơi thở ấm nóng phả lên mặt Diệp Bối Nhi. Tường Từ Hi cúi người xuống hôn lên môi cô. Từng đợt từng đợt công kích trên mặt Diệp Bối Nhi.

“Hi Từ, em sợ.”

“Không sợ.”

==●●Ta là kẻ phá đám●●==

Sáng sớm ngày hôm sau.

Con sói lớn nào đó đang ôm con cừu nhỏ của mình ngủ say sưa. Hai người cứ triền miên, mây mưa cả đêm. Đến rạng sáng sói lớn đã no nê mới lưu luyến thả Diệp Bối Nhi ra. Bây giờ trên người cô trải đầy những mảng tím xanh, trên cổ cũng có. Diệp Bối Nhi cố gắng cử động thân thể, một cảm nhận đau điếng từ thân dưới truyền đến. Lần đầu tiên tại sao đau như vậy??? Tường Từ Hi đáng chết. Cô bất mãn nhìn chăm chăm gương mặt đang ngủ say sưa kia, khoé miệng còn để lộ nụ cười thoả mãn. Bất chợt sói xám mở mắt.

“Bà xã...” Tường Từ Hi híp mắt cười cười nhìn cừu nhỏ bị mình đem qua ăn sạch, khuôn mặt bây giờ của cô hơi ửng đỏ, chắc là không ngờ Tường Từ Hi đột ngột mở mắt nhìn cô.

“Ai là bà xã của anh?”

“Vậy hôm qua ai nói với anh là 'Cho nên, Hi Từ gả cho em đi' nhỉ?”

Anh đâu có phản ứng đâu??

Nhảm, có phản ứng nhưng phản ứng không phải cô muốn. Cho nên, mới dẫn đến hệ quả là cô ngay cả cử động chân xuống giường cũng không được.
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Sói Lớn Và Cừu Nhỏ

“Bà xã bảo bối...” Sói lớn vẫn ôm chặt cừu nhỏ nằm trên giường. Dùng chóp mũi của mình cọ cọ vào cổ Diệp Bối Nhi giống như làm nũng.

“Hi Từ, mấy ngày nay em không đi làm rồi. Ngày mai, mình trở về công ty nha. Hôm trước, Tiểu Uyển (Trương Lam Uyển bạn thân Diệp Bối Nhi ấy) có gọi cho em hỏi em sao không về nhà. Còn có Melvin, Kitty, Alex bọn họ nữa. Từ sau buổi dạ tiệc bọn họ thấy em đi làm một hai ngày lại nghỉ. Ngày mai quay trở về nha.” Diệp Bối Nhi nhìn anh đầy mong chờ.

“Được.” Tường Từ Hi dừng lại rồi nói tiếp, giọng điệu có chút mỉa mai hoặc câu dẫn lòng người, “Nhưng mà... Anh có điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Chúng ta công khai quan hệ.” Anh lấy tay chọc chọc má cô, cười cười.

“Quan... Quan hệ, không được. Xấu hổ lắm.” Mặt cô chín ngượng chui đầu vào chăn.

Tác giả: Thật ra khi tui viết tới đoạn này, tui lại suy nghĩ lệch lạc cái từ 'quan hệ' Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Sói Lớn Và Cừu Nhỏ (2)

“Bối Bối...”

Âm thanh gọi hồn của ba vị đồng nghiệp của Diệp Bối Nhi. Chính là Alex, Melvin, Kitty. Sáu con mắt mang đầy ám muội nhìn Diệp Bối Nhi. Bọn họ đứng khoanh tay vây quanh chỗ ngồi của cô.

“Bối Bối, cô như vậy mà giấu giếm chúng tôi. Khai mau, đã bao lâu rồi.” Melvin choàng tay qua vai cô truy hỏi. Hai người Alex và Kitty cũng trưng bộ mặt thẩm tra tội phạm.

“Mấy người hỏi Hi Từ đi.” Diệp Bối Nhi xấu hổ cúi đầu nhìn nhìn dưới đất, cô có thể cảm nhận được sáu con mắt rực lửa nhìn cô chằm chằm.

“Bối Nhi, Chủ Tịch gọi cô.” Thư kí Miêu gọi.

“À... Chủ Tịch nha~~~~.” Cả ba đồng loạt nhìn Diệp Bối Nhi bằng ánh mắt ám muội. Thư kí Miêu cố gắng nhin cười đến phát ghen.

“Bối Nhi, Chủ Tịch đang đợi.”

“À, biết... Biết rồi.” Diệp Bối Nhi xấu hổ đến mức không chỗ để chui, cô chạy thật nhanh vào phòng làm việc của Tường Từ Hi. Nhanh tay đóng cửa, cô dựa lưng vào tường thở hồng hộc.

“Sao thế bảo bối?” Tường Từ Hi tay đóng nắp bút máy lại, chậm rãi từ dãy từ sau bàn làm việc đi đến trước mặt Diệp Bối Nhi, đưa tay bẹo má cô một cái, ánh mắt hàm chứa ý cười nhìn cừu nhỏ chằm chằm.

“Không có.” Diệp Bối Nhi lắc đầu nguầy nguậy, ánh mắt trong veo như nước nhìn vị boss xấu xa nào đó.

Tường Từ Hi ôm cô đi đến ghế sofa, để cô ngóc nào đó ngồi lên đùi mình, Diệp Bối Nhi rất tự nhiên dựa vào ngực anh, tìm vị trí thoải mái nhất mà tựa lưng vào. Tường Từ Hi đặt cằm lên vai tâm can bảo bối của anh, cất giọng trầm ấm, “Tại sao chạy nhanh như vậy? Hừm?”

“Nào có...” Diệp Bối Nhi nghịch ngợm trêu đùa ngón tay người nào đó đang ôm eo mình.

“Thật sao? Tại sao mặt lại đỏ như vậy? Có phải đang xấu hổ không?”

“Có anh xấu hổ thì có. Mà Hi Từ này, anh gọi bảo Thư kí Miêu gọi em vào đây làm gì?”

“Đột nhiên cảm thấy nhớ cừu nhỏ.”

A, chỉ là một câu nói đơn giản thôi. Vậy mà Diệp Bối Nhi cảm thấy thật ấm lòng.

==●●●●●●●●●●●●●●●●

Và thế là một buổi làm việc buổi sáng đã kết thúc trong phòng làm việc Chủ Tịch phúc hắc nào đó.

“Hi Từ thả em ra. Công việc em phải làm xong trước giờ nghỉ trưa.”

“Được rồi.” Người nào đó bắt đầu đi bỏ bảo bối mình ra. Ánh mắt oán giận nhìn Diệp Bối Nhi đang từ từ tiến về phía cửa, cuối cùng anh nhin không được, đành đứng dậy chặn đường cô, “Bảo bối như vậy mà đi sao?” Giọng nói anh có chút nũng nịu, như mèo nhỏ cầu xin nhìn cô.

Diệp Bối Nhi nhìn anh không hiểu.

Sói xám nhìn cừu nhỏ ngu ngơ, anh hừ mũi một cái, cố gắng nghiêng mặt đi chút xíu để cừu nhỏ hiểu ý trao tặng nụ hôn tạm biệt cho mình. Cuối cùng thì sao? Cuối cùng cừu nhỏ đầu óc đã hiểu dụng ý của sói xám phúc hắc. Cô nảy sinh ý đồ xấu xa trêu ghẹo sói xám một chút.

“Hi Từ anh làm gì nghiêng mặt vậy?” Diệp Bối Nhi cố tỏ ra vẻ vô tội, chớp chớp đôi mắt to ngập nước nhìn anh. Cổ cô mỗi gần chết, người gì đâu mà cao quá khó đi được. Anh - 1m89, còn cô - 1m61. Fine, được rồi cô ổn. Không phải chân cô ngắn mà vì anh quá cao. Vì thế tình cảnh hiện tại sẽ là: Sói xám cúi đầu xuống hơi nghiêng mặt đi 35 độ, Cừu nhỏ ngẩng đầu lên 45 độ mở to đôi mắt ngập nước nhìn Sói xám. Tình huống như vậy kéo dài khoảng...

1 giây, 2 giây, 3 giây...

Cuối cùng Sói đã bị K.O. Cừu nhỏ toàn thắng. Tường Từ Hi thở dài cúi xuống in lên môi Diệp Bối Nhi. Một nụ hôn dịu dàng như chuồn chuồn lướt nước. Diệp Bối Nhi cười, mắt cong thành hình bán nguyệt, miệng để lộ hai răng nanh nho nhỏ.

“Hi Từ.” Cô gọi tên anh.

“Hửm?” Anh đáp lại nhẹ nhàng, âm thanh dường như phát ra từ cổ họng.

Cô nhón chân đưa môi gần lỗ tai anh, nói một câu gì đó rồi lập tức chạy ra ngoài.

‘Hi Từ, anh làm nũng thật đáng yêu’

Tường Từ Hi bất giác cười cười, anh làm gì mà không nhận ra được ý đồ giả ngọt của cô chứ? Chỉ là cô thích giả ngọt thì anh nương theo cô vậy. Bởi vậy, nhà tư bản đúng là nhà tư bản. Cực kì gian xảo!!!! Thương bất gian, bất đắc thương nhân.

Thời gian trôi qua thật nhanh. Giờ nghỉ trưa cũng đã đến, đồng hồ điểm 12h. Alex, Melvin, và Kitty nhanh tay nhanh chân thu dọn đồ đạc đi ăn trưa. Còn cô đành ngậm ngùi hoàn thành bản báo cáo nộp cho Quản Lý Mẫn mới được ăn cơm. Alex hỏi cô có cần mua giúp cô phần cơm trưa không? Cô từ chối vì sợ làm phiền, đưa đại một lí do nào đó mà khéo léo chối từ.

“Bữa sáng ăn còn hơi no. Không cần làm phiền cô đâu. Nhanh đi Kitty và Melvin đang đợi kia.”

Ba người bọn họ đi rồi, Diệp Bối Nhi đưa tay xoa xoa huyết thái dương, cô đứng dậy đi đến phòng trà pha một li ngũ cốc uống dần bụng.

Quay trở lại bàn làm việc, nưarLayout trôi qua cuối cùng cũng xong phần báo cáo. Diệp Bối Nhi duỗi lưng xoa xoa bả vai. Cô ngược bầu trời xám xịt, mưa rơi không ngừng. Máy lạnh trong văn phòng đang làm việc hết công suất, phả từng đợt khí lạnh ra. Khắp văn phòng làm việc không một bóng người. Nhìn ngoài kia mưa không ngớt, những nhà cao tầng san sát nhau trên đó có những bản hiệu quảng cáo đầy màu sắc. Phía xa xa, cô còn nhìn thấy vài tia chớp xé toạt cả bầu trời mưa bão, không một tiếng ròi biến mất khỏi sau màn mưa.

Mưa tạt trên mặt kính cửa sổ, những giọt nước trong suốt thi nhau chảy xuống. Trời mưa cộng với khí trời man mát, cơn buồn ngủ bất ngờ ập đến, Diệp Bối Nhi đưa tay che miệng ngáp một cái. Đầu tựa vào lưng ghế chợp mắt một lát. Phía sau, cách cô khoảng vài mét Tường Từ Hi vừa mới gặp khách hàng về, vì đi mưa tóc có hơi ướt, bị âu phục cũng bị dính ướt theo. Anh nhìn cô ngủ trên ghế. Tường Từ Hi tiến đến gần Diệp Bối Nhi, anh ngồi xổm xuống đưa tay xoa xoa gò má lạnh lạnh của cô. Nhìn trên bản báo cáo của anh có đặt một li ngũ cốc còn uống dở, xung quanh chỉ còn cô và anh. Ngay cả tiếng hít thở đều đều của cô cũng nghe rất rõ ràng.

“Tại sao không ăn cơm?” Anh nhẹ nhàng hỏi cái người đang ngủ say sưa kia. Dường như trong giấc ngủ cô cảm nhận được có người hỏi mình, Diệp Bối Nhi bất giác đáp lại, “Tại anh.”

‘Tại anh??’

Tường Từ Hi nhú mồm, ngủ mà dám mơ đến người đàn ông khác, mặt anh xám xịt như mây ngoài trời, Tường Từ Hi khó chịu bẹo má cô.

Diệp Bối Nhi mơ màng cảm thấy bị người ta quấy rầy, bĩu môi kháng nghị, “Hi Từ đừng phá mà.”

“Bảo bối dậy ăn cơm.” Giọng điệu anh mang theo ý cười.

Diệp Bối Nhi đưa tay dụi dụi mắt, khi cô mở mắt ra đập vào mắt cô là gương mặt yêu nghiệt của Tường Từ Hi, anh nhìn cô cười đến vô hại.

“Tại sao không ăn cơm?”

“Không muốn ăn.”

“Lại không ngoan.” Anh cung chiêu dùng ngón trỏ điểm nhẹ lên chóp mũi Diệp Bối Nhi.

“Em uống ngũ cốc no rồi.”

“No cái gì mà no.” Tường Từ Hi tránh mắt cô, “Em ăn uống như vậy, thảo nào toàn da bọc xương, ôm không thoải mái chút nào.”

“Em đã 54 kg rồi đấy. Nguồn mỡ dồi dào trên bụng em đều cho anh ban cho đấy.” Diệp Bối Nhi phụng phịu, dùng ánh mắt hờn dỗi nhìn anh.

Nghe coi nói vậy, Tường Từ Hi đưa tay chọc chọc vào nguồn mỡ dồi dào trên bụng Diệp Bối Nhi sau đó cảm thán, “Ừm, mập thật.”

“Anh...”

Và rồi....

Tường Từ Hi đã bị bỏ lơ suốt một tuần liền.

Tác giả: đáng lăm Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Sói Lớn Và Cừu Nhỏ (3)

“Bảo bối...” Tường Từ Hi đáng thương đã bị bỏ lơ suốt một tuần liền, vị Boss nào đó ngậm ngùi nhìn Diệp Bối Nhi đang ăn trưa bằng mì gói với Melvin, nhìn cô nói chuyện với Melvin rất vui vẻ, cười tít cả mắt.

“Tại sao lại ăn mì gói.” Tường Từ Hi lăm bằm một mình.

Sắc mặt Tường Từ Hi xám xịt. Không khí xung quanh đột ngột giảm xuống, Melvin cảm thấy có một ánh mắt sắc bén đang nhìn chăm chăm, Melvin vừa xoay mặt qua 45 độ, đã vinh hạnh 'đón nhận' một đôi mắt 'triu mến' nhìn mình đầy 'tình cảm'. Không rét mà run, anh đang ăn mì mà nghẹn, ho sặc sụa, hai cọng mì từ trong lỗ mũi thò ra ngoài. Diệp Bối Nhi thấy thế cố gắng nhịn cười, rót cho Melvin một li nước lọc, đưa tay vỗ vỗ lưng Melvin.

Melvin vội vàng cảm ơn Diệp Bối Nhi, sau đó vội vã đi vệ sinh nhanh chóng chuẩn bị, nếu không con bảo của Chủ Tịch đại nhân đổ ập vào đầu anh thì.... Chết không lối thoát.

Lúc Melvin đi qua Tường Từ Hi, anh đã được ban cho ánh mắt không mấy thiện cảm. Anh nhanh chân chạy trốn chết.

Tường Từ Hi rảo bước đến chỗ ngồi của Diệp Bối Nhi. Anh đưa tay chọc chọc vai cô, nhỏ giọng nói, “Bảo bối... Đừng giận anh mà, anh biết lỗi rồi. Anh, anh không chê em mập nữa mà.”

Mà cái người đang ngồi quay lưng lại với anh, hiện giờ cực lực nhịn cười. Diệp Bối Nhi nhịn cười đến vai run bần bật. Vậy mà, Sói xám cứ tưởng là cô khóc, luống cuống tay chân, lập tức kéo vào ngực mình ôm thật chặt, một tay siết eo cô, một tay xoa xoa đầu cừu nhỏ như vỗ về an ủi, “Đừng khóc mà. Xin lỗi, anh xin lỗi.” Giọng anh dịu dàng, du dương như một khúc tình ca, ngay cả giọng nói cũng mang đầy vẻ yêu chiều, sủng nịnh.

Diệp Bối Nhi thực sự nhịn cười không được nữa, cô đẩy Tường Từ Hi ra ôm bụng cười một trận. Cô cười đến chảy cả nước mắt, trong khi đó trên đầu vị Boss kiêm bạn trai cô đang nổi đầy mây đen.

“Em cười nhạo anh? Hừm?” Tường Từ Hi đưa tay nâng cằm Diệp Bối Nhi lên. Sói xám nheo mắt lại nhìn cô như muốn nuốt chửng con mồi.

Tiêu rồi....

Diệp Bối Nhi lập tức ngừng cười, cô nuốt một ngụm nước bọt. Trong đầu nghĩ 'không xong rồi, Hi Từ nổi trận lôi đình'

Bây giờ cô cũng quên bém đi việc đang còn giận anh, Diệp Bối Nhi cố tỏ ra đáng yêu, mở to đôi mắt ngập nước, miệng cười tươi lộ ra hai cái răng nanh nho nhỏ.

“Hi Từ... Em đâu có cười anh.” Diệp Bối Nhi phụng phịu kéo kéo cái tay đang nâng cằm mình.

“Vậy em cười cái gì? Hừm?”

“Em cười Melvin.” Nghĩ đến đáng vẻ của Melvin có hai cọng mì thò ra từ lỗ mũi, Diệp Bối Nhi nhịn không được lại cười.

“Cười cái gì? Hừm?” Tường Từ Hi tiếp tục 'tra khảo' cô.

“Thì lúc nãy Melvin bị sặc thò hai cọng mì từ lỗ mũi.”

Vậy là sau một tuần bị bỏ lơ, Sói xám kiêm Chủ tịch kiêm bạn trai kiêm cấp trên kiêm... À mà thôi :))) cuối cùng cũng 'cách mạng' thành công dụ dỗ Cửu nhỏ lại nói chuyện với anh.

“Bảo bối.” Tường Từ Hi ôm cô ngồi trên đùi mình. Còn Diệp Bối Nhi thì đang ăn kem, cô múc một muỗng to dùng đưa vào miệng.

“Ừm...” Buốt óc quá.

•Tác giả: I know that feeling :))

Tường Từ Hi nhú mảy giết lấy hũ kem trên tay cô vứt vào thùng rác. Anh lấy khăn giấy giúp cô lau miệng, anh lại tiếp tục 'cần nhân'.

“Tại sao lại múc muỗng to như vậy? Không biết là buốt óc sao? Cái đồ ngốc này.... Bla bla.”

Diệp Bối Nhi chăm chú nghe anh thuyết giáo một hồi, cuối cùng cũng chen vào nói một câu, “Hi Từ, hũ kem lúc nãy mất lắm đó. Em chưa ăn hết nữa.” Diệp Bối Nhi bữu môi bất mãn, cứ nghĩ đến hũ kem đang được yên nghỉ trong sọt rác thì cảm thấy tiếc đứt ruột.

“Ăn đồ lạnh nhiều không tốt. Ngoan, không được nhõng nhẽo.” Tường Từ Hi lại giờ giọng thuyết giáo nhưng âm thanh ngập tràn yêu chiều, anh đang nhìn cái người không được ăn kem mà bất mãn ngồi trên đùi mình. Tường Từ Hi cười cười, đưa tay bẹo má Diệp Bối Nhi một cái.

“Được rồi, anh mua đèn cho.”

“Thật không?” Diệp Bối Nhi đang ủ rũ nghe vậy lập tức hai mắt sáng ngời.

“Ừm.”

“Hi hi.”

“Đồ ngốc.” Em thật dễ dụ. Tường Từ Hi đưa tay cốc yêu trên đầu cô một cái, sủng nịch hôn lên đôi má phúng phính của cô. Song, anh lại nói, “Bảo bối, tại sao ăn trưa bằng mì gói? Hừm? Lúc nãy ăn đồ lạnh nữa. Bao tử em không tốt, ăn không đúng giờ lại đau. Nghe lời, sau này không được như vậy nữa.”

“Biết rồi mà.” Diệp Bối Nhi xoay người lại đưa hai bàn tay xoa xoa trên mặt người nào đó. Cô nhú mĩ, “Sao ôm vậy?”

“Em bỏ rơi anh suốt một tuần. Anh ăn không ngon ngủ không yên. Ngay cả râu anh cũng chẳng buồn cạo nè.” Nói rồi Tường Từ Hi đưa cằm mình cọ cọ vào mặt bảo bối của anh. Anh lại nói tiếp.

“Anh rất nhớ bảo bối, mà bảo bối lại ngó lơ anh suốt. Azzzz, thật đau lòng mà.”

Tường Từ Hi 'tội nghiệp' nhìn cô với đôi mắt đáng thương, anh cúi người xuống hờn vai cô cọ cọ vài cái. Diệp Bối Nhi không đành lòng nhìn anh như vậy, xoay người lại ôm anh thật chặt, thủ thủ với anh, “Hi Từ, xin lỗi.”

(Tác giả: Gian thương Đáng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ngụy Hiểm (1)

Sau giờ tan sở.

Diệp Bối Nhi hí hửng đợi vị Boss đại nhân của mình ở bãi đỗ xe. Mắt thấy đáng vẻ đại soái ca Tường Từ Hi bước ra từ thang máy, cô nhìn không chớp mắt luôn, từ khi trở thành bạn gái anh, chưa lần nào nhìn anh từ xa như vậy, toàn nhìn cự li gần thôi

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Mẫu Truyện Nhỏ (1)

Chuyện kể rằng, rất lâu rất lâu sau này, Diệp Bối Nhi đã gả cho tên lão đại xấu xa nào đó. Cuộc sống thường ngày rất thư thái, hết ăn lại ngủ đánh thị chính là sâu gạo. Nguyên nhân chính biến cô thành sâu gạo là vị đại Boss Trương Từ Hi. Anh không cho bảo bối nhà mình đi làm việc nữa, bắt buộc cô ở nhà. Cho nên cô rảnh rỗi sinh nông nổi và một ít tác động khác. Diệp Bối Nhi đã dần thân sa lầy vào thế giới ngôn tình và nghiện game online nữa. Sau đây là cuộc đối thoại thường ngày.

"Oa~~~~ thật soái nha. Ông xã anh đọc thử đoạn này đi... Vị nam chính này thực chiều nữ chính nha." Diệp Bối Nhi hí ha hí hửng đưa quyển tiểu thuyết cho ông xã nhà mình.

Ông xã nào đó trên đầu nổi đầy mây đen, liếc mắt cũng không thèm nhìn đến quyển tiểu thuyết trên tay bảo bối của anh, Trương Từ Hi đưa tay nắm cái cằm xinh xắn của cô, lạnh giọng nói, "Bà xã bảo bối, ông xã chiều em không bằng tên nam chính trong quyển tiểu thuyết của em sao? Hửm?"

Diệp Bối Nhi nghe giọng điệu sắc mùi dấm chua của ông xã nhà mình liền bỏ quyển tiểu thuyết xuống, lập tức làm nũng, cô giạng hai chân ngồi trên đùi Trương Từ Hi, mặt đối mặt với anh, Diệp Bối Nhi sau khi chung đụng với ông xã lâu ngày lá gan cũng lớn hơn, cô hôn lên yết hầu Trương Từ Hi, híp mắt nhìn anh cười, "Ông xã, anh đừng giận mà. Em có nói ông xã không chiều em đâu? Ông xã của em soái nhất, ông xã lại tốt với em nữa, cũng rất chiều em nha."

Trương Từ Hi hài lòng với câu trả lời của cô, anh cười cười, rồi cúi người hôn lên cái cổ trắng ngần của cô, hơi thở ấm nóng phả vào vành tai mẫn cảm của cừu nhỏ ngọc ngà, "Bà xã, em lại châm lửa rồi." Giọng cười yêu nghiệt vang lên.

== Ta là kẻ phá đám ==

Lại một tình huống khác.

"Bảo bối." Trương Từ Hi nhú mày nhìn Diệp Bối Nhi đang chơi game online mà chẳng thèm để ý ông xã là anh đây.

"Ông xã gọi em có chuyện gì?" Diệp Bối Nhi vẫn cúi đầu nhìn màn hình, chăm chú đánh quái, tay phải cầm chuột click liên tục. Cô thật sự nghiện game rồi.

"Em nghiện game online?"

"Ngày nào em cũng chơi thấy có nghiện đâu." Đầu cô không ngẩng lên vẫn tiếp tục đánh quái.

"Em mau tắt máy tính cho anh." Trương Từ Hi tức giận.

"Ông xã, cho em chơi một xíu thôi. Đánh hết trận này em tắt liền." Diệp Bối Nhi vẫn bỏ ngoài tai những gì anh nói.

"Này... Ông xã làm gì vậy? Bỏ em ra, sắp đánh xong rồi mà." Trương Từ Hi không nói hai lời đưa tay tắt máy tính, rồi khiêng Diệp Bối Nhi đặt lên vai mình vác cô lên giường.

"Bà xã, em dám không nghe lời."

"Tại ông xã hét, tại ông xã." Diệp Bối Nhi méo mào nói, hai tay nhỏ bé đánh vào lồng ngực rắn chắc của Trương Từ Hi. Cô khó khăn lắm mới đánh hết quái chuẩn bị diệt Boss thì Trương Từ Hi lại tắt máy tính. Cô tức lắm mà không dám phản kháng, chỉ sợ ông xã nhà mình nổi giận. Nước mắt cô to như hạt đậu liên tục chảy ra.

Trương Từ Hi thấy vậy không đành lòng mắng cô nữa. Anh đặt cô ngồi lên đùi mình, ôm bà xã vào lòng, nhẹ giọng nói, "Bà xã... Đừng khóc mà. Anh không mắng nữa."

Diệp Bối Nhi sụt sịt mũi nhìn anh, cô đưa tay lau nước mắt.

"Tại... Tại ông xã hét." Giọng cô có chút nghẹn ngào lên án Trương Từ Hi.

"Tại sao?" Trương Từ Hi hai tay ôm lấy eo cừu nhỏ.

"Tại ông xã cứ bắt em ở nhà, em rảnh rỗi sinh nông nổi mới chơi game online. Nếu, nếu anh cho em đi làm thì đâu có chuyện gì." Diệp Bối Nhi đưa tay quệt mũi, ánh mắt long lanh ngập nước nhìn anh.

"Tại ông xã, bà xã đừng khóc nữa, được không? Tại ông xã không ngoan, bà xã đừng giận mà." Trương Từ Hi hôn lên mặt Diệp Bối Nhi vừa dỗ dành cô. Thật là, thấy cô khóc anh lại không đành lòng chút nào. Tâm can bảo bối của anh khóc, tim anh như quặn thắt lại.

"Vây... Ông... Ông xã cho em đi làm lại nha." Diệp Bối Nhi cọ cọ vào ngực anh.

"Tuỳ vào biểu hiện của em đã." Sói xám lại nổi lên dục vọng, trực tiếp đè cừu nhỏ dưới thân.

==• Ta là kẻ phá đám ==•

Cuối cùng thì...

Bà xã người nào đó vẫn tiếp tục ở nhà làm sâu gao. Và cái trò chơi game online đã bị vị Chủ Tịch nào đó thu mua bản quyền, trò chơi đó không biết vì lý do nào đã khoá game. Diệp Bối Nhi chính thức rời bỏ game online.

Bạn đang đọc truyện *Em Cút Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Nguy Hiểm (2)

"Chủ Từ, thuộc hạ thất trách." Ma Phong cùng mười mấy tên hộ vệ đồng loạt quỳ xuống nhận tội. Tường Từ Hi vẫn đứng bất động, mọi người trong đại sảnh Tổng bộ Khắc Long đang đối mặt với cơn bão của Chủ Từ. Ngay cả Doanh Hạo luôn luôn cả lo cả phát cũng thu liễm lại, dáng vẻ cực kỳ nghiêm túc. Chuyện Chủ Mầu bị bắt đi chưa rõ sống chết, là chuyện lớn trong tổng bộ ai ai cũng biết. Chủ Từ rất cưng chiều Chủ Mầu, dính thân xác nhận Diệp Bối Nhi là Chủ Mầu, vậy mà bây giờ... Diệp Bối Nhi mất tích.

Lòng người rối ren, Ma Phong và Doanh Hạo cùng mười mấy tên hộ vệ đang cực kỳ lo lắng cho an nguy Diệp Bối Nhi.

Mà Tường Từ Hi đứng như trời chòng, ngay cả mí mắt cũng không động, nhưng sát khí tỏa ra ngày càng đậm. Ánh mắt đỏ ngầu, gân xanh trên trán cũng thấy rõ mồn một.

Doanh Hạo và Ma Phong thường hay bên cạnh Tường Từ Hi cũng cảm nhận được, hai người đưa mắt nhìn nhau trao đổi, và càng chắc chắn rằng vị trí của Diệp Bối Nhi cực kỳ quan trọng đối với Tường Từ Hi.

"Doanh Hạo." Căn phòng im lặng, bỗng nhiên Tường Từ Hi cất giọng gọi người anh em của mình.

"Cậu mau tra vị trí hiện tại của bảo bối đi." Giọng anh vẫn không mấy may thể hiện một tia cảm xúc nào, lạnh nhạt. Đúng, chính là lạnh nhạt. Từ lúc phát hiện Diệp Bối Nhi mất tích tâm tình biến đổi thất thường, tuy rằng không dễ phát hiện nhưng cái dáng vẻ âm trầm bất định của anh gây cho người khác giác rợn người, bảo bối của anh mất tích mà anh bình tĩnh lạ thường, giống như chuyện này chẳng hề liên quan đến anh.

Thật ra, Tường Từ Hi trong đầu trăm mối tơ vò, anh phải giữ vững bình tĩnh, mau chóng điều tiết tâm trạng muốn giết người của anh. Phải lý trí, tìm giải pháp cứu Diệp Bối Nhi. Chỉ mấy may sơ xuất chỗ nào, tính mạng Diệp Bối Nhi lập tức gặp nguy hiểm, không được, anh không cho phép. Diệp Bối Nhi là bảo bối trong tay anh, anh nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, làm sao anh nỡ để cô gặp chuyện không may được. Bảo bối sẽ không có chuyện, mọi chuyện sẽ như cũ. Chỉ cần anh tìm được cô. Tường Từ Hi đưa mắt nhìn bầu trời xa xăm.

Bảo bối, đừng sợ, anh ở đây.

"Từ Hi, trên người chị dâu nhỏ có gắn thiết bị định vị?" Doanh Hạo kinh ngạc trước lời nói của anh.

"Lúc giúp bảo bối buộc dây giày tớ đã gắn vào đế giày cô ấy." Ngữ điệu chậm rãi, bình tĩnh, không mang theo một tia tình cảm.

"Được. Cho tớ một giờ."

"30 phút, chậm một giây cũng không được."

"Tớ sẽ cố gắng." Doanh Hạo lập tức đứng dậy dẫn theo vài thuộc hạ đi vào phòng tin tức tình báo trong Tổng bộ. Ngón tay lướt trên bàn phím vì tính rất nhanh, thông số lập hiện ra trước mặt, các hacker khác nhanh chóng truy tìm tung tích Diệp Bối Nhi dựa vào thiết bị định vị trên người cô.

"Chủ Từ, thuộc hạ thất trách." Ma Phong cùng mười mấy thuộc hạ vẫn đứng nghiêm quỳ dưới sàn. Nhận thức, được sự sợ hãi của bản thân, Ma Phong tự nhận lỗi.

"Đứng lên" Tường Từ Hi lạnh giọng nói. anh bây giờ mới xoay người lại đối mặt với Ma Phong.

"Chủ Từ."

"Đứng lên." Tường Từ Hi dần mất kiên nhẫn.

"Vâng."

"Tôi không trách cậu." Chỉ bốn chữ đơn giản. Nhưng đối với Ma Phong là một đặc ân rất lớn. Mọi người cũng biết Tường Từ Hi tính khí cao ngạo, suy nghĩ thâm sâu khó lường. Một khi nhận định kẻ nào làm trái ý mình thì lập tức giết... Tường Từ Hi không dễ tin tưởng bất kì ai, những người thân cận nhất của anh chỉ có ba người. Lần lượt là Diệp Bối Nhi, Doanh Hạo, cuối cùng là Ma Phong. Ngoài ra, bất cứ ai anh cũng không tin. Chỉ bốn chữ đơn giản đã nói lên sự tín nhiệm của Tường Từ Hi đối với Ma Phong.

*** (Tác giả: Au cứ ngửi thấy mùi đam ở đâu đây. "Tôi không trách cậu")

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hung Thủ Là...

Loạng choạng loạng choạng, mơ mơ hồ hồ.

Trước ngưỡng cửa sống chết, luân hồi của vận mệnh.

Trong lúc lòng em rối như tơ vò thì nghe thấy những đau đớn của anh.

Em bắt lực, chỉ có thể khóc theo lời anh kể.

Con tim đau khổ đến tột cùng, chỉ muốn ở bên anh.

Vì anh mà không ngại trèo đèo vượt suối.

Có trời mới biết được.

Em trong anh quan trọng đến nhường nào.

Có trời mới biết được.

Anh yêu em chân thành biết bao nhiêu.

Yêu là chấp nhận mạo hiểm.

Yêu là chấp nhận chờ đợi.

Vĩnh viễn không bao giờ đổi thay.

Yêu là tin tưởng, là kiên định.

Yêu là không có giới hạn.

Vĩnh viễn không bao giờ đổi thay.

Tình yêu cho ta ánh mặt trời ấm áp.

Tình yêu chấp thêm cho ta đôi cánh.

Ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm.

Em không cần biết anh thay đổi như thế nào.

Anh là tia sáng ấm áp trong bóng tối cô đơn của em.

Cùng nhau rời xa khỏi xa mạc cô đơn này.

Yêu- Tạ Đình Phong, Trác Thái Nghiên

~~~~~
"Bảo bối." Tường Từ Hi yêu thương vuốt ve gương mặt Diệp Bối Nhi. Bảo bối của anh tại sao lại trở thành như vậy, anh đã hứa với cô sẽ bảo bọc che chở cho cô, nhưng anh vô dụng. Anh có thể hô phong hoán vũ, một tay che trời tại sao có thể sơ suất để ả tiện nhân đó hành hạ cô.

Tường Từ Hi đưa tay bấm gọi cho Doanh Hạo, "Hạo, giúp tớ chuẩn bị, tớ muốn đưa bảo bối về nhà."

"Được." Doanh Hạo lập tức đồng ý.

Cúp máy, anh vuốt lại vài sợi tóc rơi trên mặt Diệp Bối Nhi, đến giờ cô vẫn chưa tỉnh, Tường Từ Hi ánh mắt tràn đầy yêu thương nhìn cô.

"Bảo bối, sẽ không ai tổn thương em được nữa." Nói xong, ánh mắt anh hần lên những tia máu đỏ.

=====

Ma Phong nhìn ả tiện nhân kia, ả được trời đánh chập vào tường. Bọn thuộc hạ cũng căm ghét nhìn ả ta. Chủ Mẩu là trấn bảo của Chủ Từ mà con ả khôn kiếp này dám ức hiếp cô. Một tên thuộc hạ nhện không được nữa lên tiếng. "Nhị Dương Gia, thuộc hạ to gan hỏi, tại sao Chủ Từ không trực tiếp giết ả ta mà phải chờ đến bây giờ?"

Ma Phong liếc nhìn tên thuộc hạ rồi nói, "Chủ Tịch có lệnh phải giữ mạng con ả đấy."

"Thuộc hạ đã hiểu."

Vừa dứt lời tiếng bước chân mạnh mẽ đầy hiên ngang của Tường Từ Hi đi vào Địa Lao. Ma Phong đem một ghế đặt giữa căn phòng đang giam ả ta. Tường Từ Hi neho mắt đầy nguy hiểm nhìn ả.

"Chủ... Chủ... Chủ Tịch." Kitty mắt nhìn thấy Tường Từ Hi liền sáng lên.

Anh chẳng nói chẳng rằng, anh đưa tay ra, Ma Phong lập tức hiểu ý liền lấy khẩu súng đặt vào tay Tường Từ Hi.

"Pằng"

"Pằng"

"Pằng"

"Pằng"

"Á a a a a..." Tiếng thét thất thanh của Kitty vang vọng khắp phòng giam, Tường Từ Hi mặt không biến sắc nhận lấy khăn tay từ Ma Phong lau sạch khẩu súng. Sau đó, anh phun ra một câu, "Gân tay gân chân ả ta đã đứt hết." Đúng vậy, bốn phát súng nổ ra, bốn viên đạn ghim thẳng vào cổ tay cổ chân Kitty, máu tuôn ra không ngừng. Tường Từ Hi sắc mặt lạnh lẽo trên môi nở một nụ cười quý dị, tròng mắt nổi lên những tia máu, chất giọng ma mị băng lãnh như từ địa ngục truyền đến, "Kitty, cô có biết tại sao mình bị bại lộ không? Mặc dù cô đã che giấu rất giỏi. Đáng lẽ ngay từ lúc Liễu Phi Nhã bị đuổi việc cô nên dừng tay."

"Tại... Tại sao? Con đàn bà dê tiện kia có thể được anh che chở bảo bọc, rõ ràng tôi là người biết anh trước, tôi cũng thổ lộ với anh trước. Tôi không cam tâm, không cam tâmmmmmmm" Kitty cả người vô lực ngã xuống, cũng may có dây xích buộc chặt cô ta lại. Tay và chân cô ta suốt đời cũng không thể cử động được nữa. Kitty cũng chỉ nằm đó, như một phé vật, vĩnh viễn đến cuối đời cũng không thể đi lại như trước.

Tường Từ Hi vẫn ung dung, điềm nhiên mà vắt chéo chân ngẩng đầu cao ngạo nhìn con ả phé vật. Tiếng cười trầm thấp có từ tính phát ra từ cổ họng, âm thanh quái dị được Kitty nghe rõ không bỏ sót một giây nào, tiếng cười như từng mũi dao đâm vào màng nhĩ ả ta. Khuôn mặt ả trắng bệch, cắt không còn một giọt máu, mồ hôi nhễ nhại tuôn tã như mưa.

Kitty, ngẩng đầu cố gắng nhìn rõ khuôn mặt của Tường Từ Hi. Cô ta cười, cười đến nước mắt cũng chảy ra, "Tường Từ Hi, đúng là tôi làm đây thì sao? Chẳng phải bây giờ tôi bị anh tóm được rồi sao? Anh nói đúng, lúc Liễu Phi Nhã bị đuổi tôi nên dừng tay, nhưng tôi không cam tâm. Tôi có thể lợi dụng Liễu Phi Nhã để trừ khử Diệp Bối Nhi, thì cũng có khả năng khiến cho con khốn ngu si Liễu Phi Nhã kia hoàn toàn rơi vào bị mà mình bị sắp đặt. Cô ta cứ mình thông minh nhưng ai ngờ thông minh bị thông minh hại. Tường Từ Hi anh đừng nghĩ mình có thể một tay che trời. Thực tế thì sao nào? Anh vẫn sơ suất vẫn khiến cho Diệp Bối Nhi bị tôi bắt đi." Kitty cười, nụ cười còn khó coi hơn khóc, ánh mắt cô ta tràn đầy thù hận nhìn Tường Từ Hi chăm chăm.

Kitty lại nói tiếp, "Tường Từ Hi, có phải lúc đầu anh đã nghi ngờ Liễu Phi Nhã?" Kitty vẫn mặc cho con đau đang giày xéo mình, nở nụ cười khiêu khích nhìn anh.

"Đã từng, cho đến khi nhìn thấy đoạn video." Từ khi Tường Từ Hi bước vào phòng giam Ma Phong và thuộc hạ của mình vẫn lảng lảng theo dõi cuộc nói chuyện giữa Chủ Từ và Kitty.

Kitty nhúu mày, cô ta nhìn anh như đang dò xét con người của người đàn ông đối diện mình, có lẽ Kitty cả đời này cũng không thể thấu hiểu hết tâm tư cùng suy nghĩ của Tường Từ Hi. Anh là một con người có tính khí cuồng ngạo, khát máu, tâm tư khó đoán, thù ra tay tàn nhẫn, nếu không như vậy thì tại sao anh lại có thể leo lên vị trí lão đại ngày hôm nay. Tường Từ Hi nhàn nhã dựa lưng vào ghế, mặc cho Kitty dò xét mình. Ngón trỏ đặt trên tay vịn ghế gõ gõ theo tiết tấu. Không gian xung quanh bỗng chốc im lặng đến đáng sợ, chỉ nghe thấy mỗi tiếng phát ra từ ngón tay anh gõ lên ghế.

Kitty thật sự không nhện được sự tra tấn này nữa, liền hướng về phía Tường Từ Hi gào lên, "Tường Từ Hi, anh muốn sao hả?"

"Ma Phong, giúp tôi chăm sóc cô ta. Hai ngày sau, tôi quay lại, tôi muốn trông thấy cô ta còn thảm hơn lúc bảo bối bị hành hạ." Tường Từ Hi nhấn mạnh

từ "chăm sóc" đầy ẩn ý, cũng mặc cho ả ta điên cuồng gào thét bên trong, anh đưa tay sửa lại âu phục, tiêu sái cất bước ra ngoài.

"Dạ rõ." Ma Phong cung kính đáp.

Vừa mới rời khỏi địa lao, ánh mặt trời buổi chiều chiếu rọi lên người Tường Từ Hi tạo nên một cảnh sắc tuyệt mỹ, xế chiều, mặt trời xuống núi, những tia nắng cuối cùng phủ lên gương mặt cương nghị của anh, đường nét sắc sảo, nhất là mái tóc được cắt gọn gàng mềm mại màu nâu hạt dẻ, ngọn gió như nô đùa thổi bay vài sợi tóc khiến nó rủ xuống trán, thật hoàn hảo, anh như một bức tranh thủy mặc, im lặng, bình tĩnh giữa chốn phồn hoa ồn ào. Tường Từ Hi ngẩng đầu ngắm cảnh mặt trời lặn. Anh còn nhớ, có một lần Diệp Bối Nhi nói với anh, cô rất thích nhìn anh đứng dưới ánh nắng mặt trời vào buổi chiều, nhìn anh lúc đó như một thiên thần. Khi ấy cô cười rất tươi nhìn anh, đôi mắt cong thành hình bán nguyệt, cô còn ôm anh cùng anh ngắm mặt trời lặn.

Thiên thần sao? Anh cười khỏ. Có lẽ trên thế giới này chẳng ai khác ngoài nói anh là thiên thần. Mọi người đều coi anh là ác ma là sứ giả của cái chết, vậy mà cô vẫn yêu anh, coi anh là thiên thần của đời mình.

Đúng thế, Tường Từ Hi là Thần Chết của mọi người nhưng anh sẽ là thiên thần của cô. Chỉ duy nhất của cô mà thôi.

Đang chìm trong suy nghĩ của mình. Bất ngờ điện thoại của Doanh Hạo gọi đến làm đứt đoạn dòng suy nghĩ của mình.

"Hạo, có chuyện gì?"

"Chị dâu nhỏ tinh rồi."

Bạn đang đọc truyện *Em Cút Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cưng Chiều Em Suốt Đời

Nhận được điện thoại của Doanh Hạo, Tường Từ Hi không suy nghĩ nhiều lập tức quay về.

Tiếng bước chân dồn dập vang vọng trên hành lang đại sảnh, Tường Từ Hi có thể ví von đang bay, anh hận không thể dùng tốc độ nhanh nhất để chạy đến bên bảo bối của anh.

Anh thở dồn dập, tay cầm nắm cửa vặn nhẹ một cái rồi bước vào.

Thấy Diệp Bối Nhi được y tá đỡ ngồi dậy dựa lưng vào giường, bác sĩ đang kiểm tra cho cô. Tường Từ Hi nhanh chân chạy đến bên giường ôm chầm lấy Diệp Bối Nhi, "Bảo bối, anh rất nhớ em, rất nhớ, rất nhớ bảo bối của anh." Vừa nói vừa siết chặt eo cô để dựa sát vào lồng ngực ấm áp của anh, anh thật sự rất nhớ cô, ôm cô không thể thỏa mãn nỗi nhớ nhung này, Tường Từ Hi đưa tay nâng cằm cô lên, nụ hôn đột ngột rơi trên cánh môi đào của Diệp Bối Nhi, thật ướt át, anh đưa tay ghì chặt gáy cô không cho cô cử động. Hai người đang tình nồng ý mật mà bên này vị bác sĩ và y tá đang hoá đá nhìn cặp đôi hôn nhau say đắm. Thấy Diệp Bối Nhi sắp thở không được nữa, Tường Từ Hi quyến luyến buông cừu nhỏ ra, nhìn thấy môi bảo bối mình hơi sưng đỏ thì rất hài lòng. Lúc này mặt Diệp Bối Nhi đỏ vì ngượng, bác sĩ và y tá cũng hoàn hồn lại, vị bác sĩ đưa tay che miệng ho nhẹ vài tiếng nhằm phá tan cục diện rối rắm này, "Tường thiếu."

Tường Từ Hi lấy gối đặt sau lưng Diệp Bối Nhi để cô dựa cho thoải mái, sau đó anh mới đưa mắt nhìn vị bác sĩ vừa mới lên tiếng kia, gương mặt không dịu dàng như lúc nãy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh ta tràn ngập lạnh lẽo, vị bác sĩ thầm than trong lòng, sắc mặt thay đổi thật nhanh.

"Tường thiếu, tình trạng của Diệp tiểu thư đã không còn đáng ngại, những vết thương đã lành nhưng vẫn phải chú ý sức khoẻ, chăm sóc tốt sẽ không để lại sẹo, còn vết thương trên trán mỗi hai ngày thì phải thay băng gạc."

Tường Từ Hi rất chăm chú nghe lời dặn dò từ bác sĩ rồi âm thầm ghi nhớ trong đầu.

"Cảm ơn." Tường Từ Hi nói với vị bác sĩ, bản thân anh đã hoàn thành nhiệm vụ lên xin cáo từ rồi đi ra ngoài.

Nhìn thấy hai bóng đèn đã đi rồi, Tường Từ Hi ôm cô ngồi đùi anh, để lưng cô dựa vào ngực anh, "Bảo bối."

"Hi Từ. Em xin lỗi." Diệp Bối Nhi nghếch nghếch ngón tay nói.

"Xin lỗi gì chứ?" Anh yêu thương hôn "chụt" vào má Diệp Bối Nhi hai cái.

"Em hứa với anh là nấu cơm cho anh, nhưng em lại thất hứa."

"Bé ngốc..." Cái đồ ngốc này, bản thân vừa mới tỉnh lại không lo cho sức khoẻ mình lại đi xin lỗi anh vì thất hứa. Thật là..... Tường Từ Hi hết lời với cô.

"Hi Từ."

"Hửm?" Tường Từ Hi lười biếng đặt cằm lên vai cô, giọng nói trầm thấp vang lên.

"Kitty, cô ấy...." Diệp Bối Nhi dè dặt hỏi. Cô vẫn tiếp tục nghịch nghịch ngón tay nhưng không phải tay cô mà cái tay mà đang đặt trên eo cô.

"Hừ!" Nhắc đến con ả khốn kiếp máu nóng trong người anh lại sôi lên. Nhiệt độ trong phòng dường giảm xuống. Thật lạnh!

"Hi Từ, anh định xử lí như thế nào?" Diệp Bối Nhi nhẹ giọng hỏi.

"Sống không bằng chết." Anh gần từng chữ ra khỏi miệng, bộ dạng bây giờ của anh thật muốn giết người. Diệp Bối Nhi nghĩ người nhìn anh có chút hoảng sợ, Hi Từ của cô chưa bao giờ tức giận như vậy cả, Diệp Bối Nhi xoay người ôm lấy eo anh, "Hi Từ, anh đừng hung dữ như vậy được không?" Giọng cô nhẹ nhàng như nước, khẩn cầu nhưng lại như làm nũng.

Nghe cô nói vậy anh cảm thật quá sơ suất, chẳng may đã hù bảo bối sợ rồi.

Tường Từ Hi tì trán mình vào trán Diệp Bối Nhi, "Bảo bối, anh hung dữ vậy sao?" Anh hí cười chờ xem phản ứng của cừu nhỏ ngốc nghếch.

"Rất hung dữ luôn." Diệp Bối Nhi mở to đôi mắt ngập nước nhìn anh làm nũng.

Cha mẹ ơi, Tường Từ Hi chết ngất với dáng vẻ này của cô nha~~~~, tim anh đập "bình bịch, bình bịch". Anh cứ ngây ngây ngốc ngốc nhìn bộ dạng này của cô. Diệp Bối Nhi thật bất ngờ, cô vẫy vẫy tay trước mặt đại Boss, "Hi Từ, làm gì nhìn em dữ vậy?"

Tường Từ Hi mỉm cười, tay ôm eo cô, hôn "chụt" vào môi cô một cái thật nhanh, "Đột nhiên phát hiện bảo bối rất đáng yêu."

"Giờ mới phát hiện." Diệp Bối Nhi làm bộ giận dỗi, xoay mặt đi không thèm nhìn anh. Thật ra trong lòng cô như mở cờ trong bụng, cô chỉ cố ý làm nũng thôi.

Tường Từ Hi nào chẳng biết mánh khoé của cừu nhỏ chứ, chỉ là anh thật sự rất thích nhìn bộ dạng giận dỗi làm nũng của Diệp Bối Nhi.

"Đúng vậy, anh có mắt như mù, giờ mới phát hiện bảo bối đáng yêu như thế." Tường Từ Hi hể hể cứ mở miệng ra một tiếng là "bảo bối", hai tiếng "bảo bối".

"Miệng thật ngọt." Diệp Bối Nhi rất vui vẻ đưa tay véo véo mặt Tường Từ Hi, xúc cảm thật tốt, da cũng rất mịn, bản thân cô gái là cô đây cũng ganh tỵ với da mặt anh.

"Bảo bối, anh đã làm thủ tục xuất viện cho em. Lát nữa, thu dọn một chút thì được rồi." Tường Từ Hi xoa xoa mặt cô, cô đã ốm bết, mặt không có chút thịt nào, eo cũng thon bết, nhưng anh không thích. Anh chỉ thích cừu nhỏ của anh nhiều thịt, mũm mĩm mới đáng yêu. Cuối cùng, Tường Từ Hi đã quyết định đưa cô về Tổng bộ, sẵn dọn đồ cô qua luôn, còn về phần Trương Lam Uyển thì anh sẽ giải quyết, anh nhất định phải nuôi cô mập mạp trở lại, như vậy ôm mới thoải mái.

=====

Tại Tổng bộ....

Diệp Bối Nhi nằm chán ngồi trên sofa dùng điều khiển liên tục chuyển kênh. Cô thờ dài, "Chán quá đi...."

Cô bị "nhốt" như suốt hai ngày rồi, Diệp Bối Nhi không được ra ngoài chắc điên mất. Cô lại chuyển kênh, trên tivi một đoạn quảng cáo được phát ra.

"Bạn muốn mua tivi.... Đến điện máy xanh, bạn muốn mua tủ lạnh.... Đến điện máy xanh..."

=====

•Tác giả: ĐMX u woa, u woa, u woa, u woa~~~~

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

À, nhớ rồi. Cô giúp việc đưa cây bút ghi âm cho Diệp Bối Nhi, rồi nói, "Chủ Mầu, người nghe cái này đi." Diệp Bối Nhi nghi hoặc nhưng vẫn nhận lấy bút ghi âm rồi bật lên. Giọng trầm ấm của Tường Từ Hi vang lên.

"Bảo bối, em không ăn hết chén cháo, anh về coi anh phạt em như thế nào?"

Nghe lời uy hiếp của anh, Diệp Bối Nhi lập tức ỉu xiu, ngậm ngùi múc từng muỗng từng muỗng cháo đưa vào miệng. Miệng còn lảm bảm, "Suốt ngày chi biết bắt nạt người ta thôi."

Đột nhiên sực nhớ ra, Diệp Bối Nhi đặt chén cháo xuống quay sang hỏi cô giúp việc, "Hi Từ, anh ấy chừng nào về?"

"Thưa Chủ Mẩu, thuộc hạ nghe Đương Gia Ma Phong nói là Chủ Từ bay qua Italia công tác phải hai ngày sau mới về."

"Hi Từ đi rồi." Diệp Bối Nhi ỉu rù, vơ lấy điều khiển tắt tivi cháo cũng không ăn, ỉu xiu cất bước đi lên tầng hai. Cô giúp việc thấy vậy quan tâm hỏi.

"Chủ Mẩu, người đừng buồn mà. Chủ Từ sẽ về nhanh thôi."

"Ừm." Diệp Bối Nhi trả lời cho có lệ rồi lúi thủ đi lên đầu.

Tên xấu xa đi công tác cũng không nói một tiếng. Làm... Làm người ta nhớ muốn chết ㄟ_ㄟ

Cô đi vào phòng ngủ, leo lên giường dùng chân bực lấy mình như kimpap, u sầu cầm lấy điện thoại phân vân có nên nhắn tin tên xấu xa nào đó không? Hừ! Suốt ngày bắt cô ở nhà lấy lý do "già mà em phải dưỡng thương ở nhà" rồi đến "sức khỏe em chưa được tốt" bla bla bla....

Diệp Bối Nhi chán nản lăn qua lăn lại trên giường.

Reng... Reng.. Reng..

Nhạc chuông điện thoại vang lên.

Trên màn hình hiện ra ba chữ "ĐỒ VÔ SỈ"

Là Hi Từ gọi, Diệp Bối Nhi nhanh chóng bắt máy.

"Alo..."

"Bảo bối..." Chất giọng ấm áp của Tường Từ Hi vang lên.

"Hi Từ, hai ngày nữa anh mới về sao?"

"Anh phải bay qua Italia công tác. Bảo bối xin lỗi, anh đi mà không nói trước với em, bảo bối đừng giận nhaaaa...." Tường Từ Hi đang đóng vai một người chồng mẫu mực báo cáo hành tung của mình cho bà xã.

"Ai thêm giận." Diệp Bối Nhi bĩu môi, mình hẹp hòi vậy sao.

"Bảo bối không giận nhé!"

"Được." Diệp Bối Nhi cười. Cô cảm thấy Tường Từ Hi thật đáng yêu.

"Anh nghe người làm nói em không ăn hết chén cháo. Hừm? Sao lại bỏ bữa? Không ngoan chút nào." Tường Từ Hi giờ giọng quở trách.

"No rồi mà. Em ăn không nổi nữa, cứ cách hai tiếng lại bắt em ăn, anh coi em là heo sao?" Diệp Bối Nhi đang "lên án" Tường Từ Hi.

"Được rồi, không bắt em ăn nữa. Nhưng mà ở nhà phải ngoan, không được đi ra ngoài lung tung, ở nhà dưỡng thương." Tường Từ Hi dặn dò cô thật kỹ sau khi nghe cô đáp ứng thì nói thêm vài câu rồi cúp máy.

"Ma Phong, đi thôi." Thực ra Tường Từ Hi không có đi Italia công tác mà anh đang trên đường đến Tổng bộ Lãnh Huyết, anh có cho thuộc hạ đi điều tra một người cuối cùng cũng có kết quả.

Lãnh Huyết. Cái tên này thật khiến người khác tò mò.

=====

Ngày thứ nhất, sau khi Tường Từ Hi đi "công tác".

Diệp Bối Nhi nằm chán dưỡng thương, hết ăn rồi lại ngủ. Thực ra vết thương trên người cô đã khỏi từ lâu, chỉ là trên trán phải cách hai ngày thay băng gạc một lần, tránh để nhiễm trùng, bây giờ cô đang ngoan ngoãn ngồi ở trên sofa cho giúp việc rửa vết thương cho cô.

"Chủ Mẩu, sẽ hơi đau, người cố nhịn một chút." Cô giúp việc nói. Kì thực, cô giúp việc này tên A Tổ, cũng là người lần trước vô lễ với Diệp Bối Nhi nhờ cô khuyên Tường Từ Hi mới tha cho cô ta một mạng. Bây giờ, A Tổ trở thành người hầu thân cận bên Diệp Bối Nhi. Ai nha, tất cả đều do duyên phận cả. Sau này, A Tổ cũng được coi là "tình địch" của Tường thiếu nhà ta. Cái đó thì để sau này nói đi. Bây giờ, chúng ta quay về thực tại.

A Tổ thấy cô nhủu này thì dừng tay, lo lắng hỏi, "Chủ Mầu, người đau không? Thuộc hạ nhẹ tay một chút."

Diệp Bối Nhi cười hi hi, xua xua tay, "Không đau, không đau, A Tổ tiếp tục đi." Hazzì, Diệp Bối Nhi đang mặc niệm trong lòng, "đau chết tôi rồi, cha mẹ ơi, đau muốn khóc luôn"

Hai tay cô bấu chặt vào ghế sofa để giảm bớt cảm giác đau trên trán.

Thánh thần thiên địa ơi, rất quáaaaaaa!!!!

Thời gian tích tắc trôi qua, cuối cùng cũng xử lí vết thương xong, Diệp Bối Nhi thở phào nhẹ nhõm, cái gì mà hơi đau chứ? Đều gạt người cả, đau đến muốn lấy mạng tôi rồi, trên đời cô không sợ trời không sợ đất. Chỉ sợ mỗi Hi Từ, ma, bóng tối, gián, đau, nhện, chuồn chuồn, bướm, ong, bọ ngựa, rết, rắn, cuồng chiều, không có tiền,..... Bla bla...

•Tác giả: WTF? Cái gì gọi là không sợ trời không sợ đất?? Cái gì cũng nói ra hết rồi. Còn ba chấm nữa chứ!!!

•Diệp Bối Nhi: Thì tôi sợ mỗi nhiều đó thôi. Còn ba chấm là tôi đã lược bỏ vài thứ không đáng sợ gì mấy.

•Tác giả: Cứu tôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Em Sẽ Ngoan Mà...

"Chủ Mầu, đã 2 giờ sáng rồi, Chủ Từ mà biết sẽ trách phạt thuộc hạ." A Tổ lo lắng khuyên cô mau đi ngủ. Nếu y như cô nói Chủ Từ mà biết thì thế nào? Đương nhiên là chỉ có con đường chết thôi.

Diệp Bối Nhi đang cầm cùi đan khăn choàng, "A Tổ, cô nghỉ trước đi, còn một chút là hoàn thành rồi." Cô buồn ngủ đến nỗi mắt híp thành một đường, Diệp Bối Nhi đưa tay lên che miêng ngáp một cái, nước mắt cũng chảy ra theo cái ngáp vừa rồi, cô cố gắng gượng phải đan xong cái khăn này. Ngày mốt là sinh nhật của Tường Từ Hi. Còn mấy tiếng nữa Hi Từ của cô sẽ về, đương nhiên là cô sẽ không có cơ hội đan khăn rồi, cho nên mặc dù bây giờ Diệp Bối Nhi buồn ngủ muốn chết, cô phải đan cho xong để còn kịp cho Tường Từ Hi một bất ngờ nữa. Nghĩ đến Tường Từ Hi là người đàn ông của mình, Diệp Bối Nhi không tự chủ nở nụ cười hạnh phúc.

30" trôi qua~~~

Diệp Bối Nhi xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, cô đuổi lưng một cái, buồn ngủ quá đi!! Nhưng mà, khăn cũng đan xong rồi. Chắc là Hi Từ rất vui đây... Nghĩ đến khuôn mặt vui sướng khi nhận được chiếc khăn choàng của mình đan cho mà ôm chầm mình. Diệp Bối Nhi nhin không được cười khúc khích.

Diệp Bối Nhi nhanh chóng đứng cắt khăn choàng vào góc tủ quần áo, không yên tâm cô lại lấy mấy bộ quần áo để lên khăn choàng. Cô gật đầu hài lòng.

Diệp Bối Nhi xoay người lại, cô ngạc nhiên vẫn thấy A Tổ đứng đó. Nhìn nhìn đồng hồ gần 3 giờ sáng rồi. Diệp Bối Nhi áy náy nhìn A Tổ.

"Tôi đã nói cô đi nghỉ trước rồi mà. Sao còn đứng đây?"

"Đây là bổn phận của thuộc hạ. Chủ Mầu đừng tự trách." A Tổ nói xoay người đóng cửa phòng ngủ rồi đi ra ngoài.

Diệp Bối Nhi cũng không nói gì nữa, tắt đèn, cô lập tức nhào lên giường bởi vì bây giờ cô rất buồn ngủ rồi. Ngả lưng vào chiếc giường mềm mại, ôm lấy của Tường Từ Hi ngửi mùi hương của anh rồi từ từ chìm vào giấc ngủ ngàn thu.... Nhắm, giấc ngủ sâu:))

"Bảo bối..." Đang ngủ, Diệp Bối Nhi cảm thấy có cái gì đang cọ cọ cô. Thấy nhột Diệp Bối Nhi đưa tay đẩy ra, miệng còn lầm bầm, "Ngửa... Ngửa..."

Tường Từ Hi cười, tiếp tục trêu chọc cừu nhỏ của anh. Mới hai ngày không gặp, anh thấy bảo bối của anh ngày càng đáng yêu ra. Nhịn không được, anh hôn "chụt" vào má Diệp Bối Nhi hai cái.

Bị phá rối, Diệp Bối Nhi bất đắc dĩ phải mở mắt ra. Đập vào mắt cô là khuôn mặt yêu nghiệt của kẻ nào đó. Cô đưa tay dụi dụi mắt.

"Hi Từ, anh về rồi." Âm thanh vui vẻ phát ra, Diệp Bối Nhi ngồi dậy, đưa hai tay ôm chặt cổ anh, đầu cọ cọ vào hõm vai vị đại Boss của cô.

"Bảo bối, nhớ anh không? Hửm?" Tường Từ Hi bẹo má Diệp Bối Nhi một cái, kéo chân cô quần vào cái eo săn chắc của mình, tay trái ôm eo cô, tay

phải đỡ mông để cô không bị tuột xuống.

"Nhớ, rất nhớ luôn." Diệp Bối Nhi nũng nịu nói.

Tường Từ Hi vừa cười vừa ôm cô đứng lên đi vào toilet, "Không uống công anh thương em như vậy."

Anh đặt cô ngồi lên thành bồn tắm, còn mình thì lấy bàn chải đánh răng, bóp một ít kem rồi rót ly nước đi đến trước mặt Diệp Bối Nhi.

"Bảo bối, há miệng ra nào, để anh đánh răng cho em." Tường Từ Hi ngồi xổm xuống đưa bàn chải đến bên miệng Diệp Bối Nhi.

Diệp Bối Nhi rất ngoan ngoãn nghe lời há miệng để anh đánh răng cho mình.

==

Làm vệ sinh cá nhân xong, Tường Từ Hi lại ôm gấu túi Diệp Bối Nhi đi xuống tầng dưới.

"Bảo bối, ở nhà có ngoan không?" Diệp Bối Nhi chột dạ, cố gắng bình tĩnh gật gật đầu.

"Hừm?" Tường Từ Hi dường như không tin nheo mắt lại nhìn Diệp Bối Nhi.

"Thật mà."

"Tha em lần này." Nhìn vẻ mặt đáng thương của cô, Tường Từ Hi không nỡ trách mắng, anh xoay qua lườm A Tổ bằng một ánh mắt sắc lẹm. A Tổ chột dạ cúi đầu xuống không dám động đậy.

Tường Từ Hi ôm cô ngồi vào bàn ăn, anh để Diệp Bối Nhi ngồi lên đùi mình để cô dựa vào ngực anh. Tường Từ Hi xột xa nhìn đôi mắt thâm quầng của cô.

"Bảo bối em không ngoan." Tường Từ Hi thở dài, tay siết chặt eo Diệp Bối Nhi.

"Hi Từ, Hi Từ, đừng giận." Diệp Bối Nhi thấy tâm trạng anh không được tốt, hốt hoảng nhận sai, cô xoay người lại hai tay ôm chặt thắt lưng anh nũng nịu, "Em không thức khuya nữa, anh đừng tức giận."

"Còn gì nữa?"

"Em không nên bỏ bữa."

"Còn gì nữa?"

"Hết rồi."

"Chắc không?"

"Thật mà." Lần này Diệp Bối Nhi gật đầu chắc nịch, cô nhào người lên ôm cổ anh làm nũng, "Hi Từ, không được giận nha. Em sẽ ngoan mà. Anh đói không? Em đi nấu đồ ăn sáng."

"Anh kêu người làm nấu rồi." Tường Từ Hi thích thú véo má Diệp Bối Nhi.

Diệp Bối Nhi ỉu xiu như quả bóng xì hơi, khó khăn lắm mới có cơ hội nấu cho anh ăn vậy mà Tường Từ Hi lại kêu người làm nấu.

Tường Từ Hi thấy vẻ mặt buồn hiu của cô thì không đành lòng, anh kéo cô ôm thật chặt, "Thôi nào, lần sau đi. Lần sau bảo bối nấu, được không?" Tường Từ Hi vỗ vỗ mông Diệp Bối Nhi dỗ ngọt.

"Bỏ ma quỷ của anh ra khỏi mông em ngay." Diệp Bối Nhi kéo cái tay đang điệu võ dương oai trên mông mình ra, ném một ánh mắt khinh bỉ nhìn tên sắc lang nào đó.

"Bảo bối ghét bỏ anh rồi sao?" Quý hão sắc nào đó chẳng những không bỏ tay ra mà còn đưa tay luồn vào trong áo Diệp Bối Nhi vuốt ve trước ngực cô.

"Bảo bối, em không mặc áo con?" Tường Từ Hi nở nụ cười ám muội nhìn Diệp Bối Nhi.

"Bỏ tay ra." Diệp Bối Nhi xấu hổ đến mức đỏ cả mặt, nhất quyết kéo cái tay đang làm loạn trong áo mình ra ngoài. Tường Từ Hi được nước lấn tới, nhân cơ hội Diệp Bối Nhi không để phòng bóp mạnh trên ngực trái cô.

"Ừm..." Diệp Bối Nhi giãy giụa cố gắng tránh khỏi ma quỷ của Tường Từ Hi. Anh đâu có mà dễ dàng tha cho cô như vậy, hơi thở ấm nóng phả lên khuôn mặt Diệp Bối Nhi, khiến cho lông tơ trên mặt cô dựng đứng cả lên. Tường Từ Hi xấu xa đưa lưỡi ra liếm nhẹ vành tai cô. Nhận thấy được một trận run rẩy của người trong ngực, anh khẽ cười, tay phải trước ngực cô không ngừng nắn bóp, tay trái tiếp tục vuốt ve tấm lưng không tì vết của Diệp Bối Nhi.

"Hi... Hi Từ, đừng... Đừng như... Vậy mà." Diệp Bối Nhi thở gấp cầu xin anh.

"Mới như vậy đã không chịu được?? Nếu như...." Tường Từ Hi kéo dài âm thanh ra, anh khẽ ngay lơ tai Diệp Bối Nhi nhỏ giọng nói, "Nếu như... Anh "ở trong" em thì làm thế nào đây? Hừm? Chẳng phải em sẽ chết đi sống lại sao?" Chát giọng từ tính liên tục phả lên mặt Diệp Bối Nhi, khiến cô không ngừng run rẩy.

"Xấu xa." Diệp Bối Nhi then quá hoá giận, cô cắn một cái ngay cổ anh. Sau đó, nhìn anh đầy khiêu khích.

Tường Từ Hi có thể cảm nhận được thân dưới anh có nguồn nhiệt xông lên, ngay cổ Diệp Bối Nhi vừa cắn như có dòng điện chạy dọc khắp cơ thể, Tường Từ Hi cúi người hôn Diệp Bối Nhi, tay trái di chuyển lên trên đỡ gáy cô, tay phải thuần thục mở từng chiếc cúc áo của cô ra, Diệp Bối Nhi giãy giụa, đây là phòng bếp sao tên Tường Từ Hi này phát dục ở đây chứ.

Nhận thấy cừu nhỏ sắp thở không được, Tường Từ Hi mới không đành lòng buông cô ra. Chiếc áo ngủ cô đã cởi được hai cúc đầu, đôi bông đào như ẩn như hiện trước mặt anh, khiến dục vọng dưới thân đã thức tỉnh kêu gào muốn được giải thoát.

Hơi thở ngập mùi hoan ái, Tường Từ Hi hôn lên cổ Diệp Bối Nhi, để lại những dấu đỏ hồng, anh di chuyển xuống xương quai xanh rồi đến đôi bông đào của cô. Anh há miệng ngậm lấy viên anh đào trên ngực bảo bối của anh, liếm, mút chùn chụt chùn chụt, Diệp Bối Nhi có thể nghe thấy tiếng mút của anh.

"Úm..." Diệp Bối Nhi vịn vẹo thân thể, cô nhịn không được bật ra tiếng ngậm kiều mị của mình.

"Bảo bối..." Tường Từ Hi vùi đầu vào ngực Diệp Bối Nhi liên tục kêu cô.

Diệp Bối Nhi đưa hai tay ôm lấy cái đầu đang chôn trước ngực mình rên rỉ, cô khó chịu quá, toàn thân nóng ran, "Hi Từ, muốn... muốn... Aa... Úm... Aaaaa"

"Thích không?" Tường Từ Hi đưa tay vào quần Diệp Bối Nhi, giọng khàn khàn vì nhiễm đầy dục vọng. Nhưng đáp lại chỉ có tiếng rên kiều mị.

"Aaa... Ummmm"

Tường Từ Hi đứng phắt dậy ôm cô lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Ông Xã

"Bảo bối..." Tường Từ Hi vùi đầu vào ngực Diệp Bối Nhi liên tục kêu cô.

Diệp Bối Nhi đưa hai tay ôm lấy cái đầu đang chôn trước ngực mình rên rỉ, cô khó chịu quá, toàn thân nóng ran, "Hi Từ, muốn... muốn... Aa... Úm... Aaaaa"

"Thích không?" Tường Từ Hi đưa tay vào quần Diệp Bối Nhi, giọng khàn khàn vì nhiễm đầy dục vọng. Nhưng đáp lại chỉ có tiếng rên kiều mị.

"Aaa... Ummmm"

Tường Từ Hi đứng phắt dậy ôm cô lên lầu.

Hơi thở Tường Từ Hi dồn dập, liên tục liên tục phả lên gương mặt non mịn của bảo bối, anh hôn vừa ôm cô lên lầu. Đi đến phòng ngủ, mở cửa ra ôm cô vào rồi lập tức đóng sập cửa lại, Tường Từ Hi đè cô lên cánh cửa gỗ vẩy cô vào thế bị động, anh chống tay phải ngang đầu cô sau đó cúi người hôn lên cổ Diệp Bối Nhi vừa mút vừa dùng răng nanh cắn nhẹ, từng đợt từng đợt nụ hôn như mưa rơi trên mặt, cổ, xương quai xanh, ngực. Mỗi nơi Tường Từ Hi đi qua đều để lại dấu hôn đỏ chót như cánh hoa hồng, những trái dâu tây Tường Từ Hi để lại người cô còn vương lại những vết nước bọt sáng óng ánh. Diệp Bối Nhi thở gấp dưới sự kích thích Tường Từ Hi mang lại, cô chủ động ôm lấy hông anh, nghênh đón những tấn công của anh.

"Bảo bối.... Giúp... Giúp anh cởi... Cởi đồ." Giọng nói Tường Từ Hi trở nên khàn đục thô ráp, anh thở gấp chôn trong ngực Diệp Bối Nhi lên tiếng. Anh ra sức mút mát hai đỉnh hồng trên ngực Diệp Bối Nhi, dưới sự vuốt ve của anh hai nụ hoa đã sớm căng cứng.

"Aaaaa.... Aaaaa... Úm... Úm..." Diệp Bối Nhi đã sớm động tình liên tục rên rỉ, dịch mật dưới thân ồ ạt trào ra ngoài, cả thân hình cô dựa sát vào Tường Từ Hi, cô của thể cảm nhận được thân nhiệt Hi Từ cô rất cao, lớp mỡ hôi mỏng phủ nhẹ trên trán, vật nam tính nóng bỏng như ẩn như hiện liên tục cọ sát vào thân dưới Diệp Bối Nhi. Cô khó chịu quá, Diệp Bối Nhi có cảm giác trống rỗng, cô đưa tay luồn vào áo sơ mi anh vuốt ve, cô hôn lên cổ Tường Từ Hi, học theo anh mút chùn chụt chùn chụt, sau đó cô từ từ di chuyển xuống ngực hôn, Diệp Bối Nhi bất ngờ cắn vào trước ngực anh một cái.

"Úm..." Sự tấn công bất ngờ của cô làm Tường Từ Hi không kịp trở tay làm rên lên đầy sáng khoái. Anh nhịn không được nữa trực tiếp giật bung chiếc

áo ngủ của Diệp Bối Nhi, tuột quần cô xuống, cuối cùng tự mình cởi quần áo, anh nâng một chân cô lên quần quanh hông bản thân, anh nhỏ giọng ái muội kể ngay tai Diệp Bối Nhi, "Bảo bối, có phải rất khó chịu không?" Tường Từ Hi xấu xa di chuyển bàn tay xuống hạ thân cô, đưa ngón tay trêu đùa hạt gạo nhỏ của Diệp Bối Nhi, nhẹ nhàng ma sát, anh miết dọc cánh hoa từ từ trượt ngón tay vào hoa huyết ẩm ướt của cô, nhưng tay chỉ ở ngoài cửa huyết mà không đi vào như có như không động chạm, anh cuối đầu mút mạnh vào ngực cô một cái, cười quỷ dị nhìn khuôn mặt đã sớm ửng hồng vì động dục, "Hi Từ, á á... Khó... Khó chịu... Ngứa quá... Ummm..." Tay trái Diệp Bối Nhi ôm chặt cổ Tường Từ Hi, thân người vặn vẹo, tay phải kéo bàn tay xấu xa đang trêu đùa khu vườn bí mật của cô. Cô khó chịu đến sắp khóc, níu cầu xin Tường Từ Hi, "Mau vào... Mau vào đi... Hi Từ." Giọng nói đứt quãng.

"Có phải chỗ này rất ngứa." Tường Từ Hi xấu xa đưa tay ấn ấn cửa huyết Diệp Bối Nhi, dịch mật ngày càng chảy ra nhiều, chạy dọc xuống bắp đùi cô. Thân hình cô mềm nhũn hoàn toàn dựa vào cánh cửa sau lưng cô.

"Xin anh... Em khó chịu quá." Diệp Bối Nhi cố gắng nén dục vọng nhỏ giọng cầu xin.

Tường Từ Hi bất ngờ xoay người cô lại, để tấm lưng trần coi đối mặt với tấm lưng trần kien của anh, anh nói nhỏ bên tai Diệp Bối Nhi, "Anh vào đây." Nói rồi anh nắm chặt eo cô thút mạnh một cái.

"Aaaaa... Ừm... Lớn quá." Diệp Bối Nhi ngửa người ra sau, cơn thịt của anh xuyên xỏ qua cơ thể cô, nhất thời chịu không nổi, hoa huyết co rút dữ dội thít chặt tiểu đê đê của Tường Từ Hi, một khoái cảm lan truyền trong cơ thể cô. Diệp Bối Nhi nhìn không được phát ra những âm thanh rên rỉ kiều mị.

Tường Từ Hi động tác không dừng lại, liên tục đâm sâu vào hoa huyết, mỗi lần anh đâm vào Diệp Bối Nhi đều bật thốt ra vài tiếng rên, "Aaaa... Ừm... Aaaaa.... Ừm... Á.."

Bỗng chột nhiệt độ trong phòng tăng cao.

Tiếng va chạm xác thịt "bach", "bach", "bach" vang vọng khắp vọng. Âm thanh ái muội thật khiến cho người khác miệng khô lưỡi đắng.

Con cao triều qua đi, Tường Từ Hi ôm bảo bối nhà mình đi vào phòng tắm. Anh giúp cô tắm rửa sạch sẽ rồi lấy khăn lông bao bọc Diệp Bối Nhi ôm cô đặt lên giường. Nhìn gương mặt mệt mỏi cô ánh mắt Tường Từ Hi tràn ngập xót xa. Nhìn quãng thâm dưới mắt cô, anh biết rằng đêm qua cô thức khuya, mặc dù làm một lần anh không thỏa mãn nhưng bảo bối nhà anh mệt như vậy anh không đành lòng làm lần nữa. Tường Từ Hi kéo Diệp Bối Nhi ôm chặt vào ngực mình, anh nhìn đồng hồ mới 6h30 sáng. Vậy này giờ anh cùng cô ân ái suốt 1 tiếng đồng hồ. Gần 3h sáng cô mới ngủ. Thế mà anh vừa về đến nhà lại bắt cùng anh.... Tường Từ Hi thở dài, anh càng ôm chặt cô vào lòng.

"Hi Từ." Giọng Diệp Bối Nhi như mèo nhỏ nũng, gương mặt cô dựa sát vào cổ Tường Từ Hi.

Tường Từ Hi đưa tay vuốt nhẹ lưng Diệp Bối Nhi, "Bảo bối đói không?" Anh hôn lên môi cô một cái thật kêu, cười dịu dàng nhìn cô.

Nghe vị Boss nhà cô hỏi vậy, Diệp Bối Nhi gật đầu lia lịa, "Rất đói, rất đói."

"Được rồi, để anh lấy áo mặc em rồi xuống ăn sáng." Anh buông cô ra rồi giường đứng dậy mở tủ quần áo lấy cho cô một bộ nội y màu hồng phấn, anh đưa tay lấy cái áo sơ mi trắng của anh.

"Bảo bối, đứng dậy nào, anh mặc áo cho em." Diệp Bối Nhi ngoan ngoãn đứng dậy rất tự nhiên, không ngại ngừng để Tường Từ Hi mặc đồ cho cô, từ áo con, quần lót rồi áo sơ mi từng cái cho anh mặc giúp cô. Có thể lâu ngày ở chung với Tường vô si nên da mặt cô ít mỏng đi. Khi cài đến nút áo cuối cùng, Tường Từ Hi ngừng đầu lên yêu chiều nhìn cô mỉm cười, anh kéo tay Diệp Bối Nhi đưa trước mặt để mình giúp cô xăn tay áo lên.

"Để anh chải tóc cho em nha." Tường Từ Hi bế ngang cô đến bàn trang điểm đặt cô ngồi xuống ghế, anh lấy lược chải lại tóc ngắn ngắn cho Diệp Bối Nhi, sau đó anh đồ cột tóc hình gấu con cột tóc cô thành đuôi ngựa. Tóc Diệp Bối Nhi rất mềm và mượt, nên anh rất thích chải tóc cho cô nha~~~ cái cảm giác bàn tay mình tiếp xúc với mái tóc mềm mượt của bảo bối nhà mình thật thích. Tường Từ Hi xoay người cô lại, anh ngồi xổm xuống đối diện với cô, tiện tay véo má cừu nhỏ một cái, nói, "Anh cột tóc cho bảo bối thích không?"

"Thích lắm luôn, em rất vui." Diệp Bối Nhi ôm lấy anh thật chặt bày tỏ xúc của mình. Tường Từ Hi của đưa tay ôm lấy eo cô, kéo hai chân quần lấy hông mình rồi đứng dậy ôm gấu tui đáng yêu của anh đi ăn sáng.

"Bảo bối, nếu như em thích như vậy? Vậy em gọi anh một tiếng ông xã đi?"

Mặt Diệp Bối Nhi đỏ ửng né tránh ánh mắt tràn đầy ý cười của anh, cô nhỏ giọng kêu, "Ông xã."

"Anh không nghe? Em nói gì vậy?" Tường Từ Hi cô ý trêu chọc cô.

"Ông xã." Kì này Diệp Bối Nhi lấy hết can đảm nhắm mắt lại nói thật to và rõ.

Tiếng cười trầm thấp vang lên, nụ cười hạnh phúc của Tường Từ Hi nở rộ trên gương mặt tuấn mĩ của anh, "Nghe em gọi anh là ông xã, anh rất vui đó bà xã của anh." Dứt lời anh hôn chụt một cái lên má Diệp Bối Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Ông Xã, Sinh Nhật Vui Vẻ (1)

"Anh không nghe? Em nói gì vậy?" Tường Từ Hi cố ý trêu chọc cô.

"Ông xã." Kì này Diệp Bối Nhi lấy hết can đảm nhắm mắt lại nói thật to và rõ.

Tiếng cười trầm thấp vang lên, nụ cười hạnh phúc của Tường Từ Hi nở rộ trên gương mặt tuấn mĩ của anh, "Nghe em gọi anh là ông xã, anh rất vui đó bà xã của anh." Dứt lời anh hôn chụt một cái lên má Diệp Bối Nhi.

"Cái đồ xấu xa này." Diệp Bối Nhi xấu hổ đưa tay đánh loạn xạ lên ngực anh, cô hồn dỗi quay mặt đi chu môi không thèm để gương mặt đang ngoác miệng cười nhìn cô chằm chằm.

Anh cười sáng khoái ôm người nào đó đang hồn dỗi xuống phòng bếp.

Thấy hai người cười nói vui vẻ Doanh Hạo ung dung ngồi trong phòng bếp liếc nhìn cặp đôi tình nồng mật một cái, anh hừ một cái khinh bỉ. Bộ có bà xã là hay lắm sao? Cái tên Từ Hi chết tiệt này thấy mình rồi mà giả điên không biết, còn ngồi đó diễn trò cho mình coi, thật tức chết!!!!

Cũng may Diệp Bối Nhi không có vô lương tâm như Tường Từ Hi, mắt nhìn thấy Doanh Hạo liền vui vẻ lớn tiếng nói, "A Hạo chào buổi sáng." Cô còn vẫy vẫy tay với Doanh Hạo nữa. Hành động vui vẻ của cô khiến cho Tường Từ Hi thật chói mắt, ôm cô ngồi xuống đối diện Doanh Hạo, neho mắt nhìn bạn tốt mình đang xem kịch vui.

"Mới sáng sớm tới đây làm gì?" Tường Từ Hi lạnh nhạt cất tiếng. A chà chà, thùng dấm chua họ Tường đã lật rồi.

"Tìm cậu không được à?" Doanh Hạo cầm lấy tách trà uống một ngụm cười cười nhìn Tường Từ Hi. Há há há nhìn bộ dạng cậu ta ăn dấm chua mắc cười quá.

"Gây họa tìm tở dọn dẹp sao?" Tường Từ Hi lờm Doanh Hạo sau đó trong mắt tràn ngập nhu tình nhìn cừu nhỏ đang xoa xoa cái bụng đói meo đáng thương dựa vào anh. Tường Từ Hi xoay cô lại để lưng Diệp Bối Nhi tựa vào ngực mình.

"Bảo bối, ngoan, đợi một chút nha." Anh yêu thương vỗ vỗ đầu cô, ánh mắt sắc lẹm lờm về phía nhà bếp, các đầu bếp bận rộn luôn tay luôn chân sau lưng chợt cảm thấy có luồng khí lạnh bất giác rùng mình.

Doanh Hạo quăng ánh mắt thú vị nhìn bạn tốt mình, nhếch mép rồi cầm ly trà uống một ngụm.

"Đói, đói, đói, muốn ăn." Diệp Bối Nhi làm nũng nghịch ngón tay Hi Từ của cô, cô nũng nịu cọ cọ cổ Tường Từ Hi. Bộ dạng làm nũng của cô đáng yêu lắm sao. Tường Từ Hi không đành cô đói, hôn vào má cừu nhỏ, tức giận quát về phía nhà bếp, "Sau ba phút nữa mà Chủ Mầu các người không có thức ăn, mấy người chuẩn bị quan tài đi."

Xem ra cái tên Từ Hi thật sự sùng ái chị dâu nhỏ, sùng đến vô pháp vô thiên. Aziii, cậu ta thay đổi rồi, kiếp thế nô với cậu không xa nữa đâu Từ Hi... Doanh Hạo nghĩ thầm.

Diệp Bối Nhi thấy Doanh Hạo nhìn chằm chằm mình cũng thấy ngại nên cô nhỏ giọng nói với cái người đang chọc chọc má cô, "Hi Từ, em xuống bếp một chút nha."

"Bảo bối xuống bếp làm gì?" Tường Từ Hi dụ dăng hỏi.

"Em xem có đồ ăn chưa?" Diệp Bối Nhi tìm đại một lí do, giành không gian cho hai người đàn ông ở đây.

"Không được nghịch lung tung, biết không?"

"Dạ biết." Diệp Bối Nhi ngoan ngoãn vâng lời, trượt từ trên đùi anh xuống, trước khi đi vào bếp còn hôn lên má Tường Từ Hi một cái híp mắt cười nhìn anh, rồi vui vẻ chạy vào trong.

Tường Từ Hi thấy cô đi vào trong. Nhu tình trong mắt anh lập tức biến mất đáng vẻ trở nên cực kì lạnh lẽo, Tường Từ Hi bắt chéo chân, nhướn mày nhìn Doanh Hạo ngụ ý nói "có gì mau nói, không thì bãi triều"

•Tác giả: Anh làm như đang ở cổ đại chắc??

Bạn đang đọc truyện *Em Cũ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Ông Xã, Sinh Nhật Vui Vẻ (2)

"Bảo bối dậy thôi."

"Ừm..." Diệp Bối Nhi kêu nhẹ một tiếng tiếp tục vùi mặt vào cổ Tưởng Từ Hi.

"Về nhà thôi, cừu nhỏ lười biếng." Anh véo véo khuôn mặt bánh bao ham ngủ nào. Đường như Tưởng Từ Hi rất thích cảm giác như vậy.

"Dậy nào." Giọng Tưởng Từ Hi dịu dàng bóp bóp mặt Diệp Bối Nhi, xem ra cô càng ngày càng ham ngủ rồi, sắp biến thành heo nhỏ rồi, nhưng mà vị đại boss của chúng ta rất thích bộ dạng của Bối Nhi bây giờ, da thịt mềm mại, khuôn mặt phúng phính đáng yêu, miệng nhỏ hồng hồng, thật dễ thương!!!

"Không dậy, không dậy." Diệp Bối Nhi giả chết không chịu dậy, cô như con bạch tuộc ôm chặt lấy Tưởng Từ Hi, tiếp tục sự nghiệp đi gặp Chu Công của mình.

Tưởng Từ Hi cười, tâm trạng anh tốt lên không ít. Anh đang suy nghĩ làm thế nào để gọi cô dậy đây. Anh nhìn đồng hồ mới 2h30 chiều.

•Tác giả: What? 2h30 chiều, Tưởng Từ Hi anh muốn trốn việc!!!

•Tưởng Từ Hi: *lườm*

•Tác giả: Doanh Hạo mau cứu tôi

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Ông Xã, Sinh Nhật Vui Vẻ (3)

Tưởng Từ Hi ôm Diệp Bối Nhi thật chặt, chặt đến nỗi cô không thở được đành vùng vẫy đòi thoát ra ngoài, "Hi Từ, bỏ em ra được không? Em khó thở."

"Cho anh ôm chút nữa thôi. Chỉ chút xíu thôi." Tưởng Từ Hi nấn nì cô, ôi cái giọng điệu.... Thật đáng yêu (๖۶ۆۋ). Đón tim mà... Không ngờ rằng cái tên mặt băng này lại có giọng điệu trẻ con nữa chứ!!

•Tác giả: So cute (*^○^*)

•Doanh Hạo: Hừ!!!

•Tác giả: Gì chứ? Tôi không khen anh "cute" anh tức à???

•Doanh Hạo: Tôi mà cần cô khen à? *lườm*

•Tưởng Từ Hi: Lâu nay mới thấy cô nói được câu lọt tai *cười*

•Tác giả: Tưởng Từ Hi tôi về đội anh *vẫy đuôi*

•Doanh Hạo: Cô thử về đội cậu ta thử xem *lườm*

•Tưởng Từ Hi: *cười gian*

"Hi Từ...."

"Hửm?" Cuối cùng sau một khoảng thời gian ôm ôm ấp ấp thì Tưởng Từ Hi cũng buông được cơ thể mềm mại của Diệp Bối Nhi. Anh nâng mặt cô lên dùng giọng mũi trả lời.

"Anh có đi làm không? Anh suốt ngày ở nhà hoài không sợ Tập đoàn đóng cửa dẹp tiệm sao?" Nội tâm Diệp Bối Nhi như đàn gào thét lên "Đi làm đi, đi làm đi, Hi Từ không đi làm thì sao cô cho anh một bất ngờ được". Cừu ôm tròn lấy thắt lưng thon gọn không chút mỡ thừa của đại boss nhà cô, cô dùng đôi mắt to ngập nước nhìn nhìn Tưởng Từ Hi.

Sói xám cười xảo quyệt bế cừu nhỏ đi đến giường để cô giăng chân ngồi lên đùi mình. Trên người anh chỉ mặc mỗi chiếc quần dài thể thao, nửa thân trên để trần, vai rộng, ngực nở nang, bụng sáu múi, múi nào múi nấy đều săn chắc đối xứng nhau, tạo thành một body hoàn mỹ như tạc tượng, cơ thể ti lệ vàng, làn da lúa mạch, gân tay nổi lên cuộn cuộn, nhất là phía cổ tay gân nổi lên thấy rõ nhất. Mái tóc màu hạt dẻ nửa khô nửa ướt. Cộng thêm gương mặt yêu nghiệt gây họa cho chúng sinh. Diệp Bối Nhi có thể nghe thấy tiếng nuốt nước bọt của mình. Không xong rồi, cừu nhỏ đã bị sắc dụ.

Tường Từ Hi hài lòng nhìn vẻ mặt háo sắc của Diệp Bối Nhi. Khả khả khả.... Xem ra nhan sắc của anh cũng có chỗ dùng được.

Tường Từ Hi từ từ tiến sát đến Diệp Bối Nhi, anh ám muội nói bên tai cô, "Cừu nhỏ... Em nhìn cũng nhìn qua, sờ cũng sờ qua, và lại...." Tường Từ Hi xấu xa kéo dài giọng, "Và lại em còn "ăn thịt" anh qua rồi."

Tường Từ Hi hứng thú nhìn Diệp Bối Nhi đang từ từ đỏ mặt, cô đưa tay véo hông anh, "Không biết xấu hổ."

"Hahaha...." Tường Từ Hi sáng khoái cười, anh đem cô ôm chặt vào ngực mình, "Thương em quá đi!!!"

"Hi Từ..." Diệp Bối Nhi ngẩng đầu dậy nhìn anh.

"Không phải lúc này gọi anh là ông xã sao? Hừm? Từ giờ không được gọi là Hi Từ nữa. Phải gọi ông xã." Tên xấu xa nào đó đang thực hiện kế hoạch dụ dỗ dân nữ.

"Không gọi." Diệp Bối Nhi chu môi kháng nghị.

"Gọi ông xã."

"Không gọi." Diệp Bối Nhi bướng bỉnh lắc đầu.

"Gọi ông xã."

"Không gọi, không gọi, không gọi...."

"Thật sự không gọi? Hừm?" Tường Từ Hi dùng tay nâng cằm cô lên, anh cắn nhẹ mũi Diệp Bối Nhi. Tường Từ Hi lại giở trò lừa gạt cừu nhỏ, anh bày ra bộ dạng uỷ khuất nhất có thể, ánh mắt long lanh, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ u buồn, anh nói, "Bảo bối, hôm nay là sinh nhật anh đó. Chẳng lẽ em gọi anh một tiếng "ông xã" khó đến vậy sao? Trong suốt hai mươi mấy năm qua anh đều đón sinh nhật một mình. Nếu có thì chỉ có Doanh Hạo với Ma Phong rất vô vị. Nhưng năm nay lại khác, có người con gái thức khuya thưa hôm mà đan khăn choàng cho anh làm quà sinh. Anh thật rất rất vui." Tường Từ Hi ôm chặt cô, giọng lại càng uỷ khuất nhưng bộ mặt lại hiện lên vẻ lưu manh, trên trán Tường Từ Hi hiện rõ dòng chữ "bảo bối em mắc bẫy rồi".

"Chưa từng có ai tốt với anh như vậy, chưa có ai chờ đợi anh về, ngay cả câu "có đói không?" Cũng chưa từng có. Bảo bối... Gọi anh một tiếng "ông xã" thôi. Được không?"

•Tác giả: Gọi "ông xã" thì có liên quan gì đến cô đơn???

•Tường Từ Hi: Cút... *mắt phóng ra dao*

•Tác giả: Tôi chỉ thắc mắc thôi mà. *đáng thương*

•Doanh Hạo: Đáng đời *lườm*

Quả nhiên, Diệp Bối Nhi ngốc nghếch bị những lời dụ dỗ của Tường Từ Hi thành công lừa gạt, cừu nhỏ đưa tay ôm chặt hông kẻ lừa gạt nào đó, giọng nói trong veo ngập tràn tình cảm, "Ông xã, ông xã, ông xã.... Không chỉ gọi một tiếng mà em sẽ anh suốt đời như vậy. Hằng năm anh sẽ không cô đơn đón sinh nhật một mình nữa. Cả đời này em sẽ bám lấy anh không buông, suốt ngày đều gọi anh là ông xã, đến khi nào anh chán thì thôi." Diệp Bối Nhi vùi đầu vào cổ Tường Từ Hi an ủi.

Sói xám cười xấu xa hôn hôn lên gương mặt phúng phính của Diệp Bối Nhi. Anh yêu chiều xoa xoa gò má cô, "Bảo bối... Thật sự là thương em chết mất, gọi ông xã đi."

"Ông... Ông xã..." Diệp Bối Nhi ngọt ngào gọi anh.

Tường Từ Hi cong mắt hài lòng cười, cái cảm giác cô ngọt ngào gọi anh một tiếng "ông xã" thật sự rất sung sướng.

"Hôm nay anh có đi làm không?" Cừu nhỏ lại quay lại chủ đề lúc này.

"Có... Nhưng..."

"Nhưng gì? Anh mau nói đi..." Diệp Bối Nhi làm nũng nắm tay anh lay lay.

"Nhưng mà bà xã nhỏ phải đi cùng ông xã nha." Trương Từ Hi lấy mũi cọ cọ mũi bảo bối của anh, trêu ghẹo nói.

"Không đi được không?"

"Bảo bối không đi anh sẽ cảm thấy nhớ bảo bối...." Trương Từ Hi cười nham hiểm, "xem em tổ chức sinh nhật anh như thế nào?"

"Hôm nay là sinh nhật ông xã em nha!!!" Trương Từ Hi lại bồi thêm một câu hoàn toàn đánh gãy lời Diệp Bối Nhi định nói.

•Tác giả: WTF? Anh biết hết à? *kinh ngạc*

•Trương Từ Hi: *lườm* Tôi đâu có dễ lừa

•Doanh Hạo: Chị dâu nhỏ anh xin lỗi.... Anh bị ép buộc.

"Vây à?" Diệp Bối Nhi quần bách, cô không biết làm thế nào cho phải. Nếu đi thì không kịp chuẩn bị tiệc sinh nhật cho Hi Từ. Còn không đi thì Hi Từ sẽ rất rất buồn đó nha~~~~

•Tác giả: Cừu nhỏ dễ gạt

Bạn đang đọc truyện *Em Cút Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Bất Ngờ Lớn (1)

"Chủ tịch chào buổi sáng." Nhân viên bảo vệ thấy Trương Từ Hi lập tức cúi đầu cung kính gọi. Anh chỉ trưng bộ mặt liệt của mình lạnh nhạt "Ừ" một tiếng. Diệp Bối Nhi thì sao? Đương nhiên cô hí ha hí hửng nắm lấy tay anh mười ngón đan xen lon ton lon ton như cái đuôi nhỏ đi theo anh rồi. Bây giờ chưa đến giờ làm việc Alex và Melvin vẫn chưa đến, Diệp Bối Nhi có chút thất vọng, lâu lắm rồi cô không gặp hai người bọn họ còn có Kitty.... Thôi không nghĩ đến nữa, cô cũng không phải thánh mẫu mà có thể coi như chưa có gì xảy ra. Đang thần thờ thì cô bị đánh vào hông một cái.

Diệp Bối Nhi trừng mắt liếc người nào đó vừa đánh hông cô, "Suốt ngày đánh hông người ta, em lớn rồi không phải con nít đâu."

"Ừ, không phải con nít." Đại boss cười cười véo vào cái khuôn mặt bánh bao của ai kia. Anh cưng chiều hôn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô. Anh nhìn đồng hồ đeo tay 6h30. Ừm còn sớm, đây không phải thời gian sớm nhất mà anh đến công ty. Lúc trước anh ngày đêm điên cuồng làm việc, anh coi công việc như mạng nhưng bây giờ thì sao? Đương nhiên là có bà xã nhỏ sau này còn có bé cưng của bọn họ nữa. Công việc??? Để sau đi, dù sao tiền anh cũng rất nhiều xài không hết, cho nên không cần làm việc vất vả quá nếu như một hôm làm sao cùng bảo bối của anh lần qua lần lại tạo bé cưng được. Khả... Khả... Khả.

•Tác giả: Xoay qua xoay lại cuối cùng cũng rơi vào chủ đề

Bạn đang đọc truyện *Em Cút Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Bất Ngờ Lớn (2)

"Bảo bối, sao em dễ khóc quá đi." Trương Từ Hi ôm Diệp Bối Nhi đi vào phòng làm việc, bước chân vững chãi, giọng nói nhẹ nhàng ấm áp, "Nhìn em khóc thật không đành lòng chút nào. Cừu nhỏ mít ướt." Ôm cô ngồi vào ghế sau bàn làm việc, anh cúi đầu ngậm lấy tai Diệp Bối Nhi mút mút, anh xấu xa dùng lưỡi liếm nhẹ vành tai cô, tiếp tục dùng răng cắn nhẹ day day tai nhỏ của cô. Diệp Bối Nhi giãy giụa, "Ừm.. Ngứa." Trương Từ Hi mặc kệ sự ngọ nguậy của cừu nhỏ, tên xấu xa nào đó dờn cái tai đã bị giầy vò, anh đưa môi hôn lên trán, mắt, mũi, má, rồi dần dần ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của Diệp Bối Nhi, anh gặm cắn, Trương Từ Hi dùng lưỡi phát họa đường nét môi cô, anh tách hàm răng cô ra lưỡi lập tức tiến vào quần lấy cái lưỡi dính hương của cô, anh mê luyện hương vị ngọt ngào của bảo bối nhà anh, anh tham lam hút hết mật ngọt trong miệng cừu nhỏ, bàn tay xấu xa đang đặt trên hông Diệp Bối Nhi dần dần tiến vào trong quần lót cô trêu chọc, Trương Từ Hi cảm thấy cừu nhỏ mặc váy thật tốt, dễ dàng cho mình hành động. Trương Từ Hi dờn môi ra nhìn môi của người nào đó sưng đỏ lên hài lòng cười. Diệp Bối Nhi thở hổn hển trong ngực anh, "Xấu xa... Ừm...." Cô chưa kịp nói dứt câu liền bị đại boss đưa ngón tay đâm vào hoa huyết đã sớm ướt sũng của mình. Trương Từ Hi vui vẻ xoa xoa hạt gạo nhỏ đang sưng lên, anh xoay ngón tay khuấy đảo bên trong u cốc của cô, "Bảo bối..." Giọng Trương Từ Hi bị nhiễm tình trở nên khàn khàn, tiểu Hi Từ trong đũng quần đang tác oai tác oái kêu gào muốn ra trận, anh ôm cừu nhỏ đặt lên bàn làm việc, thuận tay tụt quần lót màu hồng nhạt của Diệp Bối Nhi xuống, anh kéo tay cô đặt lên bộ phận đang cương cứng nóng bỏng của mình, "Bảo bối, nó muốn ra ngoài rồi, nó muốn đi vào hang động chơi."

"Cởi quần cho anh." Tường Từ Hi vô sỉ ra lệnh, nắm tay Diệp Bối Nhi đặt lên trên khoá kéo quần của mình thúc giục cô.

Diệp Bối Nhi bây giờ đầu óc mê loạn vì động tĩnh, mơ mơ hồ hồ đưa tay tháo thắt lưng anh ra, kéo khoá kéo, cởi quần Tường Từ Hi ra.

"Còn quần lót." Tường Từ Hi cười yêu nghiệt nói.

Diệp Bối Nhi tay run run từ từ tiến đến mép quần lót superman, à nhầm nhầm, quần lót màu đen, là màu đen nha.

"Cốc... Cốc... Cốc..."

"Chủ tịch.... A.... Xin lỗi." Cô thư kí mới thay thế vị trí của Kitty tên Tăng Phi. Hôm

qua vừa mới được tuyển vào, cho nên cô đến sớm trình diện Boss lớn để tạo ấn tượng tốt, khi cô đến thì bảo vệ nói Boss đã tới nên gõ cửa đi vào ai ngờ..... Boss sáng sớm đã... Tăng Phi nhanh chóng đóng sầm cửa lại, mặt đỏ bừng.

Mà bên trong Tường Từ Hi và Diệp Bối Nhi nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt phía bên kia, nhiệt huyết sôi trào đã bị dập tắt.

"Oa.... Oa... Bị thấy hết rồi... Oa.... Bị người khác thấy hết rồi, tại anh hết.... Oa.... Oa..." Diệp Bối Nhi dùng tay đánh liên tiếp lên vai, nước mắt to như hạt đậu tí tách rơi.

Trong khi đó Tường Từ Hi mặt đen xì, mày đen giăng đầy đầu, ngọn lửa tình đang cháy hừng hực cũng bị dập tắt. Anh cúi đầu nhìn Diệp Bối Nhi khóc sụt sùi đang dùng đôi tay bé nhỏ đánh mình liên tục giọng đồ dành, "Bà xã nhỏ, không bị nhìn thấy. Không cho khóc, mà bảo bối chỉ không mặc quần lót nhưng ăn mặc đầy đủ chỉnh tề nha. Còn anh thật đáng thương chỉ mặc mỗi quần lót ngoài ra không mặc gì cả. Bị nhìn thấy cũng là anh, anh bị thiệt thòi rồi." Đến bây giờ Tường Từ Hi còn có thể mặt dày phân tích thiệt thòi với không thiệt thòi cho cừu nhỏ.

"Hic... Hic..." Tiếng khóc Diệp Bối Nhi nhỏ dần chỉ còn tiếng nức nở, "Thật là không nhìn thấy?" Cừu nhỏ dè dặt hỏi.

"Thật mà, bảo bối anh bị người ta nhìn thấy rồi. Làm sao đây?" Tường Từ Hi giờ giọng đáng thương ôm Diệp Bối Nhi đi vào phòng nghỉ ngơi của mình để tắm rửa. Anh tạm thời đánh lạc hướng suy nghĩ của cô, nếu tiếp tục nhìn bảo bối khóc nức nở như vậy chẳng phải anh bị đau lòng đến chết sao???

"Không cho nhìn khác nhìn anh, không cho, chỉ được cho em nhìn thôi." Diệp Bối Nhi bắt mẫn lắc đầu nguây nguây.

Xem ra, thùng giặt nhỏ nào đó đã lật úp rồi. Khà... Khà... Khà...

"Được, được, không cho người khác nhìn, cho một mình bảo bối nhìn thôi." Anh ôm cô đi vào toilet tắm rửa sạch sẽ rồi lấy khăn tắm bọc cô lại.

Tường Từ Hi ôm cô đặt lên giường, hôn lên má cô vài cái, rồi nhỏ giọng nói, "Bà xã..."

"Ai là bà xã anh?" Diệp Bối Nhi chu môi nói.

"Bà xã nhỏ, xấu hổ gì chứ? Sớm muộn cũng là bà xã anh thôi. Ngoan~~~~ gọi ông xã đi." Tường Từ Hi đặt cô ngồi lên đùi mình, anh dùng mũi cọ cọ mặt Diệp Bối Nhi.

"Bảo bối thơm quá!"

"Hừ! Chuyện lúc nãy anh giải quyết thế nào? Hả? Mà khoan... Người lúc nãy em chưa gặp qua." Diệp Bối Nhi nghiêm mặt, cô đưa tay làm dáng bốp cổ Tường Từ Hi, "Nói! Anh bao nuôi tiêu tam đúng không? Hả? Có tin em thiên anh không?" Càng nói càng tức giận. Diệp Bối Nhi bốp cổ Tường Từ Hi lay lay.

"Ặc... Bảo bối, nghệt thờ."

"Hừ!" Nhìn Tường Từ Hi như sắp nghệt thờ cô không đành nên nói lỏng tay.

"Khụ... Khụ... Khụ" Diệp Bối Nhi nói lỏng tay Tường Từ Hi lập tức ho khan. "Em muốn mưu sát trong ngày sinh nhật ông xã em sao?" Tường Từ Hi xấu xa cúi người cắn một cái ngay cổ cô xem như xả giận.

"Cô ta là ai?"

"Thư kí. Nhưng mà anh còn chưa biết mặt cô ta, cô ta là do Thư kí Miêu tuyển vào, anh vô tội, bảo bối em phải tin anh." Tường Từ Hi tỏ ra đáng thương, uất ức nhìn chằm chằm cô.

Tường Từ Hi nói thật, Thư kí Miêu tuyển vào hôm qua anh mới hay, tên còn chưa biết hướng chi bao nuôi, phen này Tường Từ Hi chịu oan rồi.

Diệp Bối Nhi nghe anh nói vậy hơi động lòng, "Thật không? Không được gạt em nha, nếu không..." Cô cố ý kéo dài câu cuối.

Tường Từ Hi thấy vậy nên tò mò hỏi lại, "Nếu không thì sao?" "Em thiên anh." Diệp Bối Nhi cười ranh mãnh như mèo trộm được cá.

"Không được nha~~~~ như vậy thì tính phúc đời của em sẽ không còn nữa." Tường Từ Hi cười hi hi, ôm cô vào lòng nói.

"Ghét lắm." Cừu nhỏ xấu hổ chui đầu vô ngực Tường Từ Hi không chịu ra.

"Không giận nữa?"

"Không hẹp hòi như anh."

Xong xuôi, sau cơn mưa trời lại sáng, ông xã phúc hắc cũng đỡ được vợ yêu ngốc nghếch nguôi giận, Tường Từ Hi vui vẻ hưởng thụ cái ôm của vợ nhỏ nhà mình, "Bảo bối, anh có cái này cho em nè." Tường Từ Hi vỗ vỗ mông cô để cô ngồi dậy, anh ôm Diệp Bối Nhi ngồi xuống giường rồi nghiêng người kéo ngắn kéo tú đầu giường lấy ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo.

"Đưa tay cho anh, em đeo vào rồi chính là bà xã nhỏ của anh, không ai dám nói em trèo cao, từ nay về sau không ai dám bắt nạt bảo bối của anh nữa. Em là duy nhất của Tường Từ Hi, là người duy nhất khiến anh động tâm, khiến cung chiều em vô điều kiện, về sau có ra ngoài em có thể hãnh diện nói "ông xã tôi là Tường Từ Hi, muốn bắt nạt tôi, ông xã tôi dùng tiền đè chết mấy người"." Tường Từ Hi đeo nhẫn vào ngón áp út tay phải của Diệp Bối Nhi. Anh hôn lên giọt lệ đã không biết rơi từ khi nào của cô.

"Oa... Ông xã... Oa..." Diệp Bối Nhi không biết làm thế nào, cô ôm chặt Tường Từ Hi khóc lớn, "Oa... Oa..."

"Đã nói không cho khóc mà, bà xã ngoan, nín đi." Tường Từ Hi bắt đầu đi lắc đầu, anh chỉ nói vào câu mà bé ngốc đã khóc thành như vậy rồi, nếu như anh tạo ra màn cầu hôn lãng mạn hơn nữa, chắc chắn cừu nhỏ sẽ khóc ba ngày ba đêm cho coi. Ánh mắt Tường Từ Hi tràn ngập hạnh phúc nâng mặt Diệp Bối Nhi lên hôn, "Bà xã, mau đeo nhẫn cho anh đi, đúng là mát ướt mà."

Diệp Bối Nhi hít một hơi thật sâu, cô lau nước mắt mỉm cười lấy nhẫn đeo vào cho anh, cô nghiêng người hôn lên môi Tường Từ Hi, "Ông xã, sinh nhật vui vẻ. Ông xã, em yêu anh." Diệp Bối Nhi cong mắt cười hạnh phúc.

"Bà xã, anh yêu em."

=====

Sau một màn cầu hôn đơn giản, Tường Từ Hi lấy quần áo trong tủ ra cho cô mặc, một lát sau anh ôm eo cô ra ngoài.

"Bà xã, ăn kem nè. Vị trà xanh. Em ngồi đợi một chút, anh gọi điện kêu luật sư đến hoàn thành thủ tục kết hôn."

"Không phải chúng ta phải đi công chứng sao?" Diệp Bối Nhi vừa ăn kem vừa hỏi.

"Em chỉ kí tên là được. Mọi thủ tục có luật sư lo." Tường Từ Hi xoa đầu cô rồi lấy điện thoại bấm số.

"Luật sư Dương...."

=====

"Ông xã ơi, lúc em kí tên có cảm giác như em kí giấy bán thân." Diệp Bối Nhi ôm cánh tay ông xã, dựa đầu vào vai anh nói.

•Tác giả: Giấy bán thân

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

"Ông xã ơi~~~~" Diệp Bối Nhi leo lên người Tường Từ Hi, cô ngọt ngào gọi anh một tiếng.

"Sao hả?" Tường Từ Hi cúi người cạo vào cổ Diệp Bối Nhi. Bà xã thật thơm! Anh ôm cô vào ngực.

"Ông xã, em buồn ngủ." Diệp Bối Nhi híp mắt lười biếng như mèo chui vào ngực anh nằm. Ai da, người ông xã thật ấm nha, trên người còn có mùi của anh nữa, Diệp Bối Nhi thích thú cọ cọ mặt mình vào ngực Tường Từ Hi, cô vui vẻ đưa tay ôm lấy hông anh.

•Tác giả: Hai người thật BT!

•Tường Từ Hi: Cái này gọi là tình thú vợ chồng. *kiêu ngạo*

•Diệp Bối Nhi: Ông xã nói đúng. *cười*

•Tác giả: *lừm* Bộ có ông xã là hay lắm sao?? Hà? Tôi cũng muốn.....

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Quá Khứ

"Ông xã???" Alex và Melvin trằm miêng một lời, trố mắt kinh ngạc.

Diệp Bối Nhi mặt đỏ ửng, kéo kéo tay Tường Từ Hi.

"Tôi là ông xã cô ấy."

"Bịch, bịch"

Hai cái cằm của Melvin và Alex đồng thời rớt xuống. Có ai nói cho bọn họ biết cái gì đang xảy ra không? Hiện giờ có hàng ngàn chữ "f*ck" chạy trong đầu bọn họ. Chủ tịch a, anh hành động cũng quá nhanh rồi.

Alex là người định thần đầu tiên, cô nhìn Diệp Bối Nhi, "Cô kết hôn rồi?"

"Ừm." Bối Nhi xấu hổ cúi đầu xuống.

"Bà xã ngốc, xấu hổ gì chứ?" Đại boss xoa xoa đầu cô, cừu nhỏ dễ xấu hổ.

"Chủ tịch anh cũng nhanh quá đi! Sợ bị cướp vợ sao?" Lần này là Melvin nói.

"Cướp?" Tường Từ Hi hừ lạnh, "Thằng nhãi nào muốn cướp bảo bối của tôi?" Chủ tịch đại nhân quăng một ánh mắt sắc lẹm cho Melvin.

"Ông xã... Đừng tức giận mà, em không theo người khác đâu mà anh lo." Diệp Bối Nhi nghịch ngợm véo véo cái mặt than nào đó.

"Theo người khác? Anh đánh gãy chân em." Diệp Bối Nhi nhăn mũi nhìn bình giấm chua nhà mình, ai nha, Tường thiếu ghen ghê dễ sợ, hi hi, nhưng mà cô thích, rất đáng yêu nha~~~

•Tác giả: "Theo người khác? Anh đánh gãy chân em" và rồi sau đó cô đã mất đi đôi chân, Tường Từ Hi cũng mất đi cái chân thứ ba của mình. Hết truyện

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 47: Vấn Đề

"Bà xã nhỏ, dậy nào!" Tường Từ Hi vỗ vỗ mông cái người đang nằm ngủ trên người anh, cái tướng ngủ cực kì bắt mắt, chân tay quăn chặt lấy Tường Từ Hi, cái đầu nhỏ thì chôn trong hõm vai đại boss, khoe miệng còn chảy nước miếng, cô ngủ say sưa, miệng còn "chẹp, chẹp" vài cái. Tường Từ Hi bật cười trước hành động trẻ con của cừu nhỏ. Thật đáng yêu!!

"Bảo bối, dậy ăn cơm." Tường Từ Hi thích thú lấy tay chọc chọc mặt phúng phính của ai kia, cái cảm giác đưa tay ấn xuống, da thịt trên mặt cừu ngốc nghếch lún xuống một lỗ nhỏ, thật thích! Tường Từ Hi cứ tiếp tục với sở thích kì quặc của mình cho đến lúc Diệp Bối Nhi cau mày khó chịu khi bị phá giấc ngủ. Cô gạt tay anh ra, lăm bằm, "Đừng phá mà."

"Ngoan, bảo bối dậy đi, qua giờ cơm trưa rồi."

Diệp Bối Nhi đang ngủ thì cảm thấy có ai đang nói chuyện với mình, cô cố nâng mí để nhìn, đập vào mắt cô là gương mặt đẹp trai của ông xã, Tường Từ Hi thấy cô mở mắt thì ôm Diệp Bối Nhi ngồi dậy, xoa xoa mặt cừu nhỏ, "Tỉnh chưa? Dậy ăn cơm, bảo bối không đói sao?"

Diệp Bối Nhi đưa hai tay dụi dụi mắt, nửa tỉnh nửa mê nhìn Tường Từ Hi, "Mấy giờ rồi ông xã?"

"Gần 1 giờ trưa rồi." Tường Từ Hi vừa trả lời vừa kéo tay Diệp Bối Nhi xuống không cho cô dụi mắt nữa, anh ôm cô đi rửa mặt cho tỉnh táo. Đi vào

toilet, anh ôm cô ngồi trên thành bồn tắm, sau đó đứng dậy đi lấy khăn mặt có in hình gấu con làm ướt rồi lau mặt cho cừu nhỏ. Được ông xã lau mặt cho thì cô bớt buồn ngủ nhưng đôi mắt cứ nhắm nhèm, Diệp Bối Nhi đưa tay che miệng ngáp một cái thật lớn. Xả sạch khăn mặt, Tường Từ Hi lại ôm bà xã gấu túi đi xuống phòng ăn, Diệp Bối Nhi cảm thấy mình ngủ bao nhiêu cũng không đủ, chân thì không có sức, eo lại mỏi, mở miệng nói chuyện cũng lười nữa huống chi ăn. Đều tại cái tên xấu xa nào đó điên cuồng đòi hỏi, ban ngày ban mặt cũng không tha cho cô. Boss Tường thấy cừu nhỏ mệt mỏi như vậy thì đau lòng không thôi. Dặn dò nhà bếp xong xuôi, bẽ Diệp Bối Nhi ngồi xuống ghế, anh cũng kéo ghế ngồi kế bên cô.

"Bảo bối mệt sao? Có khó chịu chỗ nào không? Nói ông xã nghe đi." Tường Từ Hi hôn "chụt" vào má bà xã một cái thật kêu, nhìn cô uest oải như không có sức sống làm cho anh cảm thấy thật tội lỗi, Tường Từ Hi nghiêng đầu xem xét nét mặt bà xã anh có khó chịu chỗ nào không. Ngoài vẻ mặt mệt mỏi ra thì không có gì cả, chỉ là cừu nhỏ đang rất buồn ngủ, cô muốn về phòng nằm ngủ một giấc thật đã mà thôi.

"Ông xã em không ăn đâu, em muốn ngủ." Con buồn ngủ liên tục đánh úp cô, Diệp Bối Nhi liên tục dụi mắt khiến cho mình tỉnh táo.

"Ngoan nha, bảo bối ăn xong rồi ngủ. Không được để bụng đói, biết không?" Tường Từ Hi dịu dàng dỗ bà xã nhỏ.

"Dạ biết, nhưng người ta rất buồn ngủ." Trong lúc này đây cô vẫn không quên làm nũng với Tường Từ Hi. Diệp Bối Nhi nghiêng người ôm lấy tay ông xã cọt tới cọt lui.

"Ăn xong rồi ngủ, ngoan, nghe lời." Trong khi anh đang dỗ dành cô thì nhà bếp đã bung đồ ăn bày lên rồi nhanh chóng lui ra. Mùi thức ăn thơm phức, bốn món một canh, nào là thịt chưng nước tương, cải chua xào tỏi ớt, gà xào gừng, canh bí đỏ nấu tôm khô, còn món tráng miệng là cao quy linh.

"Ngồi đằng hoàng, anh múc com cho em." Làm nũng không được thì phải nghe lời nếu không Hi Từ sẽ tức giận, Diệp Bối Nhi thực sự sợ khuôn mặt khi tức giận của anh nha, rất hung dữ!

"Nè, ăn cánh gà đi, em thích nhất đó." Múc com vào chén cho cô rồi gấp cánh gà bỏ vào chén cừu nhỏ luôn. Diệp Bối Nhi mỉm cười nhìn anh cầm thìa lên, "Ông xã ăn com."

•Tác giả: Sao tôi có cảm giác hai người là cha con chứ không phải vợ chồng.

•Diệp Bối Nhi: Có mình cô có cảm giác vậy thôi. *mỉm cười*

"Ủm, bảo bối ăn com." Tường Từ Hi cũng cười nhìn cô, còn tiện tay véo mặt bánh bao của cô hai cái nữa. Anh lại gấp cho cô miếng cánh gà nữa. Còn mình thì ăn cải chua với thịt chưng. Diệp Bối Nhi thấy anh chỉ ăn mỗi hai thứ đó thôi thì nhũu mảy, "Ông xã sao anh không ăn gà?"

"Em thích ăn gà mà, ăn nhiều một chút, son hào hải vị ông xã ăn nhiều rồi. Ngoan, ăn com đi." Tường Từ Hi cong môi, anh đưa tay xoa đầu bà xã nhỏ.

"Không thích đâu. Ông xã làm việc vất vả nhưng ăn ít, em chỉ ở nhà làm sấu gạo lại không giúp gì được cho anh lại giành phần ăn của anh, như vậy không công bằng, ông xã bị thiệt thòi." Diệp Bối Nhi bỏ chén xuống không ăn nữa.

"Khờ quá đi, vợ chồng với nhau sao có chuyện không công bằng ở đây, ông xã là thương nhân không bao giờ bị thiệt thòi. Bảo bối ngoan, ăn com đi."

"Nhưng..."

"Không nhưng nhị gì hết. Không phải em nói buồn ngủ sao? Ăn com xong là có thể ngủ rồi." Thấy thái độ kiên quyết của Tường Từ Hi thì cô cũng không dám cãi lại, Diệp Bối Nhi bấu môi một cái rồi cầm thìa nghe lời ngoan ngoãn ăn com, đang xới com ăn thì cừu nhỏ lén nhìn Tường Từ Hi rồi vươn tay gấp lấy đùi gà bỏ vào chén anh. Tường Từ Hi định mở miệng thì Diệp Bối Nhi lên tiếng trước, "Ông xã ăn com không được nói chuyện."

Đại boss nhìn bà xã một cái rồi yên lặng cúi đầu ăn com, Diệp Bối Nhi hải lòng nhìn biểu hiện của anh, cô tùm tùm cười rồi ăn com ngon lành.

"Ông xã uống canh." Diệp Bối Nhi ăn xong, cô đứng lên múc canh đưa cho Tường Từ Hi, chén canh thơm phức, khói bay lên nhàn nhạt, anh nhận lấy chén canh từ tay Diệp Bối Nhi, lấy muỗng khuấy nhẹ để bớt nóng, rồi đưa lên miệng thổi, anh múc muỗng nhỏ canh dứt cho cô, "Há miệng."

Diệp Bối Nhi định từ chối thì bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của boss Tường. Cô đành ngoan ngoãn há miệng uống hết canh anh dứt cho mình.

"Ợ..." Ăn no Diệp Bối Nhi ợ một cái rồi xoa xoa bụng tròn trĩnh của mình dựa vào ghế ăn chén cao quy linh được ướp lạnh.

Xong xuôi, cô định đứng lên dọn dẹp chén đĩa, tay còn chưa đụng vào chén thì bị Tường Từ Hi đánh vào mông một cái. Cô uất ức xoa xoa mông rồi đi ra ngoài phòng bếp, dọn dẹp chén đĩa dành để người giúp việc làm vậy. Diệp Bối Nhi ra ngoài phòng khách ngồi trên sofa làm bầm lâu bàu, "Đồ đáng ghét, tại sao không cho người làm việc nhà chứ? Hờ cái là đánh mông, mông người ta đã không được lớn rồi còn đánh như vậy nữa. Tường vô sỉ." Vừa nãy lén ông xã vừa ăn chén cao quy linh thứ hai. Nói cho cùng thì cô vẫn không quên ăn.

"Ai là Tường vô sỉ? Hừm?" Tường Từ Hi bất thành linh xuất hiện trước mặt Diệp Bối Nhi, làm cho cô xuyết mắc nghẹn, anh nhướn mày đưa ngón nâng cằm cừu nhỏ lên.

"Hi hi..." Cô cười nịnh nọt. Nếu như cô có đuôi chắc chắn nó đang ve vẩy sau lưng cô. "Ông xã... Tường vô sỉ? Ai là Tường vô sỉ?" Diệp Bối Nhi rướn người ôm lấy eo ếch anh nịnh nọt.

"À... Chắc anh nghe không rõ." Tường Từ Hi véo véo chiếc cằm nhỏ nhắn của cô, xem ra công phu làm nũng của cô ngày càng tiến bộ rồi. Đại boss ngồi xuống cạnh Diệp Bối Nhi, anh đưa tay luôn qua eo có nguồn mỡ dồi dào của cô xoa xoa.

"Bảo bối muốn đi chơi không?"

"Muốn, muốn, muốn." Nghe được ông xã dẫn đi chơi cừu nhỏ liền hí hửng trèo lên người anh, hai tay hai chân ôm chặt anh như gấu túi, "Đi chơi, dẫn em đi chơi đi, em ở nhà rất chán."

"Phải xem biểu hiện của em sao đã." Tường Từ Hi lại bày trò treu ghẹo vợ yêu rồi, há há há, xem ra lại một phen náo loạn đây.

"Ông xã, ông xã đẹp trai ơi, dẫn em đi chơi đi. Boss đáng yêu, Chủ Tịch đại nhân, dẫn em đi chơi đi." Diệp Bối Nhi bày ra vẻ mặt đáng yêu nhất có thể để nịnh nọt anh, nhưng con sói lớn xấu xa nào đó lại trưng cái bộ mặt "chỉ có vậy thôi sao?", thật tức chết người mà!!!

"Ông xã à." Diệp Bối Nhi ôm cổ anh lắc lắc, "Ông xã không dẫn em đi chơi, em khóc cho anh coi."

Ái chà chà, dám dọa anh nữa cơ, nhưng mà chiêu này thực hiệu nghiệm.

"Được rồi, được rồi, ông xã dẫn em đi chơi, không cho khóc." Tường Từ Hi lập tức giờ cờ trắng đầu hàng. Bảo bối của anh mà khóc, tim anh cũng đau theo, anh không muốn đau tim mà chết sớm đâu, anh còn phải cưng chiều, yêu thương cô thật tốt nữa.

"Yeah... Yêu ông xã nhất, thích ông xã nhất." Cừu nhỏ cong mắt cười, cô rướn người thòm lên mặt boss Tường một cái thật kêu, "Chỉ vậy thôi sao?" Sói xám nào đó được nước lấn tới, kéo mặt cô đến sát gần mình, ở chung lâu ngày với Tường Từ Hi đương nhiên cô hiểu ý anh rồi, cừu nhỏ ngốc nghếch đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt đẹp trai, cô chu môi hôn mạnh lên môi anh, "Moa~~~~~"

"Hài lòng chưa?" Diệp Bối Nhi nhăn mũi nhìn ông xã đang hết sức vui vẻ ôm cô cọ cọ cổ mình.

"Bảo bối thật thòm!" Anh tham lam hít thật sâu mùi sữa tắm trên người bà xã, lại không nhịn được hôn dọc từ cổ đến xương quai xanh của Diệp Bối Nhi, tay xấu xa xoa tới xoa lui trên mông bà xã.

"Lưu manh! Lúc nãy vừa mới làm xong." Diệp Bối Nhi kháng nghị, cô dùng tay nhỏ đánh lên vai Tường Từ Hi.

"Đừng nhúc nhích, ngoan cho ông xã ôm một chút. Nếu không em lo mà khóc đi." Vừa uy hiếp vừa nhỏ nhẹ dụ dỗ, giọng khàn khàn trầm thấp, Tường Từ Hi khó khăn điều chỉnh hơi thở, anh ôm chặt cô. Diệp Bối Nhi nghe anh nói vậy cũng không dám động đậy nữa, ngồi im cho anh ôm. Qua một lúc, con nóng từ bụng dưới cùng từ thuyền giảm, Tường Từ Hi đẩy nhẹ Diệp Bối Nhi ra, nhỏ giọng nói, "Bảo bối, mới được em hôn một chút anh lại muốn rồi. Em nói anh phải làm sao đây?"

"Ma háo sắc, coi chừng có ngày anh chết trên giường."

"Hahaha... Anh cùng em chết trên giường cũng được." Tường Từ Hi lại bày bộ mặt dày vô sỉ của mình ra treu ghẹo cừu nhỏ. Diệp Bối Nhi mặt mông nghe anh nói vậy liền đỏ mặt, vùi đầu vào ngực ông xã xấu xa.

Lại một ngày trôi qua, cuộc sống của Diệp Bối Nhi cứ vui vẻ hạnh phúc dưới sự cưng chiều và yêu thương của ông xã Tường Từ Hi. Ngày cứ hết ăn lại ngủ, đêm thì cùng ông xã lăn qua lăn lại trên giường đến kiệt sức. Quả thật như một bà hoàng ngoại trừ việc không xuống được giường. Cho nên cô muốn làm một cuộc cách mạng mang tên "VÌ MỘT SỨC KHOẺ TỐT", kể từ ngày hôm nay phát cờ khởi nghĩa, Diệp Bối Nhi đã đề nghị với ông xã đối khát của mình.

"Ông xã chúng ta nên tạm thời chia phòng ngủ đi." Diệp Bối Nhi nói một cách nghiêm trang.

"Không được." Với cái đề nghị thiệt thòi như vậy đương vị Chủ Tịch nào đó không chấp thuận, đã là thương nhân thì không thể bị thiệt thòi. Tường Từ Hi không bàn cãi trực tiếp bác bỏ vấn đề của Diệp Bối Nhi. Bà xã nhỏ rất thòm, người lại mềm mại có thịt ôm rất thích, Tường Từ Hi nghĩ đến hằng đêm chăn đơn gối chiếc thì chịu làm sao nổi.

"Không được cũng phải được." Lần này Diệp Bối Nhi không thể nhượng bộ, nếu như nhún nhường thì cô sẽ bị ép khô mắt, anh không mệt thì cô cũng mệt, ngày nào cũng không xuống được giường, người ngốc cũng biết cô đã làm gì. Tiếp tục như vậy làm gì còn mặt mũi mà nhìn người khác nữa chứ.

"Bà xã à, anh hứa không làm nữa, chỉ ôm thôi, đừng chia phòng ngủ mà." Ai mà ngờ rằng vị Chủ Tịch cao cao tại thượng này lại xuống nước năn nỉ vợ yêu để không chia phòng ngủ. Bị ngoài người ngoài biết thì cười cho thú ầu.

"Ờ thì chia phòng ngủ thôi, cái câu này nói biết bao nhiêu lần rồi hả? Cuối cùng thì thế nào?" Không phải lăn qua lăn lại tới sáng sao? Diệp Bối Nhi quăng một ánh mắt khinh bỉ tới ông xã mình.

"Bà xã, đừng chia phòng, cho anh ngủ sofa trong phòng cũng được. Đừng chia phòng mà." Tường Từ Hi đáng thương ôm cừu nhỏ, đằng sau khuôn mặt anh tuấn đẹp trai này là một con sói xám đen tối, khả khả khả... Chia phòng ngủ thì đương nhiên không được tiện, nhưng mà anh ngủ sofa thì.... Dễ dàng hành động hơn, mặc dù không được "thịt" bà xã nhưng ít nhất cũng ăn được đậu hũ.

"Anh chịu ngủ sofa?"

"Chịu, chịu, chịu." Tường Từ Hi gật đầu chắc nịch.

"Được rồi. Nếu anh có gì quá đáng em lập tức đập anh ra cửa."

"Bảo bối không nở đâu." Tường Từ Hi ôm cừu nhỏ ngồi lên đùi mình.

"Ai nói em không nở." Diệp Bối Nhi bắt mắt nhăn mũi.

"A ui, bảo bối không thương ông xã nữa."

Diệp Bối Nhi phì cười trước giọng điệu "non nớt" này, "Nè, Hi Từ anh càng ngày càng giống con nít rồi nha."

"Em không thích anh làm trò con nít hả?" Diệp Bối Nhi chưa kịp trả lời thì Tường Từ Hi chen vào, "Vậy thì làm trò người lớn đi."

"Cút..." Diệp Bối Nhi véo vào hông Tường Từ Hi thật mạnh, "Anh ngứa da phải không? Tội nay chia phòng ngủ."

"Thôi mà, anh giỡn chút thôi."

Diệp Bối Nhi nhăn mũi, "Anh trong giai đoạn kiểm điểm nếu như dám một lần nữa....." Cừu nhỏ chưa nói xong Tường Từ Hi liền hôn "chụt" vào trán cô, "Bà xã à, anh không dám nữa, đừng có không quan tâm anh nha. Ông xã của em sẽ rất đáng thương đó."

"Cho anh chữa." Diệp Bối Nhi quay mặt đi chỗ khác không thèm nhìn cái tên đang tự biến tự diễn.

"Bảo bối không phải muốn đi chơi sao? Ngày mốt công ty có tổ chức buổi dã ngoại cho nhân viên."

"Đi đâu? Đi đâu?"

"Biển, hai ngày một đêm, khách sạn, phí ăn uống đều là công ty bao trọn." Tường Từ Hi hải lòng với vẻ mặt mong chờ của bà xã, anh chọc chọc má phúng phính của cô rồi cong môi cười.

"Đều bao trọn? Nhân viên anh nhiều như vậy sẽ tốn rất nhiều tiền đó." Diệp Bối Nhi đang đau lòng cho túi tiền ông xã nhà mình thì bị Tường Từ Hi hôn trộm.

"Khoảng hai đến ba mươi người thôi, mỗi bộ phận trong công ty sẽ có nhân viên xuất sắc hay có thành tích tốt đứng không?" Diệp Bối Nhi gật đầu tán thành, "Cho nên người nào có thành tích tốt nhất trong năm sẽ được đi, ngoài ra đây có thể coi là khích lệ cho những người chưa có thành tích tốt."

"À, em hiểu rồi, anh đúng là gian thương, dùng phần thưởng để nâng cao hiệu suất công việc, theo anh nói thì những người chưa làm tốt công việc thì sẽ phấn đấu để có thành tích tốt, có tranh đấu mới có tiến bộ. Như vậy anh chính là ngư ông đắc lợi rồi."

"Vô thương bất gian, vô gian bất thương." Tường Từ Hi kiêu ngạo nói.

"Còn kiêu ngạo." Cừu nhỏ đưa tay véo véo khuôn mặt đẹp trai của ông xã. "Ông xã ơi!"

"Hửm?" Tường Từ Hi nhướn mày, không biết bà xã nhỏ lại bày trò nghịch ngợm gì đây??

"Ông xã em muốn mua chút đồ." Ái chà, lần đầu tiên bảo bối mở miệng muốn mua đồ nha, có lần anh mua cho cô chiếc váy hàng hiệu đến giờ vẫn chưa mặc, ngay cả mác còn chưa cắt nữa.

"Bảo bối muốn mua gì? Ông xã chờ em." Tường Từ Hi cao hứng, cuối cùng bé ngốc cũng chịu xài tiền của anh rồi. Há há há, anh lại có động lực kiếm tiền cho bà xã tiêu xài.

"Mua... Mua nội y." Nói đến đây mặt cừu nhỏ đỏ như tôm luộc, giọng lí nhí như muỗi kêu.

"À..." Tường Từ Hi ái muội kéo dài giọng, anh còn giả ngu, "Sao lại mua nội y? Anh thấy trong tủ quần áo còn nhiều mà."

"Không phải đều bị anh xé rách hết sao?" Diệp Bối Nhi thẹn quá hoá giận gờn nắm đấm nhỏ đánh vào ngực anh.

•Tác giả: Xé rách? À... Hiểu rồi

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Dã Ngoại (1)

"Bảo bối, lấy cái này nè." Tường Từ Hi mặt không biến sắc, bình thản ung dung cầm bộ nội y màu đen mỏng ỏi là mỏng đưa cho bà xã nhỏ, anh còn lật cả chất liệu vải, độ co giãn, kiểu dáng ngoài ra còn coi cả thương hiệu, là "Victoria Secret". Ừm không tệ, chất liệu tơ tằm thiên nhiên, thun co giãn đa chiều, kiểu dáng thì... Khả khả khả... Trong khi anh đang sấm vai "người chồng tốt" đang chọn đồ cho bà xã thì hai nhân viên nữ mặt đã đỏ như gấc, chưa thấy người đàn ông nào lại chăm chú chọn đồ cho phụ nữ như vậy, mặc dù có đi chẳng thì không phải là nội y... Hazzì, bởi vậy mới nói Tường Từ Hi đa mặt quá dày.

Tường Từ Hi chẳng thèm quan tâm hai nhân viên kia có đỏ mặt hay không thì quay sang hỏi, "Cái này có dễ rách không vậy?"

"Anh Tường đây là chất liệu cao cấp, sản xuất từ tơ tằm thiên nhiên, giặt nhiều lần cũng thành vấn đề." Một trong hai người nhân viên cất giọng nói.

"Ý tôi là dùng lực xé thì có dễ rách không?" Tường Từ Hi còn bày bộ dạng thản nhiên, anh thử sức kéo kéo vài cái, ừm... Đúng là hàng cao cấp có khác, lần này cừu nhỏ sẽ không nói anh xé đồ lung tung nữa, cũng không cần nhắc nhở anh phá của nữa.

"Cô lấy cho tôi 20 bộ kiểu giống vậy, chất liệu phải bền, giá cả không thành vấn đề. À, size 36A."

Nhân viên "..."

Diệp Bối Nhi thực muốn đào cái lỗ chui xuống cho rồi.

"Không mua nữa." Diệp Bối Nhi phụng phịu nói. Thật chết với ông xã mặt dày này mà. Xấu hổ chết mất thôi...

"Bảo bối sao vậy? Hừm?" Tường Từ Hi cúi người nhìn cừu nhỏ ngốc nghếch, "Sao mặt đỏ vậy?"

"Không mua nữa, không mua nữa, đi về." Diệp Bối Nhi thật không biết nói sao cho phải. Tường Từ Hi khó hiểu nhìn cừu nhỏ thì hiệu suất nhân viên bán hàng rất nhanh đã đóng gói hết thấy 20 bộ và nói, "Anh Tường, anh muốn thanh toán bằng thẻ hay tiền mặt?"

"Thẻ." Tường Từ Hi lấy tấm thẻ từ trong bóp ra đưa cho nhân viên, sau đó véo nhẹ mặt bánh bao của bà xã, "Sao vậy? Nói ông xã nghe đi, sao mặt đỏ như vậy? Ở đâu khó chịu sao?"

"Tại anh, tại anh hết." Diệp Bối Nhi đâm mạnh vào ngực Tường Từ Hi, xấu hổ quá đi!!!! Nhân viên vẫn còn nhìn chăm chăm bọn họ.

"Thẻ của anh đây." Cô nhân viên cung kính trả thẻ bằng hai tay rồi đưa hết các túi đồ cho Tường Từ Hi. Đại boss không biết xấu hổ nào đó đang nhìn không mặt nhăn thành một cục của cừu nhỏ. Anh nắm eo màu mỡ của cô ôm ra ngoài.

"Xấu hổ?" Đến bây giờ anh mới bừng tỉnh đại ngộ. Khả khả khả... Cừu nhỏ dễ xấu hổ, thương cô chết mất! Thật đáng yêu nha!

"Xấu xa, đáng ghét, đồ trúng thú, đồ vô sỉ, ông xã siêu cấp mặt dày, bla bla... Ghét anh lắm! Có ai đòi mà để chồng mình mua nội y cho chứ? Anh nói thử coi? Em cũng không tệ đến mức phải để ông xã chọn nội y cho." Còn cái gì mà 36A? Bất quá thì 36 cũng được đi, tại sao lại là A??? Cup A? Diệp Bối Nhi thẹn quá hoá giận đùng đùng bỏ đi, ngực cô đau đến nổi là nhỏ, ít nhất cũng có nhô lên mà, cô cũng quên bằng đi chuyện xấu hổ lúc này mà chỉ tập trung vào vấn đề là Tường Từ Hi chê cô ngực nhỏ, là ngực nhỏ đó!!!!

"Bà xã à, anh mua đồ cho bà xã là bình thường mà, bảo bối giận chuyện là anh nói số đo của bảo bối đúng không? Thôi mà, cup A thì sao? A loại tốt đó." Tường Từ Hi thấy cô bỏ đi nhanh tay nhanh chân đuổi theo cừu nhỏ ngốc nghếch, anh dồn hết tất cả các túi đồ qua một tay, tay kia nắm chặt tay của bà xã nhỏ.

"Cái gì A loại tốt chứ?" Diệp Bối Nhi phụng phịu nói.

"Sao không phải, chữ "A" đứng đầu bảng chữ cái, sao hạng A, thịt bò loại A, ngay cả điểm xếp loại A mới tốt.... Chẳng lẽ em muốn vác bộ ngực bự tổ chẳng đi tới đi lui sao? Ngực to làm gì có lợi chứ? Mặc áo sơ mi dễ bung nút áo, ra đường sợ bị xâm sỡ, còn nữa sau này về già sẽ bị chảy xệ phải tốn bụng tiền để phẫu thuật thẩm mỹ, vậy bảo bối nói coi cái nào lợi hơn?"

"Ừm... Ông xã nói có lý."

"Vậy không giận nữa?" Tường Từ Hi hỏi.

"Không hẹp hòi như anh." Nghe bảo bối nguôi giận, đại boss thở phào nhẹ nhõm, anh ôm eo cô đi ra cổng trung tâm mua sắm.

"Ông xã ơi..." Diệp Bối Nhi ngẩng đầu gọi anh.

"Chuyện gì nè?" Tường Từ Hi cúi người thân mật cọ mũi với cừu nhỏ.

"Em muốn ăn đậu hũ chiên."

"Được, về nhà ông xã kêu nhà bếp làm cho bảo bối." Đối với yêu cầu của bà xã nhỏ, Tường Từ Hi đương nhiên là đáp ứng vô điều kiện.

"Ông xã, ông xã..." Sau khi được ăn món đậu hũ chiên, Diệp Bối Nhi vui vẻ chạy tới bên cạnh Tường Từ Hi, cô ôm cánh tay anh lay tới lay lui.

"Lại định bày trò nghịch ngợm gì rồi đúng không?" Tường Từ Hi đang xem tivi nghiêng mặt qua nhìn nhìn cừu nhỏ nghịch ngợm.

"Em rất ngoan nha, em hỏi cái này nè." Diệp Bối Nhi trèo lên người anh ngồi, Tường Từ Hi sợ cô té liền đưa tay đỡ lưng cừu nhỏ, "Ông xã cái này em thắc mắc lâu rồi."

"Chuyện gì?" Tường Từ Hi đưa tay lấy remote tắt tivi, sau đó lắng nghe câu hỏi của cô.

"À thì là anh thân là người trong hắc đạo đúng không? Nhưng tại sao em không thấy mấy cái màn đấu súng "pùng chú", "pùng chú" kịch liệt như trong tiểu thuyết hay trên ti vi vậy? Còn nữa sao không có cái gì mà tranh quyền đoạt thế, ân oán tình thù, rồi phản bội gia tộc gì gì đó vậy ông xã?"

Tường Từ Hi, "..."

•Tác giả: bùng chú, bùng chú.

•Tường Từ Hi: *pùng chú, bùng chú*

•Tác giả: *đã hi sinh oanh liệt*

Bạn đang đọc truyện *Em Cũ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Dã Ngoại (2)

"Bảo bối, anh phải đến công ty một chút, em muốn đi chung không?" Sau khi cắt điện thoại di động vào túi, Tường Từ Hi vỗ vỗ cái đầu nhỏ không ngừng cọ tới cọ lui trên người mình.

"Đi."

Anh biết ngay là em sẽ đi mà.

"Ông xã, ngày mai mấy giờ đi dã ngoại vậy? Có cần chuẩn bị gì không?" Diệp Bối Nhi mè nheo ôm lấy ông xã từ đằng sau, mặt cô cứ cọ tới cọ lui trên lưng anh. Há há há... Có trò mới chơi rồi! Diệp Bối Nhi tiếp tục ôm Tường Từ Hi từ đằng sau cọ qua cọ lại. Tường Từ Hi đang thất cavart cũng phải dừng tay lại.

"Bảo bối, thích cọ vậy hả?" Tường Từ Hi hỏi.

"Thích lắm, thích lắm." Vừa nói cô vừa thích thú với trò chơi mới của mình, dùng mặt cọ lưng Tường Từ Hi.

....

"Ừm... Ông... Ông xã, em chịu hết nổi rồi." Diệp Bối Nhi níu cầu xin, gương mặt cô phủ đầy một mảng phấn hồng. Tường Từ Hi không những không bỏ qua cho cô mà còn để chân cô gác lên vai mình, anh dùng lực "cọ" tới "cọ" lui trên người cừu nhỏ.

"Không phải bảo bối thích cọ lắm sao?" Giọng anh khàn khàn như có cát, hạ thân liên tục "cọ" trên người Diệp Bối Nhi.

"Không thích nữa... Oa... Oa... Ông xã bắt nạt... Oa..."

"Biết sai chưa?"

"Dạ biết...."

"Vậy ngoan ngoãn nằm yên để anh "cọ"."

Đường nào cũng chết, Diệp Bối Nhi bây giờ đã rút ra bài học cho mình là không được cọ ông xã, quan trọng nhất là không được cọ ông xã trong thời kì động dục, nếu không chỉ mình chịu thiệt.

"Bảo bối..." Tường Từ Hi đưa ngón tay chọc chọc mông cừu nhỏ, "Bà xã nhỏ.... Ông xã xin lỗi mà!" Diệp Bối Nhi vẫn không thèm để ý đến anh, cô cuộn mình trong mền thành một cục tròn vo trên giường.

"Bảo bối, đừng giận nha! Ông xã có mua kem nè, có đủ mùi vị luôn." Tường Từ Hi tiếp tục chọc mông của cừu nhỏ đang giận dỗi kia, xem ra anh "cọ"

hơi nhiều rồi:)))

"Sáng mai 4h30 sáng tập trung trước cửa công ty để đi dã ngoại, ở đó có rất nhiều đồ ăn nha, hải sản nè, còn có thể ra biển chơi nữa, bảo bối em không đi sao?"

"Không đi." Diệp Bối Nhi giận thật rồi, người ta cọ anh có chút xíu thôi, anh lại "cọ" người ta thành như vậy, chân không còn sức nào, đi dã ngoại cái gì chứ??

"Thôi mà... Bảo bối của ông xã đáng yêu nhất, đi chơi đi, bảo bối không thương anh nữa sao? Hừm? Xuống ăn cơm nha, qua giờ cơm rồi! Ăn cơm xong rồi phạt ông xã cũng được mà, bảo bối nghe lời, đừng để đau bao tử." Tường Từ Hi hết sức dịu dàng dỗ ngọt bà xã, bẻ ngược giận dỗi là chuyện lớn đó, lần trước anh nói bụng cô hơi nhiều mỡ một chút thôi, cừu nhỏ liền bỏ mặc anh một tuần liền. Bây giờ không biết bảo bối có cảm dục anh không nữa.

•Tác giả: Chết đến nơi tịt xấu vẫn không đổi

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Dã Ngoại (3)

"Bảo bối... Sắp đến giờ tập trung rồi, mau dậy nè!" Tường Từ Hi vỗ vỗ cái mông nhỏ đang nằm trong mền kia, anh cười cười, rồi đứng dậy lấy cho cừu nhỏ một cái áo thun màu vàng nhạt, một cái quần đùi yếm màu đen, còn anh đã dậy từ lâu, quần áo cũng thay luôn rồi, bây giờ chỉ còn việc đánh thức cái bọc nhỏ trên giường dậy là ok.

"5 phút nữa..." Giọng còn ngái ngủ của Diệp Bối Nhi vang lên, cừu nhỏ nhích nhích cái mông vào tránh bị Tường Từ Hi tập kích bất ngờ, cô lại một lần nữa biến thành một cái bọc tròn trên giường.

Tường Từ Hi không nói lời nào, xốc mền bà xã nhỏ ôm cô đi vào toilet, "Ông xã... Bỏ em xuống đi mà! Em còn muốn ngủ nữa..." Diệp Bối Nhi kháng cự, liên tục giãy giụa trong ngực Tường Từ Hi, anh nửa ôm nửa kéo cô vào toilet.

"Bây giờ bảo bối có muốn đi chơi không?" Tường Từ Hi nhẹ giọng dỗ dành, anh ôm cô đặt lên thành bồn tắm, mà cái người đang nửa tỉnh nửa mê cứ bám chặt cánh tay ông xã dựa vào ngủ tiếp.

"Bảo bối, em mà ngủ nữa ông xã liền bỏ em ở nhà một mình." Tường Từ Hi hết cách bèn hăm dọa cô một phen, tất nhiên là lời nói của anh rất có tác dụng, cừu nhỏ lập tức mở mắt ra, cô phụng phịu ôm hông Tường Từ Hi, "Ông xã ơi... Em dậy rồi nè!"

"Như vậy mới ngoan." Tường Từ Hi véo véo mặt bánh bao của Diệp Bối Nhi, anh bóp kem đánh răng lên bàn chải rồi đánh răng cho cừu nhỏ.

"Để em tự đánh."

"Ng Sloan, há miệng." Diệp Bối Nhi Sloan Sloan nghe lời Tường Từ Hi.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, Diệp Bối Nhi đã tỉnh phần nào, cô lon ton lon ton đi theo sau Tường Từ Hi như cái đuôi nhỏ, "Ông xã, ông xã."

"Hừm?" Tường Từ Hi đi đến bên giường lấy áo đã đặt sẵn đưa cho cô.

"Em đói~~~~" Diệp Bối Nhi còn đưa tay xoa xoa bụng mình hoạ.

"Đứng yên nào, để ông xã thay quần áo cho bảo bối nha." Anh vừa dứt lời cũng không cho cừu nhỏ lên tiếng liền đưa tay cởi áo ngủ cô ra giúp cô mặc nội y rồi chõng áo thun vào sau đó mặc quần yếm cho cô. Thao tác của anh rất thuần thục, nhanh, gọn, lẹ.

•Tác giả: Quen tay

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Dã Ngoại (4)

Trên xe du lịch, không khí vô cùng nóng nực, nhất là chiếc xe có sự góp mặt của Chủ tịch đại nhân, nhưng cũng đồng thời đánh vỡ mộng cho các nhân viên nữ, không ngờ boss lớn lại mang theo bà xã. Hai người bọn họ còn diễn một màn cầu huyết ngược chó độc thần của tất cả nhân viên trên xe.

"Bảo bối, buổi sáng hơi lạnh em mặc áo khoác đi." Vừa nói Tường Từ Hi vừa đem áo khoác màu xanh nhạt khoác lên người Diệp Bối Nhi, đem cô bọc kín lại, anh còn lấy thêm cái mền mỏng phủ lên đùi cô, cử chỉ săn sóc dịu dàng như vậy khiến cho mọi người trở mặt kinh ngạc. Boss đã thay đổi rồi!!

"Ông xã." Diệp Bối Nhi lay lay tay anh.

"Hửm?" Tường Từ Hi mặc kệ mọi ánh mắt của nhân viên đang nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của bọn họ, đại boss cúi người cọ cọ mũi cừu nhỏ.

"Em đói bụng..." Đạo này thực sự cô ăn rất nhiều, người cũng nhiều thêm chút thịt, đây là công lao của Tường thiếu nuôi bà xã khéo, nghe bảo bối nhỏ nói vậy, ông xã cưng vợ như cưng trứng liền lấy trong balo đựng đồ ăn vặt một gói lớn khoai tây chiên tẩm phô mai đưa cho cái người đang đói bụng kia.

"Chỉ được ăn một nửa."

"Cho em ăn hết đi mà, nha!" Diệp Bối Nhi làm nũng, chớp chớp đôi mắt đen lấy nhìn anh.

"Ông xã cho bảo bối hai lựa chọn. Một, chỉ được ăn một nửa. Hai, em ăn hết bạch khoai tây chiên này, từ nay về sau ông xã không cho em ăn nữa." Tường Từ Hi thân nhiên đưa tay kéo lại chiếc áo khoác bị cô làm lệch, anh nâng mặt cừu nhỏ để cô nhìn thẳng vào mắt mình.

"Hửm? Trả lời ông xã nghe."

"Em không trả lời được không?"

"Miễn bàn."

"Tại sao không cho người ta ăn hết chứ?" Diệp Bối Nhi giận dỗi như trẻ con, cô đưa chân đá đá chân Tường Từ Hi cho hả giận rồi xoay mặt ra nhìn cửa sổ không thèm đếm xỉa đến ông xã. Tường Từ Hi liếc nhìn cái người giận dỗi kia, anh cắt bạch khoai tây chiên vào balo rồi lấy bạch khô mực ra, nói, "Bà xã nhỏ, ăn khô mực nè."

"Không thèm."

"Là mực khô Bento đó nha~~~~" Tường Từ Hi vẫy vẫy bạch mực khô trước mặt cừu nhỏ. Diệp Bối Nhi khẽ liếc một cái, rồi làm như không thấy mực khô hấp dẫn như đang mời chào mình.

"Không thèm, không thèm, không thèm."

"Chỉ là mực khô thôi mà, mình ăn mực tươi có ngon hơn không." Diệp Bối Nhi thầm an ủi mình. Cô hít một hơi sâu thở ra, không thèm nhìn Tường Từ Hi.

"Thư kí Miêu."

"Vâng, Chủ tịch có chuyện phân phó?"

"Lấy khô mực phát cho mọi người đi."

Diệp Bối Nhi "..."

Thế này là thế nào? ㄟ_ㄟ

"Bà xã nhỏ..." Tường Từ Hi kéo cái mặt chủ ị của cừu nhỏ qua, anh cười cười bóp mặt cô, "Sao mặt nhăn thành một cục vậy? Hửm?"

Cô xoay mặt tránh khỏi cái tay đang "hành hạ" mặt mình, "Lo mà phát khô mực của anh đi!"

Ái chà chà, dỗi rồi?

Tường Từ Hi lại thích thú với vẻ mặt này của cừu nhỏ, khả khả khả, lại có trò trêu chọc cô rồi!

Thư kí Miêu đang phát khô mực cho mọi người thì cái đồ con nít lớn xác đang tìm trò chọc ghẹo Diệp Bối Nhi, "Bảo bối, sao lại dỗi rồi? Nói ông xã nghe đi!"

•Tác giả: Tôi quá mệt mỏi rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Bãi Biển

Tại bãi biển xanh ngắt, ánh nắng nhẹ nhàng phủ lên người đàn ông đang cời trần nằm trên ghế tắm nắng, làn da ngăm đen, thân hình săn chắc nhất là cơ bụng sáu múi hấp dẫn ánh nhìn của tất cả thiếu nữ ở đây, Lãnh Huyết mặc kệ cái nhìn của bọn họ, đưa tay chỉnh lại kính râm, rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Khoảng trời trong xanh, không khí thoáng đãng mát mẻ, từng người từng người nô đùa trên bãi biển, còn Lãnh Huyết một mình cô độc ở đó, anh đang đắm chìm trong thế giới của mình. Anh thờ ơ.

"Đừng cố chấp nữa, được không?" Một giọng dịu dàng vang lên bên tai Lãnh Huyết, ánh mắt người đó đượm buồn pha chút xót xa nhìn đàn ông với vẻ ngoài lạnh lẽo ấy. Nhưng thực chất, mấy ai biết rằng, trong sâu thẳm tâm hồn của Lãnh Huyết lại rất cô đơn, lạc lõng.

"L.Y, cô là thuộc hạ của tôi thì nên biết thân phận của mình, có một số việc cấp dưới không nên xen vào, rõ chứ?"

"Vâng, thuộc hạ đã rõ."

"Chủ nhân...." Cô ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi.

"Nói." Giọng điệu nhàn nhạt, nghe không ra Lãnh Huyết có tức giận hay không, bộ dáng âm trầm lạnh lẽo này khiến cô có chút run sợ, cô cố gắng hít một hơi thật sâu rồi nói, "Chủ nhân, tôi, tôi có thể trở về nhà một thời gian được không?"

"Về nhà? Bao lâu?" Nghe cô nói vậy Lãnh Huyết tháo kính mát xuống, dời tầm mắt đến gương mặt của cô. Cảm xúc trên gương mặt anh vẫn không thay đổi, nhưn mây kiếm nhìn cô.

"Một tuần."

"Phê chuẩn. Cô nói Khuất Dạ Tín, kêu cậu ta sắp xếp cho cô."

"Vâng, chủ nhân."

"Wow.... Thật đẹp." Diệp Bối Nhi dang hai tay ra như muốn ôm trọn cả bầu trời, cô hít thật sâu vào, "Không khí cũng rất trong lành, thật thích." Cừu nhỏ vui vẻ cười tít cả mắt.

"Bảo bối hừ, lại chạy lung tung." Trương Từ Hi véo véo mặt Diệp Bối Nhi, xe vừa đến trạm mọi người liền lục đục xuống xe lấy hành lý của mình, anh lo sợ cô bị đụng ngã nên nói cô xuống xe trước chờ anh, ai ngờ cái đồ ngốc đó lại chạy đi xa như vậy.

Diệp Bối Nhi nhìn mặt ông xã nhà mình không được vui liền ôm cánh tay Trương Từ Hi đưa qua đưa lại, "Ông xã... Tại lâu rồi em không được đi chơi nên mới nhất thời phấn khích thôi. Anh đừng giận nha, nha~~~~"

"Hừ." Trương Từ Hi không thèm trả lời chỉ "hừ" lạnh một tiếng rồi nắm tay Diệp Bối Nhi kéo đi về hướng khách sạn.

Mọi người cùng Thư kí Miêu đã có mặt đầy đủ tại đại sảnh, Trương Từ Hi và Diệp Bối Nhi vừa bước vào Thư kí Miêu liền báo cáo với anh, "Chủ tịch mọi người đã có mặt đầy đủ, bây giờ chỉ cần làm thủ tục nhận phòng là hoàn tất."

"Tốt, mọi người đi lấy chìa khoá rồi nhận phòng đi. Mọi người cứ chơi thoải mái, mọi chi phí đều do công ty thanh toán." Trương Từ Hi nói, sau đó dặn dò vài thứ với Thư kí Miêu rồi kéo cái đồ nghịch ngợm nào đó đi về phòng.

Diệp Bối Nhi thấy bọn họ đã đi được một khoảng khá xa liền kéo tay Trương Từ Hi, anh nhưn mây nhìn cô, "Sao nào?"

"Ông xã, có phải mọi chi phí đều do công ty thanh toán hết không?"

"Phải." Trương Từ Hi tay vén sợi tóc rơi xuống bên mặt Diệp Bối Nhi ra sau tai, anh một đường ôm cô đi vào thang máy, tay kia xách hành lý của bọn họ.

"Hazzi.... Thật tiếc nha, Melvin và Alex không được hưởng đãi ngộ như vậy." Cừu nhỏ cảm thán. Cô vẫn không cảm nhận được ông xã nhà mình mặt đen như đất nôi. Vì sao? Đương nhiên là anh vẫn còn ghi hận trong lòng việc lần trước Melvin dám dụ dỗ bảo bối anh đu club. Cô còn dám nhắc người đàn ông khác trước mặt anh sao? Thật đáng đánh đòn.

•Tác giả: Trương Từ Hi anh quản bà xã quá chặt đi!!

•Doanh Hạo: Bà xã người ta là cực cung, cực vàng đấy. Ai như cô

Bạn đang đọc truyện *Em Cúi Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Bãi Biển (2)

“Thật muốn ăn em lúc này.” Boss Tường ôm cô ngồi lên đùi mình, “Nói ông xã nghe em sợ cái gì nào?”

Sao anh lại chuyển đề tài nhanh như vậy?

'Cốc... Cốc... Cốc'

Tiếng gõ cửa thật đúng lúc phá vỡ không khí giữa hai người bọn họ, Tường Từ Hi nhíu mày, anh nhàn nhạt mở miệng nói, “Vào đi.”

Vừa dứt lời anh liền đổi thái độ, ánh mắt tràn đầy cung chiêu nhìn bà xã nhỏ trong ngực mình, “Bảo bối có muốn ăn kẹo dẻo không? Hửm?”

Nghe đến món kẹo dẻo thì hai mắt Diệp Bối Nhi sáng lên, cô cười vui vẻ, “Muốn nha, ông xã kẹo dẻo đâu?” Viên mất cô cong thành hình bán nguyệt, hai tay Diệp Bối Nhi vòng qua cổ anh.

“Đề anh đi lấy.” Tường Từ Hi để cô ngồi xuống ghế sofa, còn anh thì đứng dậy đi đến chỗ balo đựng đồ ăn vặt, mở ra lấy một gói nhỏ kẹo dẻo vị trái cây rồi đưa cho cái đồ ham ăn nào đó ngồi trên ghế. Tện thể thích thú xoa xoa cái đầu nhỏ của cô, khoe mắt anh liếc nhìn thấy hai cái bóng đèn cỡ lớn đang đứng ở cửa nhìn hai người bọn họ.

“Cảm ơn ông xã.” Diệp Bối Nhi thích thú bóc gói kẹo ra, lấy một viên bỏ vào miệng nhai, thật ngon, dai dai, chua chua ngọt ngọt, là vị cam nha, nhưng mà gói quá nhỏ không đến mười viên.

“Khụ... Khụ...”

Doanh Hạo đưa tay lên che miệng ho nhẹ, hai cái người này thật sự cho rằng anh và Ma Phong là không khí hay sao hả?

Nghe thấy tiếng động, Diệp Bối Nhi đang nhai kẹo dẻo quay sang nhìn hai người đàn ông cao, to, đen, hôi. À nhầm, cao, to, đẹp trai :))) đang đứng ở cửa nhìn cô và boss Hi. Doanh Hạo đi đến chào hỏi trước, anh vẫn giữ bộ dáng cà lơ phất, cười cười nhìn Diệp Bối Nhi, “Chị dâu nhỏ, đã lâu không gặp, em ngày càng đáng yêu nha!” Doanh Hạo định đưa tay xoa đầu Diệp Bối Nhi, nhưng Tường Từ Hi phản ứng nhanh hơn, anh đem cô ôm trọn vào lòng ngực mình.

•Tác giả: Giấm dê, giấm dê.... Ai ăn giấm không? :)))))

•Tường Từ Hi: Súng dê, súng dê, ai ăn đạn không? :)))))

•Tác giả: ...

Doanh Hạo thấy vậy liền liếc mắt xem thường, “Này, Hi Hi, cậu không phải quản bà xã chặt như vậy đâu nhỉ?”

“Đừng để tớ nghe từ 'Hi Hi' lần hai.” Tường Từ Hi vẫn ôm chặt bà xã mình, anh nhìn thấy Ma Phong vẫn còn đứng thì gọi anh ngồi xuống ghế sofa.

“Chủ Từ, Chủ Mẫu.” Ma Phong cung kính gọi.

“Ma Phong, A Hạo, xin chào.” Cô cười ngọt ngào nhìn hai người bọn họ, “Mà... Ma Phong này, anh đừng gọi tôi là Chủ Mẫu nữa. Nghe cứ sao sao ý.” Diệp Bối Nhi thật không quen với cách gọi như vậy.

“Được, thưa Phu nhân.”

Diệp Bối Nhi, “...”

Tường Từ Hi cười cười nhìn bộ dáng ngốc nghếch của cô, “Cũng chỉ cách xưng hô thôi mà, em đừng để ý nhiều.” Anh thuận tay liền véo véo thịt trên mặt Diệp Bối Nhi.

“Ông xã, anh đang có công việc, vậy em đi vào trong trước nha.” Nói rồi, cô liền đứng lên khỏi đùi Tường Từ Hi.

Doanh Hạo thấy cô đã đi vào phòng ngủ, anh đưa ánh mắt nhìn Tường Từ Hi. Không khí trong phòng khách lập tức trầm xuống.

“Trong Tập đoàn Tường Thị có nội gián.” Tường Từ Hi nói ra câu này, khiến cho Doanh Hạo và Ma Phong kinh ngạc. Trước giờ trong Tập đoàn đều là người của bọn họ. Nội gián sao? Không thể nào?

“Nội gián?” Doanh Hạo nhướn mày hỏi, ngón trỏ anh nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn, bây giờ anh không còn bộ dạng cà lơ phất nữa thay vào đó là

thần sắc nghiêm nghị. Ma Phong ngồi bên cạnh cũng đang suy nghĩ về câu nói lúc nãy của Tường Từ Hi.

“Các cậu nghĩ sao?” Tường Từ Hi nhàn nhã dựa lưng vào ghế sofa, anh đưa tay cầm tách trà trên bàn nhấp một ngụm.

Nãy giờ Ma Phong vẫn im lặng, bất ngờ lên tiếng, “Diệp Thị bắt đầu có hành động rồi. Chủ Từ có tính toán gì không?”

Doanh Hạo đầu óc nhạy bén cũng phát hiện câu nói của Ma Phong còn hàm ý khác nữa, Doanh Hạo nhíu mày nhìn Tường Từ Hi, nhưng cái người này lại ung dung mỉm cười nhàn nhạt nhìn lại Doanh Hạo.

“Này, bây giờ cậu còn cười được nữa hả?” Doanh Hạo tiện tay cầm chén trà ném về Tường Từ Hi, nhưng Tường Từ Hi nhanh chóng né được, tách trà liền rơi xuống vỡ toang.

‘Xoảng’ một tiếng, tách ra vỡ ra nhiều mảnh nhỏ.

“Hừ! May mà tớ né nhanh đấy, nếu không gương mặt đẹp trai này bị trầy xước gì sao mà tớ đi dụ dỗ bà xã được chứ!” Tường Từ Hi vừa nói vừa đưa tay kiểm tra gương mặt mình.

Cái tên này... Quá mặt dày!!!!

“Ma Phong, cậu điều tra đến đâu rồi?” Tường Từ Hi thu lại bộ dáng của mình, anh chuyển chủ đề chuỗi lại những hành động vừa qua của kẻ giấu mặt. Anh không phải đèn đã cạn dầu. Từ lúc cừu nhỏ ở bên cạnh anh đến giờ, không biết vô tình hay cố ý một chuỗi sự việc liên tiếp xảy ra cứ nhắm vào cừu nhỏ.

Lãnh Huyết sao? Không! Không phải hần. Nếu hần có ra tay thì không ngu xuẩn đến mức để lại dấu vết là Kitty để bọn họ tóm được.

Kẻ đó là ai? Vẫn là một vấn đề nan giải.

“Chủ Từ, thuộc hạ đã điều tra, Chủ Tịch đương nhiệm của Diệp thị là anh họ của Diệp Khiết Vân. Cũng tức là cậu họ của Chủ Mẩu - Diệp Khang.” Ma Phong giọng đều đều báo cáo cho Tường Từ Hi những gì đã điều tra được. Ma Phong đã sử dụng tất cả thủ đoạn để có thể moi được thông tin ít ỏi này. Xem ra, Diệp thị không đơn giản như mọi người tưởng. Phải có thế lực như thế nào mà Diệp Khang có thể giao thiệp đi tin tức này. Ngay cả Ma Phong cũng không moi được nhiều thông tin.

Trên thương trường không ai không biết hai nhà Tường - Diệp là hai đối thủ của nhau, kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng mà cái tên Diệp Khiết Vân này lại vô cùng xa lạ với bọn họ. Tường Từ Hi còn nhớ mẹ vợ của anh không phải họ Diệp mà là họ Phụng - Phụng Nhân.

Liệu Phụng Nhân và Diệp Khiết Vân có phải là một. Nhưng nếu hai cái tên này là cùng một người tại sao người đó lại phải lưu lạc ở bên ngoài? Nếu như đúng là vậy thì bảo bối của anh là thiên kim Diệp thị.

Tường Từ Hi trầm ngâm.

Diệp thị, Phụng Nhân, mà rõ ràng bảo bối của anh họ Diệp theo họ cha. Một mảnh hỗn độn!!!

•Tác giả: Sắp tới sẽ là một hồi gây căng đây....

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Diệp Bối Nhi đang ở trong phòng nằm chán xem phim hoạt hình. Cô ngồi dựa lưng trên đầu giường, một ôm gối, một tay liên tục chuyển kênh, gói kẹo dẻo ít đến đáng thương không biết đã bị cô hết từ đời nào rồi.

Diệp Bối Nhi đưa tay lên che miệng ngáp một cái. Hiện tại, cừu nhỏ vừa buồn ngủ vừa đói nữa. Suy nghĩ một lát, cừu nhỏ quyết định tắt ti vi, Diệp Bối Nhi xuống giường lấy một bộ quần áo thoải mái từ vali ra rồi đi vào toilet thay.

Sau khi cô thay xong quần áo rồi mở cửa phòng, Diệp Bối Nhi đi ra chẳng thấy ai cả. Ông xã, A Hạo, Ma Phong không biết ba người bọn họ đi đâu rồi. Chắc là có việc bận.

Hehehe... Ông xã không có ở đây thì cô có thể ăn vụng thêm một gói kẹo dẻo rồi.

Cô đang vui mừng tưởng tượng mình đang nhai những viên kẹo dẻo chua chua ngọt ngọt thì Tường Từ Hi trở về. Anh mở cửa ra nhìn thấy người nào đó

đang cười ngốc nghếch.

“Bảo bối, sao đứng cười một mình vậy? Hửm?” Tường Từ Hi đi đến ngồi trên ghế, anh đặt cừu nhỏ ngồi trên chân mình.

Niềm vui nho nhỏ của Diệp Bối Nhi đã bị dập tắt một cách nhanh chóng, ông xã cô về, đồng nghĩa cô không được ăn vặt nữa ㄟ_ㄟ. Huhu...

Diệp Bối Nhi đang chìm trong 'đau khổ'. Tường Từ Hi bất ngờ cắn lên mặt cô một cắn. Anh đưa tay xoay mặt cừu nhỏ lại, hỏi, “Cừu nhỏ, sao không trả lời? Có phải nhớ ông xã mà ngại nên không nói ra đúng không?” Tường Từ Hi đắc ý cười cười hôn lên mặt cô hai cái.

Diệp Bối Nhi âm thầm khinh bỉ người nào đó trong lòng. Là cô buồn khi anh về sớm, làm thất bại kế hoạch ăn vặt của cô. Vui cái gì mà vui?

“Anh đừng có mà tự luyện.”

“Ồi... Bảo bối ghét bỏ anh rồi sao? Azii, hồi thế gian tình là gì?” Tường Từ Hi bày ra bộ dáng 'đau thương', 'tuyệt vọng'. Nhân cơ hội sờ soạng người Diệp Bối Nhi.

•Tác giả: Tôi thật vô phúc, vô phúc khi có nhân vật chính trong truyện như anh.

(ノ_<)

Diệp Bối Nhi nhìn cười không được trước dáng vẻ này của ông xã nhà mình. Cô cong mắt cười khanh khách. Cô vẫn không ý thức được nguy hiểm đang đến gần. Tường Từ Hi nhếch khoé miệng, anh từ cúi người ngậm lấy vành tai Diệp Bối Nhi cắn nhẹ. Hai tay anh xoa xoa hai đùi trắng nõn của cừu nhỏ.

“Anh muốn gì?” Cuối cùng Diệp Bối Nhi cũng cảm nhận được có gì đó không thích hợp. Cô giãy giụa trên đùi Tường Từ Hi.

“Ngoan, bà xã đừng nhúc nhích nữa. Nếu em cứ như vậy thì ông xã không đảm bảo sẽ ăn em tại đây đâu.” Nói rồi Tường Từ Hi cúi người xuống hôn lên môi cô. Nụ hôn đầy chiếm lĩnh, anh tấn công mạnh mẽ vào mọi ngóc ngách trong miệng cô.

Nụ hôn nóng bỏng thật lâu thật vẫn chưa kết thúc.

“Ưm...” Diệp Bối Nhi thật sự nhìn không nổi nữa, cô ra sức đẩy Tường Từ Hi ra. Cả khuôn mặt cô đều đỏ như cà chua chín, cừu nhỏ trừng mắt nhìn người đàn ông nào đó đang hí hóp mặt cười thoả mãn kia.

“Đồ dê xồm” Diệp Bối Nhi bất mãn lườm Tường Từ Hi một cái rồi đứng dậy đi về phòng. Tường Từ Hi thấy cừu nhỏ nhà mình giận dữ liền cười hi hi, bộ dạng nịnh nọt đi theo sau lưng cô.

“Bà xã nhỏ, anh đâu có làm gì đâu? Đừng giận mà.” Tường Từ Hi ôm cô nũng nịu, anh liền nhận lúc cô sơ hở liền nhanh chóng hôn lên môi cô hai cái thật kêu.

“Anh... Hừ! Hờ chút là động dục, hờ chút là động dục. Anh là heo giống hả?” Diệp Bối Nhi vừa tức vừa xấu hổ, bởi vì cô cảm nhận được có một vật cứng cứng cọ cọ vào mông cô. Mặc dù đã cách mấy lớp vải nhưng Diệp Bối Nhi vẫn cảm nhận nhiệt độ nóng nóng toả ra từ 'tiểu Hi Từ' kia. Diệp Bối Nhi không biết làm sao, cô chỉ sợ mình động dục, cái tên nào đó liền đem cô ăn sạch. Hai người cứ đứng im như vậy một thời gian. Rốt cuộc đại boss Tường Từ Hi của chúng ta nhìn không được nữa, anh cất giọng khàn khàn nói bên tai cừu nhỏ.

“Bảo bối, ông xã thật khó chịu.” Hơi thở ấm nóng liên tục phả lên mặt Diệp Bối Nhi, khiến cô run rẩy không thôi. Cô ngượng chín mặt, cô nói, “Hôm.. Hôm qua vừa mới mà...” Giọng cô nhỏ như muỗi kêu.

Tiếng cười trầm thấp phát ra sau lưng cô, Tường Từ Hi đưa tay chế trụ vòng eo Diệp Bối Nhi, anh khẽ cắn vào cổ cô, rồi cất tiếng, “Bảo bối... Bảo bối của anh, em nghĩ rằng ông xã em là người dễ thỏa mãn vậy sao? Hửm? Hôm qua là hôm qua, hôm nay là hôm nay, với lại hôm nay vẫn chưa làm mà.” Anh ngậm lấy vành tai trắng muốt của Diệp Bối Nhi, một lát thì dùng răng nanh day day nhẹ, một lát thì dùng lưỡi liếm quanh vành tai cô. Diệp Bối Nhi giãy giụa muốn thoát khỏi anh nhưng không được.

Huhuhu... Tại sao cô có ông xã cảm thú như vậy? Ông trời, con đã làm sai điều gì? Huhuhu...

。・°・(ノㄟ)・°・。

Bỗng, Diệp Bối Nhi cảm thấy thân hình nhẹ bẫng, thì ra ông xã vô si của cô thú tính bộc phát, anh ôm cô nhẹ nhàng đặt lên giường, sau đó anh nhanh đè lên người cô. Anh còn cố tình áp sát hạ thân của anh vào người cô. Để cô cảm nhận được anh có bao nhiêu khát khao đối với cô.

Tường Từ Hi bày ra khuôn mặt yêu nghiệt, anh nhếch nhẹ môi, một tay anh khoá chặt hai tay Diệp Bối Nhi rồi đưa lên đỉnh đầu cô. Tay còn lại nhanh chóng cởi quần áo trên người mình xuống, Diệp Bối Nhi liên tục giãy giụa, cô giơ chân đập lung tung, Tường Từ Hi làm sao để cô nháo như vậy. Anh liền dùng chân mình kẹp chặt cô, không cho cô đập lung tung nữa. Bây giờ, trên người anh không có một mảnh vải nào. Mà 'em trai nhỏ' của anh đã 'thức dậy' từ lâu rồi. 'Nó' đang kêu gào muốn giải thoát.

==●●●●●●●●●●==

•Tác giả: Cảnh H *đỏ mặt* (●°u°●) 丿

Bạn đang đọc truyện *Em Cũ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đói (H)

WARNING: Trẻ em dưới 18 tuổi không nên đọc :)))

Tường Từ Hi vẫn giữ nguyên tư thế đè chặt Diệp Bối Nhi dưới thân mình. Người xấu xa nào đó đưa tay cởi bỏ nút áo của cừu nhỏ. Cô cố giãy giụa, cái đồ xấu xa này!!!

"Ông xã, em đói bụng." Diệp Bối Nhi làm vẻ đáng thương, người đàn ông nào đó thương yêu cô biết chừng nào liền dừng lại. Anh thở dài, rồi đưa tay cài lại áo cho cô. Tường Từ Hi ngồi dậy ôm Diệp Bối Nhi ngồi lên chân mình, anh cúi đầu cắn vào cổ cừu nhỏ, hai tay siết chặt eo cô.

"Bảo bối, em đó, thật biết hành hạ anh." Giọng nói anh có chút khàn khàn, Diệp Bối Nhi cảm nhận được người nào đó đang kiềm chế. Nên cô rất ngoan ngoãn mà dựa vào ngực anh để anh ôm. Cô không muốn nhìn anh khó chịu. Nhưng mà.... Hiện tại cô rất đói. ㄟ_ㄟ

•Tác giả: Nghiện mà còn ngại

Bạn đang đọc truyện *Em Cũ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

"Bảo bối, đi ăn cơm thôi." Tường Từ Hi ngồi xuống bên giường véo nhẹ má phúng phính của người nào đó.

"Mệt, không đi." Diệp Bối Nhi xoay người đưa lưng về phía anh, cô nhích người về phía mép giường nhằm cách anh càng xa càng tốt.

Tường Từ Hi cười dịu dàng nhìn cừu nhỏ giận dỗi, anh nhích người lại gần Diệp Bối Nhi, sau đó đưa tay ôm cô ngồi dậy rồi đặt cô ngồi trên chân mình, "Bé con giận ông xã sao? Hừm?" Anh lấy hai ôm lấy gương mặt đang giận dỗi nào đó.

"Ai là bé con chứ?" Cừu nhỏ bĩu môi, nhìn nhìn gương mặt đẹp trai kia. Hừ! Đúng là yếu nghiệp mà, nhìn gần như vậy da mặt vẫn không thấy lỗ chân lông nào, da mặt rất láng mịn, còn đẹp hơn cả da mặt của cô.

"Em là bé con, là bé con của anh." Tường Từ Hi buồn cười nhìn Diệp Bối Nhi làm nũng. Aizzz, sao mà đáng yêu vậy nè!

"Bảo bối, ngoan, đi ăn cơm, được không?"

"Em muốn ăn kem." Cừu nhỏ hai tay ôm lấy eo ếch của anh, nhỏ giọng nói.

"Ăn cơm xong mới được ăn kem. Biết không? Hừm?" Tường Từ Hi nheo nheo má Diệp Bối Nhi, xúc cảm thật tốt.

Cừu nhỏ bĩu môi nhìn ông xã nhà mình, "Được rồi."

Ông xã của người nào đó cười dịu dàng nhìn bảo bối trong ngực mình, "Ăn xong cơm, ông xã liền dẫn bảo bối đi chơi được không?" Tường Từ Hi bế ngang Diệp Bối Nhi rời khỏi giường đi ra ngoài phòng khách, anh đặt cô ngồi trong lòng mình, rồi với tay lấy điện thoại gọi cho nhân viên khách sạn đặt món, "Bảo bối muốn ăn cái gì?"

"Mi xá xiu...."

"Cho nhiều nhiều hành phi nữa đúng không?" Tường Từ Hi cúi đầu nói với cừu nhỏ trong ngực mình.

"Ông xã hiểu em nhất." Diệp Bối Nhi cong mắt cười, cô ôm lấy Tường Từ Hi hôn một "chụt" một cái thật kêu trên má anh.

"Chỉ như vậy?" Tường Từ Hi cười gian, không biết lúc nào tay anh đã luồn vào váy cừu nhỏ vuốt ve đùi cô.

Diệp Bối Nhi cảm thấy có gì đó không ổn, cô vừa tức vừa thẹn đẩy cái tay liên tục vuốt ve đùi mình ra, cô trừng mắt nhìn anh, tức giận nói, "Cái đồ háo sắc này. Bỏ tay ra!!!!"

Tường Từ Hi không những không bỏ tay ra mà còn thuận tiện kéo quần lót Diệp Bối Nhi xuống, cừu nhỏ nhanh tay nắm lại quần nhỏ, "Buông tay!!!"

Hai người cứ giằng co qua lại, cuối cùng Diệp Bối Nhi không nhịn được nữa liền cúi người cắn lên tay cái người xấu xa nào đó.

"Bảo bối nhà ra..." Tường Từ Hi buồn cười nhìn cô, rằng cô cạo chỉ cắn nhẹ lên cánh tay anh, cảm giác như kiến cắn vậy. Tường Từ Hi buông tay khỏi quần nhỏ của cô, anh nhìn không được cười lớn.

"Ngoan, ông xã chọc em thôi." Tường Từ Hi mặc lại quần nhỏ cho cừu nhỏ đang hoảng

Một lát sau, Diệp Bối Nhi mới há miệng buông cánh tay Tường Từ Hi ra, cô liếc anh một cái, rồi giận dỗi đứng dậy đi về phòng ngủ, cô đóng cửa "rầm" một tiếng thật lớn. Tường Từ Hi nhìn về phía cánh cửa đã đóng chặt, anh bắt đầu đi cung chiều lắc đầu.

•Tác giả: mặt dày, biến thái...

Bạn đang đọc truyện *Em Cứ Chạy, Tôi Đuổi Theo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.